

календар альманах

на

1952

рік

БУЕНОС АЙРЕС

КАЛЕНДАР
Гумору і Сатири
"МІТЛА"

НА ПЕРЕСТУПНИЙ РІК

1952

ALMANAQUE UCRANIANO
de Humor y Sátira
"LA ESCOBA"

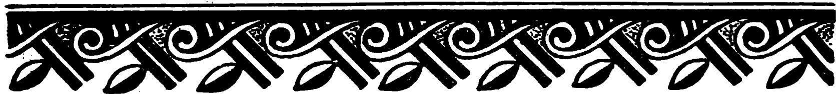
para el año 1952

БУЕНОС АЙРЕС

ЯК ТЕПЛА ПІЧ У ХУРТОВИНУ — ЖАРТ.
ЖАРТУЮЧИ, Я МАБУТЬ І ЗАГИНУ.
БО ЛИШ ТОДІ НА СВІТІ ЖИТИ ВАРТ,
КОЛИ НА УСМІХ ВИКЛИЧЕШ ЛЮДИНУ.

ІВАН ЕВЕНТУАЛЬНИЙ

Talleres Gráficos "Champion", J. V. Gonzalez 2375, B-s Aires

До Наших Читачів!

Українці — народ, що носить у душі глибоке зрозуміння гумору і сатири. Веселилися ще старі русичі, гумором позначене життя запорожців, само по собі небезпечне і важке, гумором відзначалися наші предки в добрих і злих часах. Жартівливі сатири, пародії й бурлески, були тим елементом, який підносив духа народу у важких хвилинах історії, коли, здавалося, доля відвернулася від нього.

І так по нинішні дні! Гумор був у війську і в приватному житті нашої доби. Знаходимо його у відділах УСС-ів і військ УНР, в таборах полонених в Каліші, Домбю і Тухолі, знаходимо його в І. Українській Дивізії, в Ріміні і в УПА. Знаходимо його серед народу у часах важкого панування польської, московської і німецької займанщини. Навіть тепер, в Україні, під жорстокою диктатурою большевицької Москви, де кожний гумор рахується протидержавним чином і по статті 59 карного "закону" карається десятьма роками Сибіру, гумор не завмер. Там постало цілий ряд гуморесок, що кружляють серед народу у формі усної словесности. Рівнож і в УПА звернено пильну увагу на цей жанр, а одним з важних середників протибольшевицької боротьби, є гумористичний журнал "Перець".

Продовж століть мінявся гумор, бо мінялися уподобання людей щодо змісту і теми. З княжих часів немаємо ніяких зразків тих жартів, що їх носіями були скоморохи, ані тих, що постали серед народу. За те з козацької доби заховалося доволі калямбур, сатир і бурлесків, а гумористична відповідь Запорожців турецькому султанові, відома у цілому світі. З козацьких часів походить теж малознаний жарт: на малюнку двоє козаків б'ється, мотаючи себе за чуба. Під малюнком підпис: "Двоє дурнів б'ється, а третій дивиться". Від XVIII ст. гумор переходить в літературу і в театр. Найбільші українські поети, як Котляревський, Шевченко, Франко, Руданський і багато інших, працюють у ділянці сатири і гумору. В новіших часах жарти і гумор давали змогу перетривати неодну лиху годину війни: анекдоти проти чужої влади, анекдоти про життеві умови і політичні події дозволяли забувати про щоденну журбу, про непевне завтра. Пригадується анекдот з часу другої світової війни про наші обі націоналістичні групи: мельниківці хочуть дістати Україну "на картки", бандерівці — "на пайку". Коротко і ясно!

І ми, тут, на чужині, продовжуємо цей жанр, і сподіємося, що виданням першого календаря гумору і сатири на американському континенті, причинимось до посилення життерадісних хвилин у житті наших читачів.

Видавництво

EDITORIAL

El humor y la sátira son los mejores exponentes de la inteligencia de cualquier pueblo. En épocas pre-históricas la gente no tenía conocimiento aún del mas primitivo sentido del humor. Recién el desarrollo de la cultura cimentó la base para el nacimiento de esta parte del cotidiano vivir.

La risa y la comprensión del humor, es un don de Dios creado solo para el hombre.

La comprensión del humor está unida indiscutiblemente a la propia inteligencia de cada persona; sin ella, no existiría la debida comprensión de lo que significa la verdadera sátira y el humor.

Una virtud característica que ha heredado el pueblo ukraniano, es precisamente su inteligencia. En todos los tiempos de su XII siglos de historia, tenemos razones demostrativas de que los ukranianos se distinguen por su temperamento alegre y el conocido viajante francés Boplaine residiendo en Ukrania, así lo confirmó.

En el desarrollo historico del pueblo ukraniano existe un hecho cual es, que las tierras de la Nación Ukraniana estuvieron ocupadas por extranjeros: moscovitas, polacos, checos y rumanos. Pero a pesar de las tentativas de nuestros enemigos, no ha sido posible a ninguno de ellos, cambiar el temperamento alegre del pueblo ukraniano.

Hasta el día de hoy existe en Ukrania, el verdadero sentido del humor y la sátira no atendiendo a que cualquier chiste anti-bolchevique del "campesino-trabajador" es castigado por el gobierno del Kremlin, con 10 años de trabajo en los campos de concentración de Siberia.

Como resultado del horrendo e increible registro en la historia del terror moscovito-comunista en Ukrania, cientos de miles de ukranianos abandonaron a fines de la segunda guerra mundial sus casas, fabricas y lugar de trabajo encontrandose así por fuera de la "cortina de hierro".

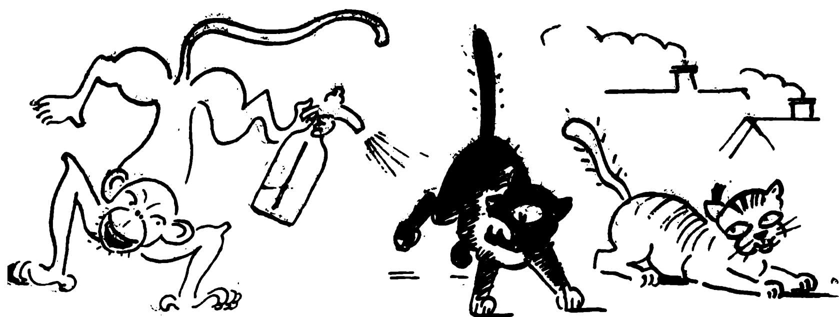
Muchos de ellos son personas que han sufrido en carne propia las torturas de la policia secreta bolchevique NKWD.

Ellos abandonaron su tierra eligiendo la libertad y actualmente viven en el generoso suelo del Inmortal San Martín. Ellos comprenden mejor que nadie el terror de Moscú, que el Kremlin quiere imponer al mundo libre y también valoran en toda su magnitud la entera libertad de que gozan los habitantes de la Rep. Argentina.

Frente al terror de Moscú, las naciones libres del mundo muestran bajo forma de caricaturas y humor, el peligro que representa el Kremlin escudado bajo el inocente llamado del "progreso" y la "paz".

Este es también el deber del primer Calendario de Humor y Sátira en idioma ukraniano, que hace su aparición en el continente americano, el cual acabamos de imprimir.

La Redacción

Під Новий Рік

І ЗНОВУ РІК ПРОЙШОВ, МОВ СТРІЛИВ ІЗ ГАРМАТИ,
І ЗНОВУ ЦЕЙ САМИЙ НОВОГО РОКУ ЗВУК:
ВСЕ ГРОШЕЙ БРАК . . . ЩО БУДЕ? . . . І ВЛАСНОЇ БРАК ХАТИ...
ТОЖ СМІХ ДЗВІНКИЙ В ЖИТТІ — ЦЕ СПРАВДІ БІЛИЙ КРУК.

БАГАТО ВАШИХ МРІЙ, ЦЕ ЗАМКИ ЛИШ НА ЛЬОДІ,
ТОЖ НЕ СУМУЙТЕ, ЩО . . . ЗАЛИШУТЬСЯ ВСЕ ТАК.
СКАЧІТЬ ЧЕРЕЗ ОДНУ, АБО І ДВІ КОЛОДІ
Й СЛУХАЙТЕ УВАЖНО, КОЛИ ЗАСВИЩЕ РАК.

ПІДЕТЕ В ЦИРК, В КІНО, ЧИ МОЖЕ ДЕСЬ ДО ПАРКУ?
УСЮДИ ТА САМА НУДЬГА ЩОДЕННИХ ДНІВ.
ВЖЕ КРАЩЕ, ЯК ЗАЙДЕТЕ З ДРУГОМ В БАР НА ЧАРКУ
Й ХИЛЬНЕТЕ СОБІ ТАК, ЩОБ ДРУГ ВАШ АЖ УПРІВ.

І ЩО КОМУ, ЯК В ВАС СЛАБІ В КИШЕНІ "ФОРМИ"?
КАЗАЛИ ВСІ: ЛИШ СМІХ ДАЄ ЗДОРОВ'Я СУТЬ!
ТОЖ СМІЙТЕСЬ, ЩО ДЕНЬ-В-ДЕНЬ НЕ РОБИТЕ ВИ НОРМИ,
БО СМІХ ПІДНОСИТЬ КРОВ, НЕМОВ ГАРЯЧКА РТУТЬ.

ТОЖ, ДРУЗІ, СМІЙТЕСЬ ВСЕ! В ТЯЖКУ І ЯСНУ ДНИНУ.
А ЖАРТАМИ ВСЮ ПОГАНЬ БИЙТЕ АЖ ДО ТЛА!
НЕ ГНІТЬ ПЕРЕД НІКИМ, ЛИШ ВИПРОСТУЙТЕ СПИНУ,
І ЖИЙТЕ МНОГО ЛІТ, А З ВАМИ ТЕЖ "МІТЛА"!

АРТИМ СПИЦЯ

дні	н. ст.	ст. ст.	українські свята			аргентинські свята
В	1	19	Боніфатія м.	**1**	**M**	**Circ. de N. S. J. C.**
С	2	20	Ігнатія Б.	2	M	s. Macario, ab.
Ч	3	21	Юліяни м.	3	J	sta. Genoveva, v.
П	4	22	Анастасії вмч.	4	V	Dulce nombre de J.
С	5	23	10 мч. в Криті	5	S	s. Simon Estilista
Н	**6**	**24**	**Навеч. Різдва. Евг. мч.**	**6**	**D**	**Epif. y ss. Reyes**
П	**7**	**25**	**Різдво ГНІХр.**	7	L	s. Luciano, m.
В	**8**	**26**	**Соб. М. Б. і св. Йосаф.**	8	M	s. Severino, ob.
С	**9**	**27**	**Стефана прмч.**	9	M	sta. Pascasia, v, m,
Ч	10	28	2000 мч. в Нім.	10	J	s. Pablo 1-er ermit.
П	11	29	Дітей уб. в Вифл.	11	V	La Sagrada Familia
С	12	30	Анисії мч.	12	S	s. Arcadio, m.
Н	**13**	**31**	**Меланії преп.**	**13**	**D**	**s. Gumersindo, m.**
П	**14**	**1**	**Січ. Н. Р. с. В. Вел.**	14	L	s. Hilario, ob.
В	15	2	Сильвестра	15	M	s. Mauro
С	16	3	Малахії прор.	16	M	s. Marcelo, p. m.
Ч	17	4	† Собор 70 Апост.	17	J	sta. Rosalina, v. m.
П	18	5	Навеч. Бог. Теоп. мч.	18	V	Cat. S. Pedro R.
С	**19**	**6**	**Богоявлення ГНІХр.**	19	S	sta. Eufrasia, v. m.
Н	**20**	**7**	**† Соб. Ів. Хрест.**	**20**	**D**	**s. Sebastian**
П	21	8	По Просв.; Еміліяна	21	L	sta. Inés, v. m.
В	22	9	Поліевкта м.	22	M	Anastasio, m.
С	23	10	Григор. і Дом.	23	M	Desp. de la Virgen
Ч	24	11	† Теодосія преп.	24	J	s. Timeoteo, m.
П	25	12	Татіяни, Евпрак. преп.	25	V	Conv. de S. Pablo
С	26	13	Єрмила мч.	26	S	sta. Paula
Н	**27**	**14**	**Отців в Синаї убит.**	**27**	**D**	**s. J. Crisóstomo, dt.**
П	28	15	Павла з Тев.	28	L	s. Flaviano, m.
В	29	16	Поклоп. О. Ков. св. П.	29	M	s. Francisco de S.
С	30	17	† Антонія преп.	30	M	sta. Martina, v. m.
Ч	31	18	Атанасія і Кирила	31	J	s. Juan Bosco, id.

ГОРОСКОП:

Січень є під впливом планети **Водолий,** і з цієї нагоди, в січні наші патріоти не повинні взаємно обливатися помиями, але чистою водою, зглядно взагалі ч и с т о ю. Січень присвячений великим політикам, вождям і взагалі "власть імущим". В СССР пануючою планетою місяця січня, як і взагалі цілого року, є Кроволий.

Чоловіки, що народились під Водолием, будуть непересічних здібностей та будуть постійно хворі на розводнення мозгу. Серед жіноцтва матимуть уродженці січня велике поводження, бо як відомо, красний пол любується в таких мрійниках. Крім цього великий відсоток чоловіків уроджених в січні, будуть письменниками, поетами і журналістами, тобто будуть у своїх творах постійно лляти воду.

Жінки, що побачили світло денне (або нічне!) під Водолием, будуть відважними громадянськими робітницями і будуть взагалі сильні в язиці. Не радимо нікому з наших читачів входити з ними в супружі комбінації.

Післяслово:

В січні, звичайно, ставили сніговy бабу або діда, з великою мітлою. Цей звичай на еміґрації перевівся, бо кожний від щоденної праці з б а б і в, а мітлу заступила новочасна "Мітла".

З А П И С К И :

....

....

....

....

....

....

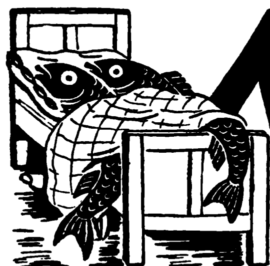
....

....

....

....

....

Лютий

дні	н. ст.	ст. ст.	українські свята			аргентинські свята
П	1	19	Макарія преп.	1	V	s. Efrén., diác. dt.
С	2	20	† Євтимія Вел.	2	S	Purif. de la Virgen
Н	**3**	**21**	**Максима, Евгенія**	**3**	**D**	**s. Blas, ob. m.**
П	4	22	Тимотея ап.	4	L	s. Gilberto
В	5	23	Климента свщмч.	5	M	sta. Agneda, v. m.
С	6	24	Ксенії преп.	6	M	sta. Dorotea, v. m.
Ч	7	25	†, Григорія Богосл.	7	J	s. Romualdo, id.
П	8	26	Ксенофонта преп.	8	V	s. Félix de V. id.
С	9	27	† Пер. мощ. св. Ів. Зол.	9	S	sta. Apolonia, v. m.
Н	**10**	**28**	**Митаря і Фар. Єфр. преп**	**10**	**D**	**sta. Escolástica, v.**
П	11	29	Пер. м. св. Ігнатія	11	L	N. Sra. de Lourdes
В	**12**	**30**	**Трьох Святителів**	12	M	sta. Eulalia, v. m.
С	13	31	Кира і Івана	13	M	s. Benigno, m.
Ч	14	1	**Лют.** Трифона мч.	14	J	s. Valentín, m.
П	**15**	**2**	**Стрітення ГНІХр.**	15	V	Ss. Faustino y J., m.
С	16	3	Симеона і Анни прор.	16	S	sta. Juliana, v. m.
Н	**17**	**4**	**Блудного Сина, Ісид. пр.**	**17**	**D**	**s. Angilberto**
П	18	5	Агапії	18	L	s. Maximo, m.
В	19	6	Вукола еп.	19	M	s. Gabino, m.
С	20	7	Партенія і Луки преп.	20	M	s. Sereno, m.
Ч	21	8	Теодора Страт.	21	J	s. Lucio, m.
П	22	9	Никифора мч.	22	V	sta. Marg. Cortona
С	23	10	Харлампія мч.	23	S	s. Pedro Damiano
Н	**24**	**11**	**Мясопустна, Власія свм.**	**24**	**D**	**s. Sergio, m. (Carn.)**
П	25	12	Мелетія	**25**	**L**	**s. Marías, ap. (Carn.)**
В	26	13	Мартиніяна преп.	**26**	**M**	**s. Nestor, ob. (Crn.)**
С	27	14	Авксентія преп.	27	M	s. Leandro, ob. dt.
Ч	28	15	Онисима і Паф.	28	J	s. Proterio
П	29	16	Памфила і Валентини	29	V	s. Ataulfo, m.

ГОРОСКОП:

Риби — це пануюча планета лютого. Тому, що риби, спеціяльно грубі риби, бувають часто дуже люті, цей місяць взяв від того свою назву. Взагалі, назва планети риби — не ясна. Не знаємо, чи це риби на "жидівськи", чи риби мариновані, річні, зглядно морські. До нині йде спір між ученими, до якої породи зачислити цю планету. В лютому найкраще вдається консолідація політичних партій, бо цей місяць найкоротший. В загальному, місяць лютий, це місяць українських соціялістів, які так само мають великий голос серед громадянства, як і риби.

Чоловіки, що народилися під рибами, будуть багатомовними, трудолюбивими домогосподинями. Дехто з народжених у лютому доробиться великого маєтку, та це будуть лише ті, які народяться в сузір'ї грубих риб. Взагалі, чоловіки уроджені в цьому місяці, будуть консерватистами, тобто матимуть замилування до консерви (і до пляшки теж!)...

Жінки, що народилися у лютому, обов'язково будуть співачками, всеодно, оперовими, колисковими чи хоровими; користей так, чи сяк, громаді принесуть не багато. Всі жінки уроджені у лютому, це самі риби і рибоньки. Словом, ідеальний матеріял на дружину під услів'ям, якщо поїдете колись ще раз на скитальщину, то краще лишіть її, хай пильнує хати.

Післяслово:

Через панування великих морозів, з лісів і дебр зліталося гайвороння, шукаючи серед людських осель поживи. Тепер таке гайвороння, яке налетіло на наші рідні землі, називається "старшим братом"...

ЗАПИСКИ:

....

....

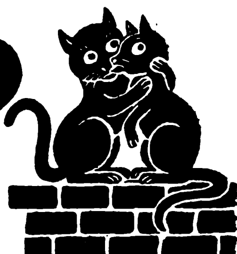
....

....

....

Березень

дні	н. ст.	ст. ст.	українські свята			аргентинські свята
С	1	17	Теодора вмч.	1	S	s. Rosendo, Fd.
Н	**2**	**18**	**Сиропусна**	**2**	**D**	**s. Maximo.. sol.**
П	3	19	Льва папи	3	L	s. Casimiro, pr.
В	4	20	Архіпа ап.	4	M	s. Adriano, m.
С	5	21	Лева прп.	5	M	s. Olegario, arz.
Ч	6	22	Тимот. преп.	6	J	s. Tomás de A. dt.
П	7	23	Найд. мощ. мч. Єв.	7	V	s. Juan de Dios
С	8	24	Полікарпа свщмч.	8	S	sta. Aurea, v.
Н	**9**	**25**	**1. нед. посту,**	**9**	**D**	**sta. Francisca R.**
П	10	26	Тарасія св.	10	L	sta. Anastasia
В	11	27	Порфірія	11	M	s. Gregorio M. p.
С	12	28	Прокопа Декоп.	12	M	s. Rodrigo M. p.
Ч	13	29	Кассіяна п.	13	J	s. Cayetano
П	14	1	**Бер.** Євдокії преп.	14	V	sta. Matilde, emp.
С	15	2	Теодота свмч.	15	S	s. Raimundo de F.
Н	**16**	**3**	**2. нед. посту, Євтр. мч.**	**16**	**D**	**s. Abraham, an.**
П	17	4	Герасима преп.	17	L	s. Patricio, ob.
В	18	5	Конона мч.	18	M	Arcang. S. Gabriel
С	19	6	42 муч. в Аморії	**19**	**M**	**s. José esp. Virgen**
Ч	20	7	Василія свмч.	20	J	s. Joaquin p. Virg.
П	21	8	Теофілякта преп.	21	V	s. Benito mj. (otoño)
С	22	9	† 40 мучеників	22	S	sta. Lea, vda.
Н	**23**	**10**	**3 нед. посту, Кіндр. мч.**	**23**	**D**	**s. Toribio, arz.**
П	24	11	Софронія	24	L	ss. Marco y T. m.
В	25	12	Теофана ісп.	25	M	La Anunc.
С	26	13	Пер. м. Никифора	26	M	s. Braulio, ob.
Ч	27	14	Венедикта преп.	27	J	s. J. Damasceno, dt.
П	28	15	Агапія мч.	28	V	s. J. Capistrano
С	29	16	Савина і Юліяна мч.	29	S	s. Jonás, m.
Н	**30**	**17**	**4 нед. посту, Олекс. пр.**	**30**	**D**	**s. Juan Clímaco, ab.**
П	31	18	Кир. Єрус.	31	L	s. Benjamin, m.

ГОРОСКОП:

Планетою березня є **баран.** Тому, що Баран, як про це вже й горобці цвірінькають, є великим прихильником УНРади, під цею планетою записаний у всесвіті наш єдиний і безапеляційний центр. Вже Франко писав про барана:

> "...Я не є баран звичайний,
> Я овечий патріот..."

тож зовсім зрозуміло, що місяць березень, ще місяць українських патріотів і політиків. В цьому місяці кожнього року постає одна-дві українських партій.

Чоловіки, що народились під цією планетою, будуть відзначатися крученими кучер'ями і таким самим розумом. Обов'язково всі будуть або мудрими або придуркуватими. Хто з уродженців березня вступить у партію, забезпечить собі провід, а твердолобієм проб'є собі шлях в історію.

Жінки, що народились у сузір'ї барана, будуть справжніми овечками. Будуть бе-кати або ме-кати, залежно від патріотичного наставлення планети, в хвилині народження дитини. Матеріял на дружину знаменитий, бо ніхто з ваших знайомих не звертатиме на них уваги.

Післяслово:

На "Сорок Святих" прилітали бузьки, а весняний сезон започатковували гостинні виступи котів. Тепер бузьки поки перелетять границі УРСР, мусять перейти перевиховний табор, щоб позбутися тих навиків, яких набавилися в капіталістичному Єгипті, підчас зимової відпустки. З котами інший клопіт: вони не признають ЗАГС-у, а тимсамим зачислені під советами до контрреволюції.

ЗАПИСКИ:

....

....

....

....

....

....

дні	н. ст.	ст. ст.	українські свята			аргентинські свята
В	1	19	Хризанта м.	1	M	sta. Teodora, v. m.
С	2	20	ОО. уб. в Ман. Сави	2	M	s. Francisco de P.
Ч	3	21	Якова іспов.	3	J	sta. Agape, v. m.
П	4	22	Василія свмч. **Поклони**	4	V	s. Isidoro de S., dt.
С	5	23	Нікона мч.	5	S	s. Vicente Ferrer
Н	**6**	**24**	**5 нед. посту, Захар., пр.**	**6**	**D**	**s. Eutiquio, m.**
П	**7**	**25**	**Благовіщення П. Бог.**	7	L	s. J. B. de Salle, fd.
В	8	26	С. А. Гавриїла	8	M	s. Dionisio, ob.
С	9	27	Матрони Сел. М.	9	M	sta. Casilda, v.
Ч	10	28	Іляріона преп.	**10**	**J**	**s. Ezeyuiel, Jueves .S**
П	11	29	Марка, прп.	**11**	**V**	**s. León I., p. Vier. S.**
С	12	30	Івана Ліствич., преп.	12	S	s. Zenón, ob.
Н	**13**	**31**	**Квітна неділя**	**13**	**D**	**Pascua de Resur.**
П	14	1	**Квіт.** Марії Єг.	14	L	s. Ped. **Día de Amer.**
В	15	2	Тита пр.	15	M	s. Leonida, ob.
С	16	3	Никитиісп.	16	M	sta. Bernadita, v.
Ч	17	4	Йосипа преп. **Стр. Чет.**	17	J	s. Aniceto, p.
П	**18**	**5**	**Вел. Пятниця, Теод. мч.**	18	V	s. Perfecto, m.
С	19	6	Євстахія св.	19	S	s. Teófilo de Corte
Н	**20**	**7**	**Воскресення**	**20**	**D**	**s. Sulpicio, m.**
П	**21**	**8**	**Світлий Понеділок**	21	L	s. Anselmo, arz.
В	**22**	**9**	**Світлий Вівторок**	22	M	ss. Sotero y Cayo
С	23	10	Терентія м.	23	M	s. Jorge, m. D. de Id.
Ч	24	11	Антипи свмч.	24	J	s. Fidel de Sigm.
П	25	12	Василія преп.	25	V	s. Marcos Evang.
С	26	13	Артемона	26	S	N. Sra. B. Consejo
Н	**27**	**14**	**Томина неділя**	**27**	**D**	**s. Pedro Armengol**
П	28	15	Аристарха п.	28	L	sta. Valeria
В	29	16	Агапії, Ірини п.	29	M	s. Hugo. ab.
С	30	17	Симеона п.	30	M	sta. Sofía, v. m.

ГОРОСКОП:

Безапеляційним володарем квітня є **бик.** І з цієї нагоди місяць квітень призначений нашим науковцям, професорам і взагалі "вищій сметанці". В цьому місяці не вільно нікому сказати "дурний, як бик", щоб не образити планети. В місяці квітні старайтеся конечно виголосити науковий реферат приблизно на таку тему, як "Бик в українській символіці". Зрештою, тема довільна, важна підназва — "науковий реферат".

Чоловіки, що народились у квітні, с т р і л я ю т ь часто в житті б и к и. Це і дасть їм підставу зробити велику життєву кар'єру. Більшість чоловіків уроджених у квітні, буде чорноробами аж до самої смерти. Словом, кожний працюватиме, як віл, що, як це відомо, є близьким свояком бика. На спортовому полі блискуча кар'єра у виді спортових биків. Треба вважати лише, щоб не поломати вам ніг...

Жінки, що народилися під цією невибагливою планетою, вередливі, непосидющі, змінливі і зрадливі. Своєю жіночою поведінкою нагадуватимуть квітневу погоду, що як відомо, відзначається на всіх континентах великою стійкістю.

Післяслово:

Місяць квітень заповідав весну, а першого квітня було дозволено взаємно себе обдурювати. Цей звичай так припав людям до вподоби, що тепер обдурюють себе цілий круглий рік, а кожного, хто виступає проти такої традиції, уважають за найбільшого ворога. В квітні починали цвісти цвіти, а на цей спомин, завдяки притаманній американському континентові погоді, ц в і т е вам в Америці шафа з біллям і з рештками таборових лахів.

З А П И С К И :

....

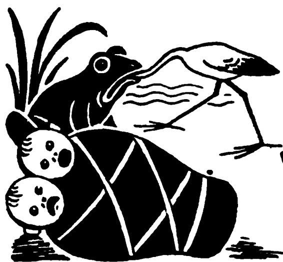
....

....

....

....

....

Травень

дні	н. ст.	ст. ст.	українські свята			аргентинські свята
Ч	1	18	Преп. Йоана.	1	J	**F.ta del Tr. ss. F. y S**
П	2	19	Івана Староп.	2	V	s. Atanasio, dt. ob.
С	3	20	Теодора Тріх.	3	S	Inv. Sta. Cr. A. d. Sr.
Н	**4**	**21**	**Мироносиць, Януар. свм**	**4**	**D**	**sta. Mónica**
П	5	22	Теодора і Вітал.	5	L	s. Pio v. p.
В	6	23	Юрія	6	M	s. J. Damasceno
С	7	24	Сави Стр. мч.	7	M	s. Estanislao, ob. m.
Ч	8	25	† Марка ап., єв.	8	J	Aparic. S. Miguel
П	9	26	Василія свмч.	9	V	s. Gregorio N.
С	10	27	Симеона свмч.	10	S	s. Antonio, arz.
Н	**11**	**28**	**Розслабленого, Яс. і С.**	**11**	**D**	**N. Sra. de D. D. d. H.**
П	12	29	9 мч. в Кизиці	12	L	s. Domingo de C.
В	13	30	Якова	13	M	s. Roberto B.
С	14	1	**Трав.** Єремії прп.	14	M	s. Pacomio, ab.
Ч	15	2	Атаназія Вел.	15	J	s. Isidro Labrador
П	16	3	† Теодозія Печер.	16	V	s. Ubaldo, ob.
С	17	4	Пелагії препмч.	17	S	s. Pascual Baylón
Н	**18**	**5**	**Самарянки, Ірини мч.**	**18**	**D**	**s. Ven. m.**
П	19	6	Йова Многостр.	19	L	sta. Ivón o Ives
В	20	7	Акакія	20	M	s. Bernardino de S.
С	21	8	† Івана Бог. ап.	21	M	s. Valente, m.
Ч	22	9	† Перенес. мощ. св. М.	**22**	**J**	**sta. R. de C. As. d. Sr**
П	23	10	† Симона Зилота	23	V	s. Desiderio, ob.
С	24	11	Мокія свмч.	24	S	N. S. Aux. Crist.
Н	**25**	**12**	**Сліпор., Епіф. і Горм.**	**25**	**D**	**F. Civica, s. Gr., p.**
П	26	13	Гликерії мч.	26	L	La Ascensión
В	27	14	Ісидора	27	M	sta. Beda
С	28	15	Пахомія В. прп.	28	M	s. Emilio, m.
Ч	**29**	**16**	**Вознесення ГНІХр.**	29	J	s. Restituto, m.
П	30	17	Андроніка і Юнії	30	V	sta. Juana de Arco
С	31	18	Теолота мч.	31	S	sta. Petronila, v.

ГОРОСКОП:

П'ята планета у всесвіті — це **близнята** і під близнятами записаний місяць травень, що як знаємо, є п'ятим місяцем календарного року. Близнята, це мрія всіх старих кавалерів і панен, тож місяць травень — традиційний місяць для кандидатів супружого стану. За наслідки, які станутьcя цього місяця, планета не відповідає. В місяці травні починають теж бандерівці з мельниківцями переговори про "вічний мир", який кінчиться з закінченням місяця, або ще скорше.

Чоловіки, що народилися під близнятами, матимуть великі здібності на полі математики, а спеціяльно прекрасно ділитимуть на-двоє. Через те надаються дуже на вождів, міністрів фінансів і директорів допомогових установ. Всі нпр. директори ЗУАДК в Филаделфії є теж уроджені в місяці травні. Уроджені в місяці травні чоловіки, небезпечні для політичних партій, тож на кандидатів до ВО УНРади не надаються.

Жінки з-під близнят, це ідеальні супруги. Пильнують знаменито домашнього вогнища і мають великий вплив на своїх і чужих чоловіків. З громадянської праці надаються найкраще на провідниць дитячих садків. В супружому житті матимуть не лише щастя, але й чоловіка "під пантофлем".

Післяслово:

В травні прилітали з теплих країв соловейки і починали тьохкати, що мало великий вплив на обіг крови у людському організмі. Ціла природа, включно з вашими думками, зеленіла. Тоді кожному було "море по коліна" і на цей спомин молодці писали вірші, а дівчата ще рум'янілися. Тепер на рідних землях на писання віршів треба мати дозвіл з компартії, а за те, що творилося в УРСР, вневдовзі буде червоніти ціла московська верхівка.

ЗАПИСКИ:

....

....

....

....

дні	н. ст.	ст. ст.	українські свята			аргентинські свята
Н	**1**	**19**	**Св. Отців, Патрикія свм**	**1**	**D**	**s. Iñigo, ab.**
П	2	20	Талалея мч.	2	L	s. Marcelino, m.
В	3	21	Конст. і Елени	3	M	sta. Clotilde
С	4	22	Василіска м.	4	M	s. Quirino, m.
Ч	5	23	Михаїла Преп.	5	J	s. Bonifacio
П	6	24	Симеона преп.	6	V	s. Norberto, c. arz.
С	**7**	**25**	**3. Обр. глав. І. Хр.**	7	S	s. Pablo, ob.
Н	**8**	**26**	**Сош. св. Духа**	8	**D**	**s. Medardo, ob.**
П	**9**	**27**	**Пресв. Тройці, Терап.**	9	L	s. Codumbai, m.
В	10	28	Никити еп.	10	M	sta. Margarita, r.
С	11	29	Теодосії дівч.	11	M	s. Bernabé, ap.
Ч	12	30	Ісаакія преп.	**12**	**J**	**s. J. de S. (C. Cristi)**
П	13	31	Єрмія і Єрмея	13	V	s. Antonio de Pad.
С	**14**	**1**	**Черв. Всіх Святих**	14	S	s. Basilio, ob. dt.
Н	**15**	**2**	**Никифора іспов.**	**15**	**D**	**s. Vito m. Día del L.**
П	16	3	Лукіяна мч.	16	L	s. Orellano, ob.
В	17	4	Митрофана	17	M	s. Hervé
С	18	5	Доротея еп.	18	M	sta. Marina, v. m.
Ч	19	6	**Пресв. Евхар.** Вис. і Іл.	19	J	s. Gervaso, m.
П	20	7	Теодота Страт.	**20**	**V**	**Día de la Band. s. S.**
С	21	8	Теодота свмч.	21	S	s. L. Gonzaga (inv.)
Н	**22**	**9**	**2 по Сош., Кирила св.**	**22**	**D**	**s. Paulino, ob.**
П	23	10	Тимотея св.	23	L	sta. Agripina, v. m.
В	24	11	Вартоломея і Варнави	24	M	Nat. S. J. Bautista
С	25	12	Онуфрія преп.	25	M	s. Guillermo M., c.
Ч	26	13	Акилини і Тр.	26	J	s. Pelayo, m.
П	27	14	**Серця Хр.**, Єлесея пр.	27	V	s. Crecente, m.
С	28	15	Аммоса пр.	28	S	s. Ireneo, ob.
Н	**29**	**16**	**3 по Сош., Тихона еп.**	**29**	**D**	**ss. Pedro y Pablo**
П	30	17	Мануїла і Савел.	30	L	Com. S. Pablo, ap.

ГОРОСКОП:

У червні пануючою планетою є **рак.** Кажуть, що в цьому місяці раки свищуть, і якщо добре прислухатися, то можна почути голос рака. Місяць червень, це місяць усіх опортуністів і традиційної опозиції, точніше, усіх тих, хто любить пхатися до заду, а не йти вперед. Великою пошаною втішається рак у комуністів, бо часом є червоний. Походження назви планети взяте від того, що вона крутиться довкруги сонця у протилежному напрямі, чим інші планети. Якщо нам не вірите, то переконайтеся самі на власні очі.

Чоловіки, що народилися у червні, характерні патріоти і чесні позціівники на народній ниві. Найкраща їхня праця для народу, це покер, фербель або у найгіршому випадку —"очко". Люблять часто давати слово чести, з якого є так само багато користей, як і з минулорічного снігу. В червні родяться теж великі винахідники, тобто винаходять спосіб, як найкраще водити громаду за ніс.

Жінки, що прийшли на світ під цією планетою, першорядні господині і куховарки, спеціялістки від "печення рачків". Характерами подібні до чоловіків народжених у червні, з цією різницею, що замість грати у карти, грають на кінних перегонах, лотереї, або чоловікові на нервах. Взагалі, з жінками, народженими у червні, радимо держатися осторонь.

Післяслово:

В червні вилазять на денне світло всякі черви, тож в т. зв. Радянській Україні замість роїв бджіл, роїться по наших містах і селах від усякої черви, що залежно від гатунку називається "сексотами", "істребітелями", "кращими синами" і т. п. московськими "героями труда".

ЗАПИСКИ:

....

....

....

....

Липень

дні	н. ст.	ст. ст.	українські свята			аргентинські свята
В	1	18	Леонтія м.	1	M	Prec. Sangre Jesús
С	2	19	† Юди Тадея ап.	2	M	Visit. de la Virgen
Ч	3	20	Методія свмч.	3	J	s. León II, p.
П	4	21	Юліяна Тарс., мч.	4	V	s. Teodoro, ob.
С	5	22	Євсевія свмч.	5	S	sta. Fil. Día de la C.
Н	**6**	**23**	**4 по Сош.**	**6**	**D**	**s. Goar, c.**
П	**7**	**24**	**Різдво св. Ів. Хрест.**	7	L	ss. Cirilo y Metodio
В	8	25	Февронія	8	M	sta. Isabel Port.
С	9	26	Давида Сол. преп.	**9**	**M**	**An. de la Ind. Arg.**
Ч	10	27	Самсона преп.	10	J	sta. Felicidad, m.
П	11	28	Пер. мощ. Кира і Івана	11	V	s. Pio I, p.
С	**12**	**29**	**С. В. Ап. П. і Павл.**	12	S	s. Juan Gualberto
Н	**13**	**30**	**5 по Сош., Соб. 12 Ап.**	**13**	**D**	**s. Anacleto, p. m.**
П	14	1	**Лип.** Косм., Дам., безр.	14	L	s. Buenaventura, d.
В	15	2	Положення Р. П. Б.	15	M	s. Enrique, emp.
С	16	3	Якинта мч.	16	M	N. Sra. del Carmen
Ч	17	4	Андрея Крит., Марти	17	J	s. Alejo, c.
П	18	5	† Кирила і Мет.	18	V	s. Camilo de L., c.
С	19	6	† Атаназія Атон., преп.	19	S	s. Vicente de Paul
Н	**20**	**7**	**6 по Сош., Томи і Ак. пр**	**20**	**D**	**s. Jerónimo E., c.**
П	21	8	Прокопія вмч.	21	L	s. Daniel, pf.
В	22	9	Панкратія	22	M	sta. M. Magdalena
С	23	10	† Антонія Печ., преп.	23	M	s. Apolinar, ob. m.
Ч	24	11	Євфимії мч., Ольги кн.	24	J	sta. Cristina, v. m.
П	25	12	Пр. Ілярія мч.	25	V	s. Santiago, ap.
С	26	13	Соб. Арх. Гаврила	26	S	sta. Ana, m. Virgen
Н	**27**	**14**	**7 по Сош., Ак., Кирика**	**27**	**D**	**s. Pantaleón, m.**
П	28	15	† Володимира Вел.	28	L	s. Inocencio I, p.
В	29	16	Антиногена	29	M	sta. Marta, v.
С	30	17	Марини дівч.	30	M	s. Abel, m.
Ч	31	18	Якинта і Еміліяна	31	J	s. Ignacio L., c.

ГОРОСКОП:

Планета місяця липня, це **лев** Як усім відомо, лев, це король звірів, а що тепер королі не в моді, отже липень — феральний місяць для монархістів. Всі звеличники російського царя і австрійського цісаря, обов'язково згадають їх в цей місяць "не злим, тихим словом". Можна і з панахидою. В Англії місяць липень хотять взагалі викреслити з календаря, бо спір за перську нафту розпочався саме у липні...

Чоловіки, що народилися в липні, будуть "сальоновими львами", тобто будуть знаменито давати собі раду у таборах для скитальців, на фармах при буряках або при замітанні американських бюр. У супружому житті чекає їх великий осяг: не матимуть тещі.

Жінки, що народилися в липні, не будуть мати з левом нічого спільного. Будуть чемними і послужними для своїх чоловіків та скоро повдовіють. Ксантипа, як виходить з дослідів старинної історії, народилася теж під цією планетою.

Післяслово:

В місяці липні припікало сонце, а люди "липнули" до піску на пляжі, як мухи до мухолапки. В цьому місяці надзірні ради кооператив і контрольні комісії культ.-освітн. товариств на рідних землях робили піврічну перевірку, щоб, часом, громадянським патріотам не прилипло дещо до пальців. Всі спроневірення були, звичайно, аж у другому піврíччі.

ЗАПИСКИ:

....

....

....

....

....

....

....

....

Серпень

дні	н. ст.	ст. ст.	українські свята			аргентинські свята
П	1	19	Макрини і Дія	1	V	s. Pedro ad Vincula
С	2	20	†, Ілії прор.	2	S	N. Sra. de Angeles
Н	**3**	**21**	**8 по Сош., Сим. і Ів. пр.**	**3**	**D**	**sta. Lidia la Purp.**
П	4	22	Марії Магдал.	4	L	s. Domingo Guzm.
В	5	23	Трофима	5	M	N. Sra. de Nieves
С	6	24	† Бориса й Гліба Полік.	6	M	ss. Justo y Pastor
Ч	7	25	† Успення св. Анни	7	J	s. Cayetano Tiena
П	8	26	Єрмолая свмч.	8	V	s. Osvaldo, rey
С	9	27	†, Пантелеймона свмч.	9	S	s. David, c.
Н	**10**	**28**	**9 по Сош., Прохора ап.**	**10**	**D**	**s. Lorenzo, dc. m.**
П	11	29	Калиніка мч.	11	L	s. Alejandro, ob.
В	12	30	Сили ап.	**12**	**M**	**Dia de la Reconq.**
С	13	31	Євдокима преп.	13	M	s. Hipolito, m.
Ч	14	1	**Серп.** Макв. мч., Хр. У.	14	J	s. Tarcisio, m.
П	15	2	Перен. мощ. св. Степ.	**15**	**V**	**La Asunc. Virgen**
С	16	3	Ісаака преп.	16	S	s. Roque, c.
Н	**17**	**4**	**10 по Сош. 7 мол. в Є.**	**17**	**D**	**An. de la m. Gr. S. M.**
П	18	5	Євсигнія мч.	18	L	sta. Elena, m.
В	**19**	**6**	**Преобр. ГНІХр.**	19	M	s. Juan Endes
С	20	7	Дометія преп.	20	M	s. Bernardo ab.
Ч	21	8	Еміліяна еп.	21	J	sta. Juana Fca. C.
П	22	9	†, Маттія ап.	22	V	s. Sinforiano, m.
С	23	10	Лаврентія мч.	23	S	s. Filipe B., íd.
Н	**24**	**11**	**11 по Сош., Євпла мч.**	**24**	**D**	**s. Bartolomé, ap.**
П	28	12	Фотія і Анілити	25	L	s. Luis, rey
В	26	13	Максима	26	M	s. Cesáreo, ob.
С	27	14	Міхея пр.	27	M	s. José Calasanz, íd.
Ч	**28**	**15**	**Успення МБ.**	28	J	s. Agustin, dt.
П	29	16	Перен. Обр. Госп.	29	V	Degoll. J. Bautista
С	30	17	Мирона мч.	**30**	**S**	**Sta. Rosa de Lima**
Н	**31**	**18**	**12 по Сош., Фл. і Лавра**	**31**	**D**	**s. Ramón Nonato**

ГОРОСКОП:

В серпні панує **дівиця.** Це найгарніша по назві планета, хоч найбільш небезпечна, про що вже неодин переконався. Вона химерна і найбільш вдалий гороскоп, ця планета може обернути в шкереберть. Місяць присвячений "Союзові Українок" і їх дотеперішним осягам. З цієї теж нагоди радимо нашим читачам замкнутися в хаті, або ходити на прохід, як небіжчик Ґанді, — з козою!

Чоловіки, що народилися в серпні, будуть "маминими синками", тобто не будуть ні пити, ні курити, ні грати в карти. Єдиною приємністю для них буде миття начиння, а через те дороблятьcя в Америці великого маєтку. Доживуть довгого віку, якщо в міжчасі не роз'їде їх "трок". Тому радимо всім уродженим в цьому місяці скитальцям їхати до Парагваю, бо там усі тягарі возять ще волами.

Жінки уроджені під дівицею, це жінки, які схотять усім "втерти носа", а через те безконкуренційні кандидатки на старопаненство і суспільних працівниць. В спортовій ділянці вправлятимуть залюбки відбиванку, тобто "відбиватимуть" своїм товаришкам наречених. Радимо нашим читачкам, поки починають дружити з якоюсь жінкою, хай добре перевірють, чи, часом, не уродилась вона у серпні, бо "береженого Бог береже".

Післяслово:

Серпень був найбагатший місяць у році. Доспілий колос падав під спів женців, а господарі робили підсумок цілорічної праці.

Тепер серпень на рідних землях, це — місяць народньої трагедії. В цьому місяці звозять збіжжя до колгоспних стоділ, а звідтіля, порядком хлібоздачі забирає "рідний батенько".

ЗАПИСКИ:

....

....

....

....

дні	н. ст.	ст. ст.	українські свята			аргентинські свята
П	1	19	Андрея Стр. мч.	1	L	s. Gil, ab., Día del A.
В	2	20	Самуїла пр.	2	M	s. Elpidio, ob.
С	3	21	Тадея ап.	3	M	sta. Eufemia, v. m.
Ч	4	22	Агатоніка мч.	4	J	s. Moises
П	5	23	Лупа мч.	5	V	sta. Obdulia, v.
С	6	24	Євтиха свмч.	6	S	s. Zacarías, p.
Н	**7**	**25**	**13 по Сош. Вар. і Т., ап.**	**7**	**D**	**Los márt. Uganda**
П	8	26	Адр. і Нат. мч.	8	L	Nat. Sta. Virgen
В	9	27	Пімена прп.	9	M	s. Pedro Claver.
С	10	28	Мойсея, Августина	10	M	Mart. del Japón
Ч	11	29	† Усікн. Гол. Ів. Хрест.	11	J	ss. Proto y Jacinto
П	12	30	Алекс., Івана, Павла	12	V	Dulce nomb. María
С	13	31	†, Полож. Пояса Пр. Б.	13	S	s. Amadeo, ab.
Н	**14**	**1**	**14 по Сош., † Н. ц. рік**	**14**	**D**	**Exalt. Sta. Cruz**
П	15	2	Маманта мч.	15	L	Los 7 dol. Virgen
В	16	3	Антима свщм.	16	M	s. Cornelio
С	17	4	Вавила свмч.	17	M	sta. Aridna, m.
Ч	18	5	Захарії, Єлисавети, пр.	18	J	s. José Cupertino, c.
П	19	6	Чудо Арх. Мих.	19	V	s. Jenaro, ob. m.
С	20	7	Созонта мч.	20	S	sta. Susana, m.
Н	**21**	**8**	**15 по Сош., Різ. Пр. Б.**	**21**	**D**	**s. Mateo, ap. (prim.)**
П	22	9	Йоакима і Анни	22	L	s. Mauricio, m.
В	23	10	Минодари	23	M	s. Lino, p.
С	24	11	Теодори преп.	24	M	N. S. de la Merced
Ч	25	12	Автонома всмч.	25	J	s. Cleofás
П	26	13	Відновл. Хр., Корнилія	26	V	sta. Eugenia O., ab.
С	**27**	**14**	**Воздвиження Ч. Хр.**	27	S	ss. Cosme y D., m.
Н	**28**	**15**	**16 по Сош., Никити вмч**	**28**	**D**	**s. Wenceslao**
П	29	16	Євфимії мч.	29	L	s. Miguel Arcángel
В	30	17	Віри, Надії, Любови	30	M	s. Jerónimo, dt.

ГОРОСКОП:

Планетою місяця вересня є **в а г а**. Цей місяць найбільш небезпечний для політиків, які прикладають велику вагу до своїх теорій. Гітлер, що розпочав війну у вересні, скінчив сумно, Сталін, що взявся "освободити" ЗУЗ, піде його слідами. В місяці вересні шануючі себе політичні провідники, повинні піти на "вакейшин". Незалежно від того, у вересні мають своє рокове свято прихильники і звеличники Теміди, тобто наші полюбовні і і громадські суди. В котрому дні відбувається таке свято не скажемо, бо це судова таємниця.

Чоловіки, що народились у цьому місяці, матимуть великий нахил до купецтва, обмнаства і шахрайства. Планета вага не матиме на них майже ніякого впливу. Знамениті доробкевичі, тож у скорому часі матимуть в Америці хату, авто і заплачений похорон першої кляси. Надаються теж на збірщиків патріотичних і боєвих фондів, позички УНРаді та інших пожертв з похоронів. Вічні кандидати на майбутніх українських міністрів фінансів.

Жінки, народжені під цією планетою, будуть відважні і важні. Будуть зарозумілі і завдяки притаманній прикметі ваги, — підуть у життєвій дійсності високо. Словом, будуть жінками з довгим волоссям...

Післяслово:

Ключі журавлів своїм "кру", "кру", наводили сум, а повні міхи бараболь чекали свого господаря. Тепер на рідних землях очікують на ключі і н ш и х п т а х і в , які мають прилетіти з СУМ-ом, що замість "кру, кру", скажуть: "бум,бум".

З А П И С К И :

....

....

....

....

....

....

дні	н. ст.	ст. ст.	українські свята			аргентинські свята
С	1	18	Євмена преп.	1	M	s. Remigio, ob.
Ч	2	19	Трофима мч.	2	J	Los ss. Ang. Cust.
П	3	20	Євстахія мч.	3	V	sta. Teres. N. Jesus
С	4	21	Кіндрата ап.	4	S	s. Francisco de Asis
Н	**5**	**22**	**17 по Сош., Фоки і Йони**	**5**	**D**	**s. Froilán, ob.**
П	6	23	Зач. Ів. Хр.	6	L	s. Bruno, id.
В	7	24	Теклі прмч.	7	M	N. Sra. de Rosario
С	8	25	Євфросини	8	M	sta. Tais de penit.
Ч	9	26	† Івана Богосл.	9	J	s. L. Bertran Día M.
П	10	27	Калістрата мч.	10	V	s. Francisco de B.
С	11	28	☩ Харитона преп.	11	S	s. Victor, m.
Н	**12**	**29**	**18 по Сош., Киріяка пр.**	**12**	**D**	**D. de la Raza,**
П	13	30	Григорія преп.	13	L	s. Eduardo, rey
В	14	1	Покрова Б. М.	14	M	s. Calixto, p.
С	15	2	Кипріяна свмч.	15	M	sta. Teresa de Jesús
Ч	16	3	Діонізія Ареоп.	16	J	s. Galo, ap. Suiza
П	17	4	Єротея свмч.	**17**	**V**	**sta. Eduvigis, F. Nac.**
С	18	5	Харитини мч.	18	S	s. Lucas, evang.
Н	**19**	**6**	**19 по Сош., † Томи ап.**	**19**	**D**	**s. Pedro de Alcánt.**
П	20	7	Сергія і Вакха мч.	20	L	sta. Irene v. m.
В	21	8	Пелагії пр.	21	M	s. Hilarión, m.
С	22	9	☩ Якова ап.	22	M	sta. M. Salomé
Ч	23	10	Евламії і Евлампії	23	J	s. Servando, m.
П	24	11	Филипа і Теофана	24	V	s. Rafael arcáng.
С	25	12	Прова мч.	25	S	ss. Crisanto, Dario
Н	**26**	**13**	**Царя Христа, Карп., К.**	**26**	**D**	**s. Evar. Cristo Rey**
П	27	14	Параскеви преп.	27	L	s. Frumencio
В	28	15	Лукіяна	28	M	Simón. J. Tad.
С	29	16	Лонгина мч.	29	M	sta. Ermelinda
Ч	30	17	Осія, Андрея	30	J	s. Gerardo, ob.
П	31	18	† Луки ап., єв.	31	V	s. Quintin, m.

ГОРОСКОП:

Місяць жовтень, це — місяць китайців Планетою жовтня є **скорпіон,** а після знатоків, скорпіон, це невеличкий змий. А змий — символ Китаю. В цьому місяці якнайбільша скількість китайців схоче виеміґрувати з Европи до Америки, ніби ЗУАДК і без них не має своїх клопотів. Американсько - українській старій еміґрації не радимо нікого брати з новоприбулих в цьому місяці під свою опіку, бо надходить зима, і які вигляди позбутися такого скорпіона з хати?

Чоловіки, що народились під скорпіоном є веселої вдачі, але вередливі, докучливі і з'їдливі. В старопарубоцькому стані надаються найкраще на співробітників гумористичних газет і журналів. хіба, що в міжчасі оженяться і перейдуть "в стан спочинку". До політичного життя не надаються. в супружому — теж "файтлапи".

Жінки з огляду на скорпіона, майже в цьому місяці не родяться. Народжені під цією планетою бувають сумної вдачі, з великим замилуванням до веселої журналістики і "пханням свого носа" в кожний громадський конфлікт. Через те мило бувають у всіх товариствах, а в супружому житті вийдуть двічі замуж.

Післяслово:

Незавидна була доля заяця у слотливу днину. Сидів мокрий під ще більш мокрим кущем ялівцю, і боявся биття власного, заячого серця. Скільки людей за "залізною заслоною" не лише живуть як зайці, але хотіли б з а й ц е м проскочити поза кордони "раю", щоб покоштувати іншої, чим колгоспна, капусти...

З А П И С К И :

....

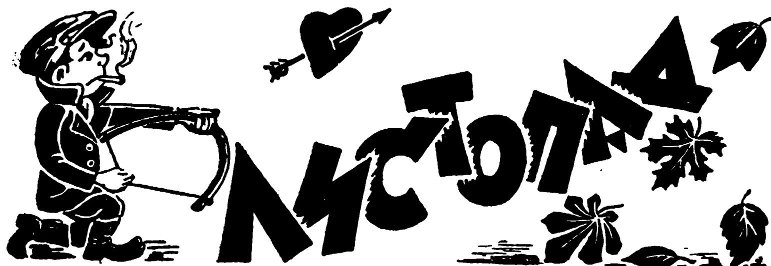
....

....

....

....

....

дні	н. ст.	ст. ст.	українські свята			аргентинські свята
С	1	19	Йоіла преп.	1	S	F. de Todos Santos
Н	**2**	**20**	**21 по Сош., Артемія мч**	**2**	**D**	**Conm. Fieles Dif.**
П	3	21	Іларіона Вел.	3	L	sta. Ida, m.
В	4	22	Аверкія	4	M	s. Carlos B., arz.
С	5	23	Якова ап.	5	M	s. Rómulo, ab.
Ч	6	24	24 Арети мч.	6	J	s. Félix, m.
П	7	25	25 Маркіяна і Мартир.	7	V	s. Wilibordo, ob.
С	8	26	26 Димитрія вмч.	8	S	s. Claudio, m.
Н	**9**	**27**	**22 по Сош., 27 Нес. вмч.**	**9**	**D**	**s. Orestes, m.**
П	10	28	28 Параскеви вмч.	10	L	s. Andrés Avelino
В	11	29	Анастасії Р.	11	M	s. Martín de T. ob.
С	12	30	Зиновія	12	M	s. René, ob.
Ч	13	31	Стахія і Амплія	13	J	s. Diego de Alcala
П	14	1	**Лист.,** Косми і **Дам.**	14	V	s. Laurencio, ob.
С	15	2	Акиндина мч.	15	S	s. Alberto M., dt.
Н	**16**	**3**	**23 по Сош., Акенсіма мч**	**16**	**D**	**sta. Gertrudis, v.**
П	17	4	Йоанікія вел.	17	L	s. Gregorio T.
В	18	5	Галактіона	18	M	sta. Alda, v.
С	19	6	Павла архиеп.	19	M	sta. Isabel de M.
Ч	20	7	Єрона мч.	20	J	s. Dasio, ob.
П	**21**	8	**Соб. Арх. Мих.**	21	V	Pres. de la Virg.
С	22	9	Онисифора мч.	22	S	sta. Cecilia, v. m.
Н	**23**	**10**	**24 по Сош., Єраста мч.**	**23**	**D**	**sta. Lucrecia, v. m.**
П	24	11	Міни, Віктора	24	L	sta. Flora, m.
В	25	12	Йосафата свщ.	25	M	sta. Catalina, v. m.
С	26	13	† Івана Золотоустого	26	M	sta. Delfina, v.
Ч	27	14	† Филипа ап.	27	J	Manif. Mtd. Milag.
П	28	15	Гурія мч.	28	V	s. Beato, adv.
С	29	16	† Матея ап.	29	S	s. Saturnino
Н	**30**	**17**	**25 по Сош., Григорія еп**	**30**	**D**	**s. Andrés, ap.**

ГОРОСКОП:

Пануючою планетою в листопаді є с т р і л е ц ь. В цьому місяці всі товариства б. військовиків "старої і "нової войни", як і взагалі ті всі, хто любить "воювати", видадуть святочні обіжники про єдність і консолідацію боєвих сил. Це і дасть притоку до нової, міжорганізаційної війни, яка з огляду на те, що провадиться тільки чорнилом, не принесе трагічних наслідків. В листопаді святкують теж своє рокове свято ті всі, що через цілий рік с т р і л я ю т ь дурниці. Взагалі листопад боєвий місяць. Почавши від підростків, а скінчивши на стариках, всі хотять стріляти. Першенство має т. зв. "Гвардія стрільців за плота" під проводом пана отамана Бульби.

Чоловіки, що народилися під планетою с т р і л ь ц я, войовничі і не приступні, тож найкраще надаються на "теплі" посади в наших допомогових комітетах. Знамениті бесідники: вміють промовити до кишені. З праці рук (чужих!) доробляться чесно великого маєтку.

Жінки, що народились у знаку стрільця, пильні, працьовиті і розумні. Спортсменки. Вправлятимуть біг з перешкодами і кидання "очком", а в домашній атмосфері не погордять теж і горшками, чи тарілками. Доматорки! Сидітимуть постійно по чужих домах на плітках. Словом, маєток...

Післяслово:

Пожовклий лист падав на землю та пригадував кожному, що зближається зима. Тепер за залізною заслоною падаюче листя наводить кожному думку: "І ще одну зиму прийдеться вичікувати на початок справжньої весни. без "ясного сонічка" і "щаслівой жизні".

З А П И С К И :

....

....

....

....

....

....

дні	н. ст.	ст. ст.	українські свята			аргентинські свята
П	1	18	Платона і Романа	1	L	s. Eloy, ob.
В	2	19	Андія	2	M	sta. Bibiana, v. m.
С	3	20	Григорія	3	M	s. Franc. Javier
Ч	**4**	**21**	**Введен. в храм МБ.**	4	J	sta. Bárbara, v. m.
П	5	22	Филимона ап.	5	V	s. Sanás, ab.
С	6	23	Амфілоха, Григор.	6	S	s. Nicolás, ob.
Н	**7**	**24**	**26 по Сош., Катер. вмч.**	**7**	**D**	**s. Ambrosio, ob., dt.**
П	8	25	Климента, Петра	**8**	**L**	**Inmac. Conc. M. Sma**
В	9	26	Алипія	9	M	sta. Leocadia, v. m.
С	10	27	Якова, Паладія	10	M	sta. Eulalia, v. m.
Ч	11	28	Степана преп.	11	J	s. Dámaso, p.
П	12	29	Парам., Філум.	12	V	sta. Adelaida, m.
С	13	30	† Андрея Пер.	13	S	sta. Lucia, v. m.
Н	**14**	**1**	**Груд. 27 по Сош., Н. пр.**	**14**	**D**	**s. Venancio F., ob.**
П	15	2	Авакума прор.	15	L	sta. Cristina, v.
В	16	3	Софонія	16	M	s. Eusebio, ob.
С	17	4	Варвари, Івана Дам.	17	M	s. Lázaro, ob.
Ч	18	5	† Сави Освящ.	18	J	N. Sra. de la O.
П	**19**	**6**	**Миколая чуд.**	19	V	s. Nemesio, m.
С	20	7	Амврозія еп.	20	S	sto. Domingo Silos
Н	**21**	**8**	**28 по Сош., Патапія еп.**	**21**	**D**	**sto. Tomás, ap.**
П	**22**	**9**	**Непороч. Зачаття МБ.**	22	L	s. Honorato (ver.)
В	23	10	Мини	23	M	sta. Victoria, v. m.
С	24	11	Даниїла стовпн.	24	M	s. Delfin, ob.
Ч	25	12	25 12' В Спиридіона еп.	**25**	**J**	**Nat. de N. S. Jesucr.**
П	26	13	† Євстатія, Авкс.	26	V	s. Esteban, protom.
С	27	14	Тирса мч.	27	S	s. Juan Evang.
Н	**28**	**15**	**29 по Сош., Єлевт. смч.**	**28**	**D**	**Los Ss. Inocentes**
П	29	16	Аггея пр.	29	L	sta. Melania
В	30	17	Даниїла	30	M	s. Sabino, ob.
С	31	18	Севастіяна мч.	31	M	s. Silvestre, p.

ГОРОСКОП:

Планетою місяця грудня є **козоріг,** покровитель малярів, скульпторів, цирковців і симпатиків чорної магії. Словом, цей місяць присвячений усім тим, для яких не стало місця в попередніх місяцях. Планета має великий вплив на таланти, з огляду на те, що земля вже замерзла, і такі таланти годі закопати. В грудні обходять теж свято Святого Миколая, але тому, що це потягає за собою грошеві витрати, свято можна перенести на наступний рік.

Чоловіки, що народилися під цією планетою, знамениті ремісники, спеціялісти в приплявлюванні козам рогів. Надаються до кожного інтересу, з виїмком загального. Хапчиві на гроші. Про уродженців грудня говорили, що за одного сотика можуть гнати козу до Пацикова.

Жінки, що народилися в грудні, матимуть замилування до "вищої політики" та хворітимуть постійно на артистичну кар'єру Нарікатимуть на своїх чоловіків, будьтоби через них змарнували собі життя. Мріятимуть постійно про Галивуд, а вкінці знайдуть своє призначення в місцевому аматорському гуртку.

Післяслово:

Мороз скував ріки ледом, а місто "вош-машини" була полонка і праник. Був сніг і сухе морозне повітря, і через удар долі прийшлося нам замінити їх на інше підсоння. І хоч не мороз, а Сталін, скував тепер ціле життя за залізною заслоною, вже недалекий той час, як зустрінемо Новий Рік не на чужій, а на рідній землі.

ЗАПИСКИ:

....

....

....

....

....

....

....

....

УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛЬНІ РІЧНИЦІ

22. 1.1918 — Центральна Рада проголосила у Києві IV Універсал.
22. 1.1919 — Директорія Української Національної Ради проголосила на Софійській Площі у Києві злуку всіх українських земель в одну Українську Державу.
29. 1.1918 — Бій Куреня Студентів з большевиками під Крутами
5. 3.1950 — Геройська смерть Командира УПА, сл. п. Генерала Тараса Чупринки в бою в с. Білогорща коло Львова.
9. 3. 1814 — Народився поет Тарас Шевченко.
10. 3.1861 — Помер у Петербурзі Тарас Шевченко.
14. 3.1939 — Проголошення Самостійности Карпатської України.
23. 5.1938 — Згинув від вибуху пекельної машини в Роттердамі Провідник ОУН, полк. Є. Коновалець.
25. 5.1926 — Згинув у Парижі з руки московського агента Головний Отаман Військ УНР Симон Петлюра.
30. 6.1941 — Українські Національні Збори у Львові проголосили відновлення самостійности України.
17 - 22. 7. 1944 — Бій І. УД з большевиками під Бродами.
31. 8.1919 — З'єднані українські війська УНР і УГА ввійшли у столицю України Київ.
14.10.1942 — Повстання Української Повстанської Армії (УПА).
1.11.1918 — Українські Січові Стрільці перебрали у Львові владу.
1.11.1944 — Помер Митрополит сл. п. Андрей граф Шептицький.
21.11.1921 — Большевики розстріляли під Базаром 359 українських вояків, учасників Другого Зимового Походу.
23.12.1932 — Білас і Данилишин повішені в польській тюрмі.

— *** —

УРЯДОВІ СВЯТА В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ

У Злучених Державах нема згори назначених Державних Свят. Уряд кожного окремого стейту вирішує, котрі свята уважається в даному стейті леґальними - урядовими.

Загально у Злучених Державах є такі урядово- леґальні свята: Новий Рік, День Народження Линколна 12-го лютого, День Народження Вашинґтона 22-го лютого, Пам'ятний День (Меморіял Дей) 30-го травня, День Незалежности 4-го липня, День Праці — перший понеділок у вересні, День Колюмба — 12-го жовтня, День Виборів — перший вівторок по першім понеділку в листопаді, День Замиря — 12-го листопада, День Подяки — 4-ий четвер у листопаді, Різдво — 25-го грудня.

УРЯДОВІ СВЯТА В КАНАДІ

Новий Рік, Велика П'ятниця, Великодний Понеділок, День Вікторії — 24-го травня, День Народження Короля — дату свята проголошується, День Домінії (Держави) 1-го липня, День Праці — 1-ий понеділок у вересні, День Подяки — назначується, День Замиря — 11-го листопада, Різдво — 25-го грудня.

У римо-католицькій провінції Квебек святкують ще й ці свята: Богоявлення, Попелева Середа, Вознесення, св. Івана Хрестителя, Всіх Святих, Непорочне Зачаття.

Ода Аргентині

БЛАГОСЛОВЕННА БУДЬ, ЗЕМЛЯ,
КРАЇНА СОНЦЯ І СПОКОЮ,
ЯКУ НІХТО НЕ ВИЗВОЛЯ,
ДЕ ТІЛЬКИ “МАТА” Є ГІРКОЮ.

ТУТ НЕ РОЗПАЛЮЮТЬ ВІЙНИ,
НЕ ЖДУТЬ ЇЇ, ЯК ВІЛ ОБУХА,
ТУТ ДІД ТАК СКАЧЕ, ЯК ОНУК,
І ХОДЯТЬ КОНІ В КАПЕЛЮХАХ.

А ХЛІБ І М’ЯСО Й ЦИГАРКИ
ЛЕЖАТЬ НАВКОЛО, ПІД НОГАМИ,
КОЛИ Б ДОБРОБУТ ОТАКИЙ
У БОЛЬШЕВИЦЬКОМУ БЕДЛАМІ. . .

ТА НЕ ПОТРАПИТЬ ЗНАНИЙ “РАЙ”.
НАВІЩО ХЛІБ? ЧИТАЙ ЧАСОПИС!
І З НАСОЛОДОЮ КОНАЙ
В ІМ’Я ЗАГАРБАННЯ ЕВРОПИ. . .

ДВА НЕПОРІВНЯНІ СВІТИ.
ДЕ Ж СПРАВДІ ВБОГИЙ? ДЕ БАГАТИЙ?
ЧИ ЗАМІНЯВ БИ, ДРУЖЕ, ТИ
НА КОЛИМУ ТЕПЛО ЛЯ-ПЛЯТИ?!

ЧИ ПЕРЕДАВ БИ САМ СЕБЕ
В ТІ РУКИ, ЩО СУЮТЬ ПІД НОСА
КОРОТКИЙ КУРС ВКП(б)
І КІЛОГРАМ НА МІСЯЦЬ ПРОСА.

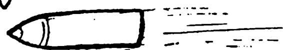
БЛАГОСЛОВЕННА БУДЬ, ЗЕМЛЯ,
ДЕ ВСІ КОТИ Й СОБАКИ ЦІЛІ,
ДЕ ГНІТ НІХТО НЕ ВИХВАЛЯ
І НОРМ НЕ ВИРОБЛЯЄ В МИЛІ.

ЖИВЕМ НА СВІТІ ВІК ОДИН,
ТОЖ ХАЙ НА ОБШИРАХ ЯДЕРНИХ
ПОБІЛЬШЕ БУДЕ АРГЕНТИН,
А НЕ КРАЇВ ЕСЕСЕСЕРНИХ.

ІВАН ЕВЕНТУАЛЬНИЙ

З ВОЄННОГО ГУМОРУ

На війні

за кожною кулею летить смерть.

Той не боїться

падати, бо він служить при парашутах.

Це є українські національні танки.

А той слухає,

чи йде добре годинник.

А це є

американські національні танки.

Мій друг не

боїться бомб

На відходжу на згори

приготовлені позиції.

ГІМН "МІТЛИ"

СКРІЗЬ, ДЕ БАЧИМО СМІТТЯ,
МИ МЕТЕМ БЕЗ КАЯТТЯ!
АХ, МЕТЕМ, МЕТЕМ, МЕТЕМ,
БО ДО БІСА МАЄМ ТЕМ!

ХТОСЬ НА НАЦІЮ НАЧХАВ,
ХТОСЬ ЧЕРВОНИМ ДУЖЕ СТАВ,
ІНШИЙ ДУМАЄ, ЩО СВІТ —
ВЛАСНИЙ, ВИПНУТИЙ ЖИВІТ...

ЛАЄ Й ХВАЛИТЬ НАС ЧИТАЧ
(КОМУ СМІХ, А КОМУ ПЛАЧ).
ЩО Ж, МЕТЕМ, МЕТЕМ, МЕТЕМ,
ДАЛІ Й ДАЛІ З КОЖНИМ ДНЕМ.

ДЕСЬ РОЗЧИСТИМО ДО ТЛА.
ТРУДНО, БО НОВА МІТЛА! —
МАЄ СТАРАННО МЕСТИ
І ДОРОГИ, І МОСТИ...

НЕ МИНАЄМО І ТИХ,
ЩО ВВАЖАЮТЬ ЖАРТ ЗА ГРІХ,
СКРІЗЬ МЕТЕМ, МЕТЕМ, МЕТЕМ,
ВІД ДОК СУДУ ДО АЛЕМ [1]).

І ПРОВІНЦІЮ ТАКОЖ
ПІДМЕТЕМ, ЩОБ БІЛЬШЕ РОЖ
ТАМ РОСЛО, НІЖ БУР'ЯНІВ,
ЩОБИ ПРАЦЯ ЙШЛА БЕЗ СЛІВ.

ЩОБ НАШ ЩИРИЙ ПАТРІОТ.
МІГ СКАЗАТИ НА ВЕСЬ РОТ:
— АХ, "МІТЛО", МЕТИ МЕТИ,
БО ПІДПОРА НАША ТИ!

АРГЕНТИНА, ПАРАГВАЙ,
СКРІЗЬ КРИЧАТЬ: "МІТЛУ" ДАВАЙ!
БО, ВІДОМО, БЕЗ МІТЛИ
У "БАСУРІ" [2]) ВСІ Б ЖИЛИ.

**ЗА ЗАГАЛЬНУ ЧИСТОТУ,
МИ ПІДНОСИМ ЗБРОЮ ТУ,
І МЕТЕМ, МЕТЕМ, МЕТЕМ,
ДАЛІ Й ДАЛІ З КОЖНИМ ДНЕМ!**

ХАРЛАМПІЙ ПАТЕЛЬНЯ

---

1) — Дільниця у Буенос Айресі.
2) — "басура" — сміття (по-еспанськи).

ПРАВДА

Варшавська тайна поліція звернула пильну увагу на якогось осібняка, що цілий майже день, "крутився" по вулиці, а вечорами забавлявся по ресторанах, розкидаючи гроші на дорогі напитки й закуски.

Одного вечора приступає до цего осібняка "тайняк" і питається:

— Слухайте, — звідкіля у вас стільки грошей, що ви влаштовуєте постійно пиятику?

— Пст! — сказав запитаний і показав пальцем на викревлені губи. — Я переховую жидів.

— Що? Жидів, кажеш, переховуєш! Але ж це робили в часі війни, а тепер, шість років після її закінчення, ти нас не "кантуй", але скажи правду, звідкіля у тебе гроші?

— Кажу вам: переховую жидів!

— Брехня! Війна вже скінчилася!

— Ну, так, ви знаєте і я знаю, що війна скінчилася і вже немає більше німців, але в о н и щ е н е з н а ю т ь.

ГОДИННИК ЗЕРА НЕ ВИБИВАЄ

Чоловік пані Олімпії, пан Калафацьо, постійно пересиджував ночами в касині і грав в карти. Пані Олімпія часто сварила на чоловіка, що й приводило до постійних домашніх суперечок. Вкінці пан Калафацьо приобіцяв дружині, що сьогодні йде до касина, але вернеться о годині 10-тій вечора..

Серед знайомого собі товариства пан Калафацьо забавлявся добре так, що й не помітив, як вже була північ. Пригадав собі обіцянку, яку дав дружині. Попрощав веселе товариство й пішов додому. Отворив по-тихеньки вхідну браму і йде нашпиньки до кімнати. Якраз у тій хвилині годинник вдарив один раз — першу годину. Жінка почула кроки чоловіка, й каже:

— Ти коли приходиш?

— Якто коли? В десятій годині!

— А ти не чув, що годинник вдарив один раз?

— Так! Десять пишеться через один і зеро, отже годинник вибив один, а зера не вибиває..

ЛУКОМОРІЯ

НАДЗВИЧАЙНИЙ ОПИС УЯВНОГО КАЗКОВОГО ЦАРСТВА, ЯКЕ ВИТВОРИВ ОЛЕКСАНДЕР СЕРГЕЄВИЧ ПУШКІН. В НЬОМУ ЧИТАЧ ПОБАЧИТЬ, ЯК ПОЕТ, ВОЛОДІЮЧИ ДАРОМ ПРОРОЦТВА, НАКРЕСЛИВ ЯРКИЙ ОБРАЗ СУЧАСНОЇ СОЦІЯЛІСТИЧНОЇ "РОДІНИ".

— *** —

ВСТУП

НЕ ТІЛЬКИ ЗАХІДНЯ ЕВРОПА МАЛА ЯСНОВИДЦЯ НОСТРАДАМУСА. РОССІЇ СУДИЛОСЬ МАТИ ТАКОЖ СВОГО ВІЩУНА ДОЛІ, ЯКИЙ З ПОДИВУГІДНОЮ ТОЧНІСТЮ ПЕРЕДБАЧИВ ПОДІЇ, ЩО ЇХ СЬОГОДНІ ПЕРЕЖИВАЄМО.

ЦЕ БУВ ОЛЕКСАНДЕР СЕРГЕЄВИЧ ПУШКІН.

У СВОЇЙ ВІДОМІЙ ПОЕМІ ВІН ДАВ ВИКЛЮЧНИЙ ОБРАЗ ШИРОКОЇ "СТРАНИ" — "ЛУКОМОРІЇ[1]) — І ЇЇ МЕШКАНЦІВ — ЛУКОМОРІВ.

НЕМАЄ СУМНІВУ, ЩО ПОЕТ ПІД ЛУКОМОРІЄЮ РОЗУМІВ

КРАЇНУ, В ЯКІЙ “ЖИТЬ СТАЛО ЛУТШЕ, ЖИТЬ СТАЛО ВЕСЕЛЕЙ”.

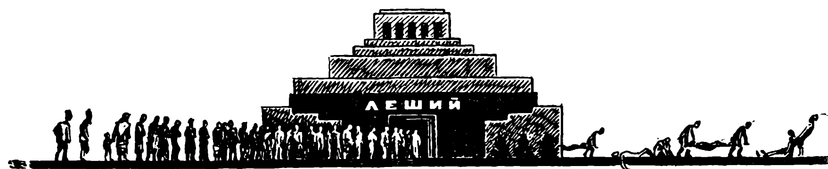
ТІЛЬКИ В ЦЬОМУ РОЦІ ПОЩАСТИЛО МЕНІ ВИЯВИТИ ЗАХОВАНІ В КАЗКОВУ ФОРМУ СИМВОЛИ Й ОБРАЗИ ПРОРОЦТВ О. С. ПУШКІНА.

ПУБЛІКУЮЧИ ЦЮ ІЛЮСТРОВАНУ ПОЕМУ, Я НАМАГАВСЯ УЛЕГШИТИ РОЗУМІННЯ І ЗНАЧЕННЯ ТАКОГО ГЛИБОКОГО ПРОРОЦТВА.

Віктор Цимбал

---

[1]) Лукоморія: складне слово. ЛУК — по-російськи: цибуля (Allium cepa) і МОРИТЬ — прим. морить голодом.

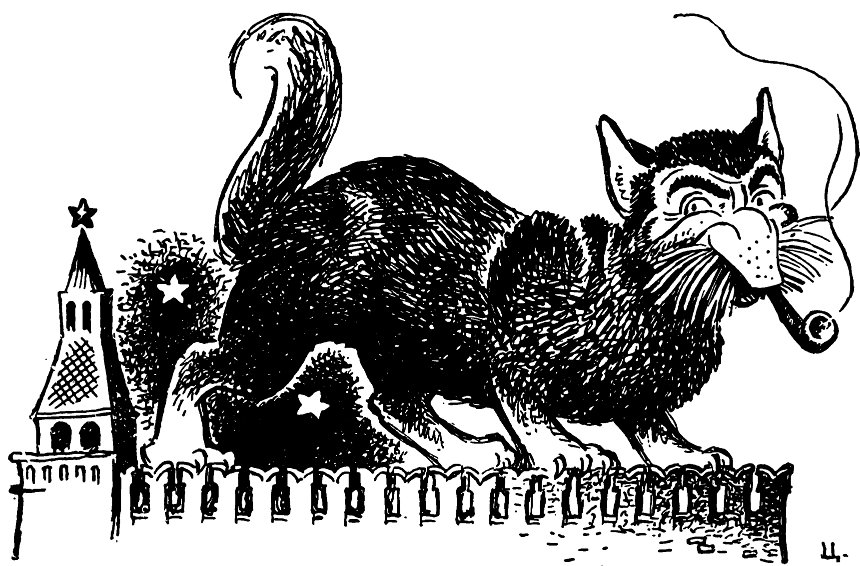

Є в Лукоморії Труп зелений,

На Трупі — золотий ланцюг.

Вночі і вдень там Кіт Учений

По ланцюгу бреде навкруг.

Іде "направо" — спів заводить,

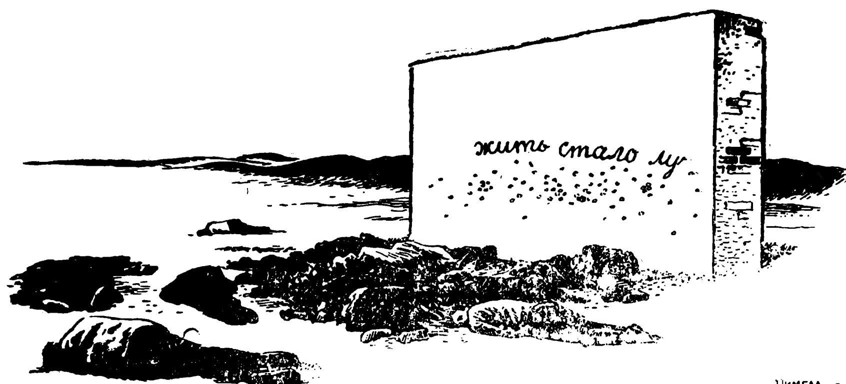
“Наліво” — казку бубонить.

Там "чудеса". Там "Лєшій" бродить,

Русалка на гіллях сопить.

Там на невиданих доріжках
Сліди нечуваних страхіть.

Хатинка на кур'ячих ніжках
Без вікон, без дверей стоїть.

Там ліс і яр примари вкрили,

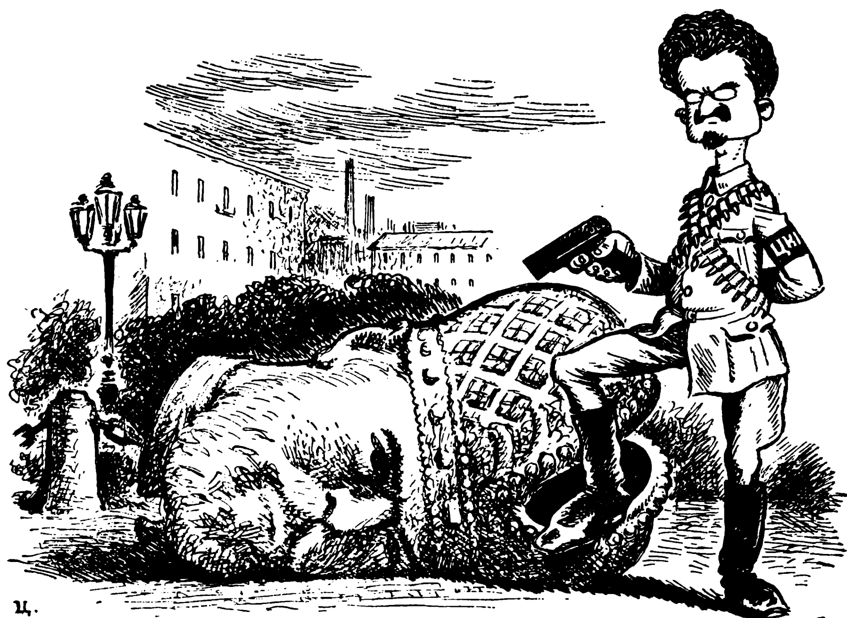
Там на зорі вдаряють хвилі

Об тихий беріг, самітний,

І купа дядюшок прекрасних

Ордою з хвиль виходить ясних,

А з ними політрук морський.

Там королевич мимоходом

Полонить русского царя.

Там на очах всього народу,

Через ліси, через поля

Чаклун несе богатиря.

Царівна там в в'язниці тужить,

А сірий вовк їй вірно служить...

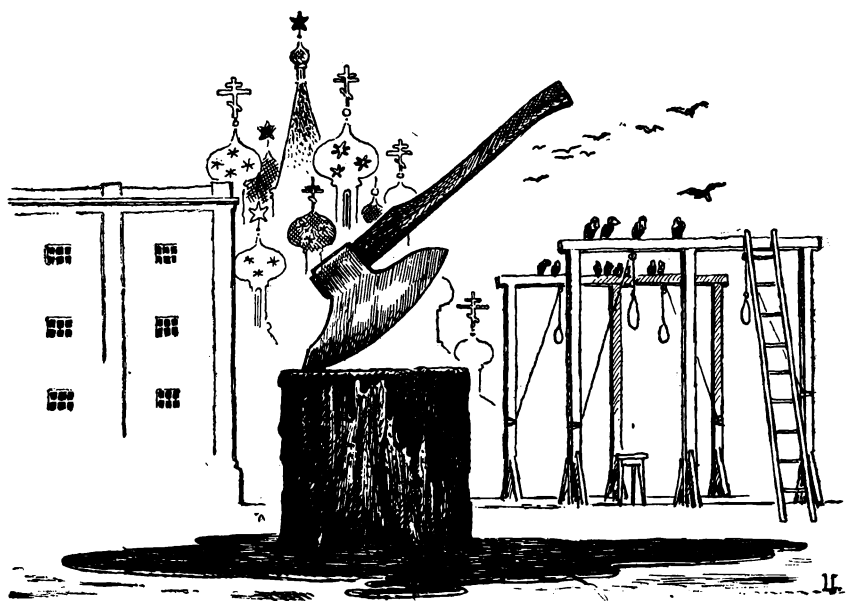

Там ступа з бабою-Ягою

Іде-бреде сама собою.

Там цар Кащей над златом чахнѐ,

Там русский дух Москвою пахне...

І я там був, горілку пив,

В Кремлі я бачив Труп зелений,

Над ним сидів і Кіт Учений,

Байки свої нам розповів...

Льотерія

— Ти чому не був вчора в школі? — питається учитель хлопця.

— Прошу пана професора, бо нас стрінуло велике щастя. Тато виграв на льотерії головну виграну; усі плакали і кричали.

— Плакали? Чого ж плакали?

— Я розповім від кінця. Тато купив "льос" за чотири пези і прибіг до хати пополудні, бо виграв 20.000. Була велика радість і мама казала, що треба купити хату. На це прийшла тітка Оля і сказала, що вона буде мешкати в новій хаті з нами. Але тато заявив, що на нову хату грошей замало, а тітка хай іде до чорта. Бабця хотіла їхати до Мар дель Плята трохи відпочити, але тато кричав, що не дозволить видавати грошей на дурно і до Мар дель Пляти поїде сам. З того вийшла велика сварка, тато тріснув дверима, пішов до сусіда, пожичив сто пезів і вночі прийшов п'яний до хати. Рано прийшов вуйко Петро, і хотів позичити від тата дві тисячі, щоб купити "льоту". Тато сказав, що не позичає нічого, а тоді вуйко загрозив, що розповість цілій колонії, як тато паскував у Німеччині. З цеї авантюри бабці зробилося недобре, бо тато кричав якісь негарні слова, а мама почала пакуватися і казала, що їде до тети Олі і не хоче бачити тата на очі. Тоді тато сказав, щоб взяла з собою бабцю, а мама уже не відповіла нічого, тілбки вхопила таріль, який купила вчора за 2 пези і кинула татові на голову, а розлючений тато викинув вуйка за двері. З того всього не було в нас обіду і мама дала мені два пези, щоб я купив собі хліба і ковбаси. Як я відходив, прийшов до нас доктор з Амбуляторії до хворої бабці, але тато викинув його теж за двері. Я не купив їсти, а пішов до кіна, де йшов фільм "Червона маска". Там теж кричали і билися, але в хаті робили це веселіше, і я вернувся додому. Прийшов я в сам час, бо якраз вуйко Петро прийшов знову і потягнув тата якоюсь ломакою. Знову зробився крик, вуйко полетів зі сходів. Усі страшно кричали, а я наставив радіо на найсильніше і там кричав теж якийсь пан. Тоді прийшла поліція і забрала усіх, що були дома, крім мене. Стало тихо так, що мені в ухах дзвонило і я пішов до сусідки, щоб бавитися з малою Славцею. Там я чув, як говорили, що тато не виграв головної виграної, а тільки шість пезів.

Василько

М. Понеділок

Хамелеон

Іван Посмітюха, ліричний бас, а водночас драматичний тенор, одержавши в Мюнхені від ЗУАДКомітету контракт на виїзд до Америки, стиснув правий свій п'ястук і гримнув ним у ліву свою грудину, тобто в серце. Потім патріотично, із сльозою, вдарив у праву грудину й промовив:

— Дорогий ЗУАДК-у і ви, українці, на чужині сущі! Їду до Америки, щоб там гідно звеличити нашу пісню, нашу музику, наш національний танець. А тепер мерсі-дякую, ад'є — до побачення... Спішуся...

І ліричний бас, водночас драматичний тенор, Іван Посмітюха, українець із Києва-Львова, скиталець із Мюнхену, виїхав кораблем "Дженерал Блек" із Бремену німецького до Бостону американського. Виїхав на контракт ЗУАДК-у филадельфійського.

На пристані в Бостоні Посмітюху зустріли представники української громади: пані Тонкосльозенко і пан Наївняк-Наївненко.

Зобачивши співака, вони від урочистого хвилювання обидвоє заплакали й крізь сльози промовили:

— О, Земле Українська! Дякуємо тобі за такий талант! О, дякуємо!

І знову заплакали.

Іван Посмітюха, зворушений до глибини національної душі вийняв хустинку з кишені й приклав її до носа.

За тиждень українці зорганізували концерт ліричного баса, водночас драматичного тенора Івана Посмітюхи.

Він вийшов на сцену в рідній українській, низзю вишиваній сорочці та синіх чумацьких шараварах.

Глядачі на залі завмерли. Потім опритомніли, вибухли оплески. Звідусіль тільки й чути було:

— Грудка нашої землі!

— Нащадок вільного козацтва!

— Ні, не можу втриматись від сліз!

Наш Іван заспівав. Та ще й як заспівав! Про Україну, гноблену Москвою... Про її героїчний народ... Про Вільну, Соборну Українську Державу...

А вкінці сам, бідненький, заплакав.

Вся заля аж захлипала, коли він співав:

"І ось на чужині
Ввижається мені
Мій рідний край...

Після концерту Посмітюху трохи не задушили. Вклали йому до кишені 500 доларів за концерт, ЗУАДК 100 доларів за патріотизм, "Самопоміч" 100 доларів за вірність Батьківщині, Інваліди — 100 доларів за щирість, маленька Ганнуся 3-х років від народження — 2 до-

лари на купню сухої хустинки й на шоколяду.

Іван Посмітюха, ліричний бас, а водночас драматичний тенор, випроставсь і крізь сльози промовив:

— Коли такі щедрі всі українці, то ми вільну державу збудуємо.

І проспівав на закінчення "Ще не вмерла Україна".

Всі встали з місць і, ридаючи, його вислухали.

— А тепер ад'є — дякую, мерсі — до побачення! — промовив Посмітюха і вийшов за лаштунки сцени.

За тиждень (чи чуєте: за тиждень) грудка української землі закотилася до польського Народного Дому в тому самому місці.

На сцені цього Народного Дому, в новому вбранні польського селянина, виступив Іван Посмітюха.

Глядачі на залі завмерли. Потім вибухнули оплески. Звідусіль тільки й чути було:

— Козак малопольський! Вернигора!

— Пожондний русін!

— Файний хлоп з кресуф!

Посмітюха заспівав. Та ще й як заспівав! Про Польщу "від можа до можа", про наш Львуф, про нашу Варшаву.

Всі плакали. Якась бабуся із Львова вилізла на сцену, міцно обійняла Посмітюху і цмокнула в його кирпатий ніс:

— Коханий Русінє!

Посмітюха розчулено поправив бабуню:

— Я малополяк зе Львова, прошен пані!

— Нєх жиє Малопольска Всходня!

Іван вкінці сам, бідненький, заплакав і проспівав: "Єще Польска нє зґінела".

Всі встали з місць.

Проспівавши, Іван Посмітюха, ліричний бас, а водночас драматичний тенор, випроставсь і крізь сльози промовив:

— Коли всі такі поляки, то Польска бендзє вольна, нєподлеґла!

І похапцем, взявши гроші до кишені, промовив швидко:

— А тераз ад'є — дзенькуєм, мерсі — довідзеня.

І вийшов за лаштунки сцени.

А за півмісяця росіяни організували "День русской культури". На цей день з'їхалися всі культурні сили "русской єдіной неделімой" еміґрації в Америці: особистий слуга міністра Керенського "китаєць" Хо-Луй-Вморд-Плюнь, правнук лакея Катерини ІІ-ої хохол Хруненко, співачка імператорського театру в Бердичеві мадам Дореміфасольова та граф із Малоросії Харламп Верблюдокобилін. Серед цієї аристократії сидів ліричний бас, а водночас драматичний тенор Іван Посмітюха в "русской рубахе" і рязанських лаптях.

Мадам Дореміфасольова поправила рукою своє декольте і, закотивши очі, запитала Посмітюху:

— Ви с Маларосії?

А він, бідненький, так солоденько до неї:

— Да, судариня, с самава центра Маларосії — с Кієва. Но душой бил всеґда русскій.

Мадам охнула і взяла своєю рукою руку Посмітюхи:

— Душка! Какой мілий!

Тоді Посмітюха почав співати про "Расєю-матушку", про "Москву-красавіцу", про "Малорусь баґатую", про "Сібір необятную".

Граф Верблюдокобилін чхнув від радощів, слуга Керенського, "китаєць" Хо-Луй-Вморд-Плюнь клацнув фотоапаратом, мадам Дореміфасольова закотила очі десь на потилицю, а хохол Хруненко заплакав хрунівськими сльозами.

Всі кричали:

— Душка!

— Какой сімпатічний!

— Хохландчік!

— Малоросіянчік!

А Посмітюха, заохочений успіхом, так заревів, що аж пенсне в Хо-Луй-Вморд-Плюня впало на землю й розбилося:

— Дараґіє ґаспада, ґардость Расії, акончім наш вечер пенієм русскава ґімна!

І, мов бик серед степу, загорлав:

"Боже, царя храні!"

Мадам Дореміфасольова затупотіла несамовито ногами:

— Сімпомпончік! Душка! Пріхаді ка мнє! Слишішь?

Слуга "китаєць" Хо-Луй-Вморд-Плюнь крикнув:

— Бан-зай! Дайош Европу!

Граф Верблюдокобилін захрюкав, а "памещік", правнук лакея Катерини ІІ-ої, Хруненко ще раз заплакав "ат патріотіческава валненія".

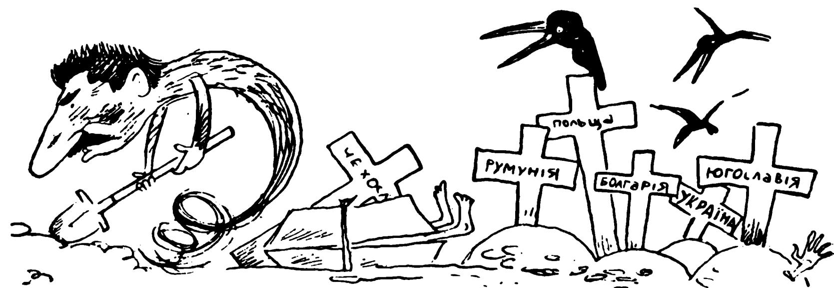
Тоді Іван Посмітюха взяв похапцем гроші до кишені і скочив до дверей:

— Атєпєрь ад'ю, таваріщі, мерсі, ґаспада, да свіданія!

І пішов додому Посмітюха, ліричний бас, а водночас драматичний тенор, українець із Києва - Львова, скиталець із Мюнхену, що приїхав до Америки кораблем "Дженерал Блек" на контракт ЗУАДК-ту филаделфійського репрезентувати народ український.

Питання тепер — куди він завтра заверне, цей Іван Посмітюха, драматичний бас, а водночас ліричний тенор, чи навпаки?

Чума з лопатою ходила...

У СКУЛЬПТОРА

— Донечко, не дивися на цю неморальну фігуру. Я вже казав тобі раніше, що він різьбить статую голої людини.

— *** —

НА КОЛИМІ

—Вас за цо посадили?

—Я писав "Хай живе Сталін".

— Але ж чоловіче, за це дають медалі!

— Ну, так, але я писав це гасло на мурах в'язниці...

— *** —

ГАРНА ПРОПОЗИЦІЯ

— Чи не хотів би ти повечеряти разом зі мною?

— Дуже радо!

— Ну, добре, прийду до тебе завтра о 8 год. вечером.

— *** —

У РЕСТОРАНІ

— Пане кельнер, я дістав сьогодні вдвоє меншу порцію м'яса, чим вчера.

— Ви вчера сиділи при вікні, а сьогодні посередині ресторану.

— Що це, властиво, означає?

— А так, при вікні даємо реклямові порції.

ФІЛЯНТРОП

На одному з московських провулків стоїть зимою якась обдерта старушка босоніж, і з зимна майже закостеніла. Час-до-часу плаче.

Надходить якийсь чолов'яга і питається:

— Вам зимно?

— Ой, ще як! — відповідає жебрачка.

— От бачите, ми всі люди повинні собі взаємно допомагати. Тут маєте 100 рублів, йдіть на ріг вулиці і там можете ще купити собі літні черевики за 30 рублів, але конечно принесіть мені решту.

Бабуся пішла, купила черевики, вернулась і віддала решту.

— Дякую вам дуже за добре серце , — каже.

— Не треба, я казав вам, що ми повинні собі допомагати. Ви маєте літні черевики, а я решту з фальшивого банкноту...

— *** —

НА ЗАБАВІ

— Панно Олю, як танцюю з вами, то мені здається, що плаваю.

— Так? То ви мусите дуже зле плавати.

Випередки

(Б а й к а)

Либонь, таки на силі всі кінці зійшлися,
І сили уживає Зло . . .

— — — — — — —

Наввипередки бігти завзялися
Із Зайцем Крокодил-вайло.
Щоб з випередків тих зробить якусь науку,
Обрали за суддю ще Жабокрюка:
Коли б там щось, мовляв, не так було,
Щоб міг він їх по правді розсудити . . .
Той сів на пагорбку і став глядіти,
Як бігтимуть вони.
От з місця рушили завзяті змагуни . . .
Таж поки Крокодил той повернувся,
А Зайчик скік-скік-скік — та й увинувся,
За хвильку був біля мети.
— Ага! ага! — оглянувшись, — гукає. —
Тепер весь світ узнає,
Що швидший я, ніж ти . . .
— Ніхто про це не взнає й не почує, —
Промимрив, позіхнувши, Крокодил.
— Та як ніхто?! А наш суддя? . . . — Кажи: "Нехай царствує".
Як я уздрів, що ти дременув з усіх сил, —
Я ззів його . . .

В. Ч-о

"ДАЙОШ ЕВРОПУ"

(ЛЕНІН)

"ДАЙОШ АМЕРИКУ"

(СТАЛІН)

ПРОЄКТ

МОНУМЕНТАЛЬНОГО, БАРЕЛЬЄФНОГО МЕДАЛЬЙОНУ.

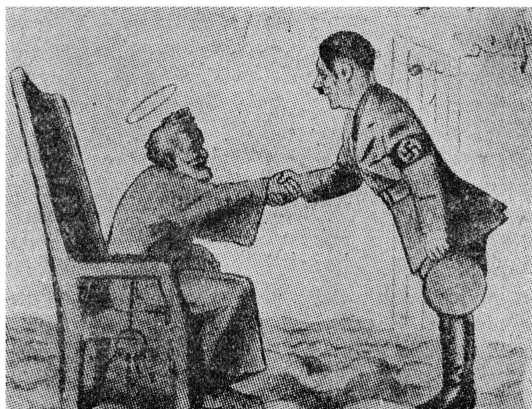
Подаємо найновіший проєкт монументального медальйону, який своїм виїмково-оригінальним вирішенням і своєю суцільністю, без сумніву перевищує і виділяється понад все, що до цього часу було витворено в площині декоративного, урочистого оформлення урядових будов і "красних уголків".

Цей артистичний твір не тільки звертає на себе увагу своєю особливою простотою і чистотою форм, а просто захоплює гармонійністю ліній і рівновагою мас, бо виконаний в стилі соціалістичного реалізму. Тим самим перевищує найдосконаліші, клясичні зразки найліпших майстрів буржуазного Ренесансу (XV — XVI ст.).

Примітка: Як довідуємось із достовірних джерел, автор цього оригінального твору, ще не належить до Лавреатів Сталінської Премії!

ГІТЛЕР ПЕРЕД НЕБЕСНОЮ БРАМОЮ

(З народньої творчости)

Опритомнівши після смерти в берлінській експлозії, Гітлер помандрував на той світ. — "Де мені йти?" — думав сарака, і, звичайно, захотів дістатись до неба.

Йде він так, йде, аж приходить під небесну браму. Небо замкнене, а перед хвірткою сидить у фотелі святий Петро, небесний ключник.

Гітлер підійшов до святого Петра, сказав своє прізвище й витягнув до Божого Угодника на привітання руку.

Святий Петро, не вставши з фотелю, подав теж руку.

— Ов, — сказав Гітлер, — це вперше трапляється мені, що мене привітали сидячи.

—Ну, так, — відповів святий Петро, — я знаю, з ким матиму діло. Якщо б я встав, ти напевно захотів би сісти на моє місце.

"СПРАВЕДЛИВІСТЬ"

У Львові зустрічається двоє приятелів. Перший питається пошепки:

— За що заслали твого брата на Сибір?

— За те, що кинув брехню на СССР.

— А щож він такого сказав?

— Сказав, що в Совєтському Союзі висилають людей на Сибір.

***

У ЛІКАРЯ

— Пане докторе, я сильно хворію на затрату пам'яти.

— В такому випадку прошу заплатити лікарську належитість наперед.

Праісторія про „П“

Петро Петрович постановив після підвечірку перейтися по парку. Почерез правицю перевісив пальто, потріпавши передтим парасолею порох.

Пахнуло подихом підвечірнього півсумерку. Парки походжали по парку, підбадьорюючи Петра пригадати пройдене. Петро Петрович присівся. Підсвідомо подумав про подругу. Пригадались Петрові прогулянки по паркових перелазах, пригадалась почаївська проща, пошлюбна подорож, перший потомок, потім — прихід пекольного перелому.

. . . .

Подруга Петровича, пані Петронеля, — підміського походження. Панною провадилась підозріло. Перецінювала пікантні пікніки, погорджувала працею. Пізнавши Петронелю, Петрович пройшов повз приятельські перестороги. Після петро-павлівського посту, повінчав панотець Петра - Петронелю.

Початково поживала подружна пара по-приятельськи. Петрович присвячувався переважно професійній праці, полишаючи подрузі провадження помешкання. Петронеля, породивши потомка, почала передумувати про повторення передшлюбних пригод. Підчас прогульки пізнала пристійного паничика. Поволі почала призабувати про подружні потреби, перебуваючи переважно поза помешканням. Петрович, попереджений приятелями, пробував повернути порядок пожиття. Петрові перестороги приймала Петронеля прямо підсмішками, побільшуючи подружні перипетії.

Петро постановив перевести пробу. Під претекстом простуди покинув передполуднем працю. Переступивши поріг помешкання, побачив панича підозріло почервонілого. Перестрашена Петронеля — побіліла. Петра Петровича потрясла пропасниця. Посипались прокльони, потім почалось подружнє пекло.

Поденервування Петра постепенно побільшувалось. Привиділась Петрові поганьблена постать повітового писаря, прочулись підшепти приятелів про підозрілу поведінку подруги.

— Проч! — понеслось помешканням.

Почервонілий паничик почав погрожувати Петрові п'ястуками. Петронеля піддержувала позицію приятеля. Петро почав протиатаку.

— Проч! — повторив Петро, — переїхавшись притому по плечах противника підручною палицею.

Петронеля почала плакати, противник Петра, природньо, протиставився.

Потім Петронеля, похлипуючи, промовила:

— Пане Петре, подружне пожиття панства Петровичів покінчене! Пакуюсь, поїду проч.

Підморгнувши, прошепотіла приятелеві:

— Підемо, правда?

Петрович почувався побідженим.

Піддаючись підмовам приятеля, Петронеля піднесла проти Петра позов про позбавлення подружних прав. Після програння позову, Петрович покинув посаду повітового писаря, постановивши прожити передсмертний період — поодиноко. Петра перемагав постепенно песимізм. Покинув приятелів, пустив плазом прожите; поволі покоривсь присудові призначення.

. . . .

Проходили події, підростало покоління. Прийшла пожежа протиставлення потуг. Під помахом панцирних полків "похилилась" Польща, потім прийшло "пролетарське піднесення". Після півторарічного "пролетарського прогресу" потріскали приятельські пакти. Політика "пожовклої партії" потребувала простору. Початковий "переможний похід" перемінювався поволі постепенною програною.

Приблизилась прифронтова полоса, поширялось протинімецьке повстання. Петрові передали приказ: пакуватися. Пов'язавши пакуночки, Петрович покинув Перемишль, потім поїздом подався підшукувати підходяще пристановище. Проїхавши прикордонну полосу, Петра Петровича придержали.

— Паспорт? — поставив питання поліцейський.

Петро показав приказ переселення.

— Примусова праця! — проголосив патетично панок.

Прибитий пережиттям, помандрував Петрович поруйнованими просторами. Потім призначили Петрові постійний побут, прописавши примусову працю при продукції протипанцирних патронів.

. . . .

Подув повітря прочуняв Петровича; постепенно проминав привид пережитого.

Побіч прилавка пристанула постать підлітка. Панночка придержувала пасочком песика.

— Перепрошую, позвольте присістись! — поспитала панночка.

Петро приязно погодився, панночка присілась. Песик панянки підскакуючи повз Петра, почав підлесно погавкувати.

— Пукі, Пукі — промовила панночка, пестливо погладивши песика.

— Пукі? — поспитав Петро.

— Пукі, Пукі — промовила панночка.

Петрові поворотно пригадались події. "Пукі" — песик Петронелі. Певно, — подумав, — подруга проживає побіч, подавшись подальше перед приходом пролетарського панування. Підсвідомо пройшило Петра поденервування. Потім поставив поспішно питання:

— Пробачте панночко, песик пані Петронелі?

Панночка, помірявши поглядом Петра, просилябізувала:

— Помиляєтесь, поважний пане, песик панича пані Петронелі.

— Панича?! — Петрович пронизав панночку похмурим поглядом. Потім поденервовано підвівшись, поспішно пішов. Привид повороту подружньої поезії проминув перфектно...

Фуфайка

Свобода слова в СССР

З ДОМАШНІХ КЛОПОТІВ

— І тобі не стидно! За такий мізерний капелюх ти заплатила 120 пезів. Та ж це прямо гріх витрачувати такі гроші!

— Не переймайся, мій дорогенький, цей гріх беру на с в о ю г о л о в у.

— *** —

ПЕРЕСТАРІЛІ ДОМАГАННЯ

Новоприбула скиталка дістала працю в одної багатої американки, як прибіральниця.

— Подивіться місс, — каже пані, — скільки тут пороху. Його напевно вже більш місяця ніхто не стирав.

— Це до мене не відноситься, бо я у вас щойно другий тиждень.

— *** —

СПІВАЧКА

Нянька: — Прошу пані, дитина не хоче в жоден спосіб заснути.

Мама: — Я сейчас прийду і дещо їй заспіваю.

Нянька: — Не знаю, чи поможе, бо я її вже тим с т р а ш и л а . . .

Жалібний припадок

(Картина з совєтської дійсности)

В минулу п'ятницю у Митьки Бєшкіна теща переставилася. Дружина Митькова, звичайно, прибита горем, ридає, ну, тай Митька для солідарности поплакує.

Зайшов я до нього, щоб висловити співчуття, а він мені каже:

— Поможи, мовляв, братіку, оформити покійницю по всім пунктам, а то я, каже зовсім з ніг ізбився, і не поспію сам один. Не відмовся, каже, потрудитися в "Закс" за дозволом на похорон, а я заскочу в завком клопотатися в справі домовини, бо то в приватника сам знаєш, які ціни: як здує монету, то й сама теща цього не вартує.

Взяв я лікарську посвідку та й пішов у "Закс" Підходжу до громадянина, що завідує покійницьким рефератом та говорю:

— Так і так, балакаю, хорошенький, — теща мойого товариша на 72-му році життя погасла на віки. Пелагія Касянівна Мохрушкина. Прохаю вас виставити довідку згідно з всіми формами в справі її, значить, похоронів.

Взяв той завпокійниками, лікарське свідоцтво і давай виправляти герці по книжках, щоб тещу Митькову раз назавжди викреслити зі списка живих. А там то її немає. Падлюка Митька не сказав мені, що теща його, відав, чи не п'ять років жила неприписана! Роздивився завпокійниками по книгах, бере свідоцтво та й віддає мені назад.

— Немає в нас такої, каже, і тому не можу видати вам довідки.

А я аж підскочив!

— Товаришу, кажу, як це так, що її немає, коли вона в Митьки на квартирі лежить?

— Мені, каже він, не важно, де вона лежить, мені, говорить, треба, щоб вона осьдечки в мене була, — і тиче пальцем у книги.

— І що ж тепер, питаю, нам робитоньки?? Та ж без вашого паперця не можна хоронити?

Йдіть, каже, в район міліції та припишіть її, а потім уже й довідку одержите, інакше, каже, не можна.

Нічого робить, пішов я на міліцію. — Приходжу туди, а там хвостище чуть не на пів квартала. Пробував я, було, поза чергою проскочити, але публіка підняла крик.

— Пустіть, прохаю, дорогі громадяни, мені треба тещу негайно приписати. Померла, кажу, теща, а без приписки — "Закс" не хоче хоронити.

Та чи ви доб'єтесь чого в такої безвідповідальної публіки?

—Тут, кажуть, живі в черзі ночують, а твоїй тещі, говорять, і так уже нікуди спішитися, всеодно померла, може підождати.

Нічого робить, стаю в чергу, чекаю. — Поки добився до кабіне-

ту начальника вже й звечоріло. Начальник глянув на мене з-під лоба і говорить:

— Ми покійників не приписуємо, йдіть, мовляв, у "Закс", — це по їхній часті.

— Та ж я, кажу, товариш начальник, просто з "Заксу". Без вашої, кажу, приписки не дають хоронити.

— Не приписуємо, кричить, покійників, що ви, дитина, чи русської мови не знаєте? Не перебивайте, каже, в праці. Хто там на черзі?...

Вийшов я з міліції, а тут уже і шоста, "Закс" мабуть замкнули. Постояв я, подумав, та й потинявся до Митьки розказати йому про свої успіхи.

Вислухав мене Митька, почухав потилицю, та й каже:

— Ой біда, коли попадеш під бюрократичну машину: на смерть тебе замучать.

А тут ще, немов на лихо, всі ті події розгорталися перед вихідним днем — значить ще один день втрачений! А на дворі — місяць серпень, жара, як у пеклі, а теща третій день лежить! Сопух від неї такий пре, що в квартталі годі видержати. Вже ми її і льодом обкладали і папір палили — нічого не помагає, воняє та й тільки.

А тут уже якась сволоч вспіла зробити донос. Приходить міліціонер:

— А то, каже, що в вас за порядки? Чому ви покійника маринуєте до цих пір?

Почали ми йому роз'яснювати справу, та він і говорити нам не дає.

— Я, каже, вам не "Закс" і не паспортний стіл, робіть що хочете, щоб тільки смороду не було, а ні, то оштрафую вас на рублів сотні з дві за антисанітарний стан мешкання. Завтра, говорить, — прийду!

Крутнувся і пішов.

Тієї ночі з причини неприємного запаху ми пішли спати надвір. Всю ніч не спали, а все думали, куди тещу подіти. Аж над ранком, як Митька почав дрімати, мене, раптом, осінило. Вдарив я себе по лобі та й кажу Митьщі:

—От ми віcьлюки разом з тобою, чесне слово, такої дрібниці не могли придумати. Так, чи так дві сотні прийдеться вивалити, коли мільтон застане завтра тещу непоховану, а не ліпше половину тієї суми втиснути голові житлоуправління тов. Пейсаховичу? У нього всюди блат, він це полагодить мигом!

Сказано — зроблено. Вранці ми дали йому півтори сотні (на сто не згодилася погань!), а до двох годин тещу приписали, дістали для неї довідку з "Заксу" та й похоронили її з усіми правилами народнього мистецтва. І ніякого вам бюрократизму, ніякого воловоду!.. А ви, громадяни, завжди на совєтські порядки нарікаєте!

Не годиться!

Е. Октябрьов.

МОДЕРНИЙ ЖЕБРАК

— Як же ж це? Ви ще вчера були сліпим, а сьогодні бачу, що ви цілком здоровий.

— Ах, ласкава пані. Маю дуже вибагливу клієнтелю, що жадає постійної зміни.

— *** —

В ОЧІКУВАННІ

Він: — Ну і що ж, дали вже твої родичі згоду на наш шлюб?

Вона: — Ще ні, бо батько не може рішитися, а мама вичікує, щоб батько сказав свою думку і тоді вона щойно почне протиставитися.

— *** —

У БЮРІ

Шеф: — Якто, ви тількищо повернулись з вакацій, а вже знову хочете відпустки?

Урядник: — Так, я женюся.

Шеф: — Але ж ви могли це зробити в часі відпустки.

Урядник: — Я не хотів зіпсувати собі вакацій. . .

— *** —

ТЯЖКИЙ ДЕНЬ

Чоловік повертається з бюра додому.

— Ух, кажу тобі жіночко, який тяжкий день я мав нині! Уяви собі, що через цілий день я не мав нічо до полагодження, а шеф не спускав з мене ні на хвилину ока. . .

З КИТАЙСЬКОЇ МУДРОСТИ

Ніколи не купуйте черевиків двоє чисел менше, чим дійсно потребуєте.

Бо все може зменшитися: — і ваш успіх, і повага вашої особи, і заробітки, і любов, і дружба...

Але ноги — ніколи!

Якщо ви носите кілька років постійно одне і те саме вбрання, переконуйте всіх, що не робите зміни тільки тому, бо вбрання, яке носите, є пошите у вашому смаку.

Якщо в товаристві зустрінуться двоє непримирених ворогів - чоловіків, вони вдадуть, що не помітили себе. Якщо зустрінуться дві ворогуючі жінки — вони найсердечніше розцілуються.

У ДИРЕКТОРА ТЕАТРУ

До директора театру приходить відомий компоніст Скрипочка і каже: — Пане директоре, приношу вам рукопис моєї нової опери п. з. "Рай".

Директор поглянув на рукопис і каже:

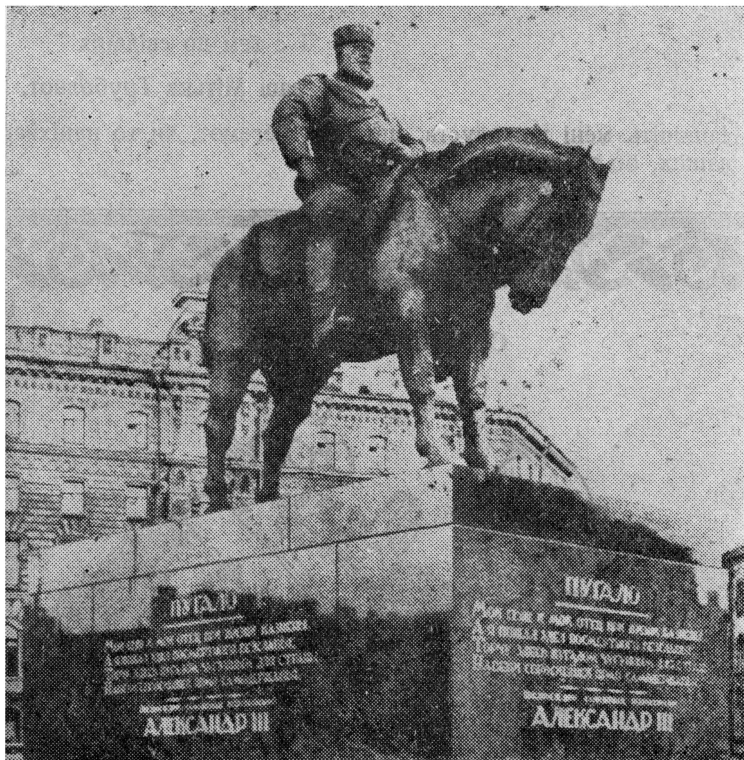
— Які великі гроші коштуватимуть декорації!

— Так, — каже Скрипочка, — пишучи оперу, я це мав на думці, але за те на костюми не видасьте ні сотика. . .

НАЩОТ ПАМ'ЯТНИКА СТАЛІНУ

Дорогой товариш редактор!

Обращаюсь, знаєте, до вас за вияснеінєм, бо як тут мені один наш землячок переказав, що він вичитав у одній рускій газеті, — там у совдепах говорють, що як Сталін уже верно скоро скончаєть-ся, то йому пам'ятника нового ставить не будуть, а тільки підбри-

ють бороду тому імперіялісту Александру третьому, а сапоги, медалі і кінь кажуть, уже єсть. Бо як усім ізвєсно, що коли почалась комуна, так усіх царів з пам'ятників постягали і тільки цього одного лишили на страх врагам контрреволюції. А з боку причепили стішок з таким обозначенієм:

На болоті комод
На комоді бегемот
На бегемоті ідіот
А на ньому шапка
А на шапці хрест
А кому це не нравиця
Того під арест.

Бачив я його когдась і сам і дуже він мені понравився, а тільки мені здається, що підпис на пам'ятнику не можна так зоставить, а треба зробить маленьку поправочку і замість, — На бегемоті ідіот, — написать — На бегемоті товариш Сталін, — щоб всім ясно було хто це такий.

А тоді батюшку позвать і посвятить можна, щоб торжественно получилось, а як який буде патякать, що можна і без посвященія, то такому хвашисту по харі, щоб хлист контрреволюцію не розводив і критіку на трудящі торжества не пускав,

і с тем до свіданія

ваш Мітька Трубольот.

Напишіть мені пожалуста, що таке бегемот, чи то націхвашист чи з наших, бо знав, знаєте, і забув.

СЕЛЕПКО ЛАВОЧКА

Підчас повороту до "цивіля", питається лікар:

— Проти чого, вас, Лавочка, щепили у Дивізії?

— Проти моєї волі...

Парк — годинник — лавка — ставок. На лавці молоденька, 15-літня дівчина, нервується. Входить сторож городу, перебирає кілька акордів на гармонії або гітарі. Дівчина нетерпляче глядить на годинник і переглядає щось у шкільних зшитках. Вечоріє.

Сторож проходжується і співає ніби до публіки:

Ось сонце вже зайшло давно,
І дні ідуть за днями,
І місяць сходить там водно
Над вільними полями.

Роками дбаю про город.
Чого я тут не бачив!
Любов, трагедії, ревії мод,
Лиш я ніщо не значив.

Ніхто мене не покохав,
Нікому не потрібний.
Життя біжить, життя програв,
Старик я зайвий, бідний.

(І знову кілька акордів. Глядить на дівчину, підморгує до публіки):

Сторож: Т-а-а-а-к! Ось знову одна. І скільки я їх бачив роками. Щовечора все інші й інші. Колись давно, пам'ятаю, їхні мами — п'ятнадцять-двадцять років тому — теж так сиділи й вичікували, але частіше навпаки: вони спізнялися. Опісля виходили заміж, зникали на якийсь час, а згодом приходили вже з... візочками. Діти підростали, час ішов, час минав... Діти бавилися в пісочку, ходили до школи, росли. А ось (показує на дівчину) вони. Ех! (співає):

Ніхто мене не покохав,
Нікому не потрібний.
Життя біжить, життя програв,
Старик я зайвий, бідний.

(Дівчина вже поплакує)

Ну, і що ж! Він прийде, вона вдаватиме загнівану, він буде

шептати їй оправдання і стисне за ручку, і загляне в вічі. Все буде добре. Тільки не знати, на як довго. Стільки пар я уже бачив, вдалих і невдалих, що маю вже практику. Гляну — і зразу пізнаю: буде що з того чи не буде. І-і-і! Скільки бувало таких пар. На тиждень, на місяць, а згодом шукають других. Але кожний знайде собі перепеличку. Гм! Або й ні! (Глядить на дівчину). Але чому вона така сумна? Плаче! Трагедія чи що? Жаль мені її! Гм! Щось не впорядку, — дитина ще. (Підходить до дівчини) — Добрий вечір! Можна присісти?

Вона: (крізь сльози) Прошу!

Сторож: Цілий день ходжу, ноги болять. Старий уже. (Дівчина поглянула на сторожа, переконалася, що він справді старий, і витерла сльози). Такий приємний вечір. Зараз зійде місяць. Ви плачете? Що сталося? Ну, ну, не плачте. Кожний має свої прикрості. Це пройде.

Вона: (крізь плач) Ні, не пройде! Я йому цього не подарую. Ох, я нещасна. (бе-е-е!).

Сторож: (наляканий) Ого! Я так і думав! (звертається до публіки й показує руками колисання дитини). Я так і думав. Нічого, дівчино. Кожне горе проминає. За два-три роки звикнете і журбу забудете.

Вона: Ні, не звикну, і не забуду. Ніколи! Що він собі думав? А обіцював, прохав, руки ось як складав. Боже, яка я нещаслива!...

Сторож: (розводить безрадно руками до публіки) Не сиди тут, дитинко. З горем краще між людей. І тут холодно вже, тягне вологістю від ставка, від води.

Вона: Що? Ставок, вода? Ах, вода!... Знаю, що зроблю. Ось маєш... (зривається) За мене, за мою кривду втоплюся тобі на злість, ти негіднику! (біжить до води, хоче скакати).

Сторож: (підбігає, ловить її і садовить на лавку. Задиханий). От, урятував людське життя. Нарешті придався комусь. Не плач, не плач, дівчинко, — це все неважне. Що зробити? Нічо тепер не порадиш, не плач... (легко пригортає її до себе). Життя таки шкода. Знайдеш собі когось, покохає тебе, і все буде добре.

Вона: Ах, ви такий добрий, як рідний батько...

Сторож: Ну, ну, все буде добре. Я старий, багато бачив у житті, — може щось порадимо. Розповідь мені про своє горе. Як це сталося?

Вона: (похлипує) Це було так... Я зачну з кінця.

Сторож: (усміхається) Добре, добре.

Вона: Я пізнала його на забаві в "Просвіті" і...

Сторож: (зацікавлено) І...

Вона: І ми умовилися побачитись тут, у городі, на восьму годину...

Сторож: І що далі?

Вона: І... він не прийшов! (бе-е-е! — плаче).

Сторож: (йому вже все ясно) І це все?

Вона: Та-а-а-к!

Сторож: Дурний я, дурний! (До неї, поважно). Ну, не погано. Че-

кай, напевно о восьмій?

Вона: Але ж так! Я записала це в шкільному зшитку. Пам'ятаю добре! Ось прошу . (шукає в зшитку) дивіться: четвер, восьма (бе-е-е! — плаче), а його немає...

Сторож: Четвер, четвер, кажеш?

Вона: Так! У четвер!

Сторож: (зривається, як молодець). Ге, ге... все в порядку! Нині середа, дитинко, середа!

Вона: Середа?! (Кидається в обійми). Яка я щаслива... щаслива!

Василько

На верхівці СССР невеличка купка:

— "Ясне сонце" у Кремлі й нерозлучна любка.

ОСІННІ НАСТРОЇ

Підпершись рукою, повісивши ніс,
Сидить на "басурі" сумний комуніст.
Він пашпорт совєтський отримав давно,
А тепер виходить, що не "всьо равно".
До "раю" не думають досі везти
І п'ятій колоні лишили чорти.
А хто ж би забув, що до п'ятих колон,
Не дуже прихильний місцевий закон.
Помітять десь шкоду, візьмуть за хвоста
І викинуть з краю, як з шафи кота...
Недарма, недарма сумний комуніст,
Він знов двісті пезів за пашпорт відніс,
А там на Корею, а там на Китай...
Хотів — не-хотів, а підмогу давай.
І в душу в'їдається сумнів-хробак:
— Чи так я повівся, чи може не так?
Тут "льота" і хата, і власний "тажер",
А там всі "тажери" нечистий пожер.
Тут можна по м'ясу ходити, а там
На місяць з бідою дадуть кілограм.
А знов же стаханівські норми не міт,
Від них моментально підтягне живіт.
І думає думу поважний земляк:
Хай трафить агента совєтського шляк!
Коли б назад "седули" я не віддав,
І зараз би спокій святий в хаті мав!
Найкраще — любити усе віддаля.
Яка ж вона є есесерна земля?
А може і справді не встоїш на ній.
Ще "батько народів" потягне у бій.
А бій — це прекрасна і доблесна річ,
Тоді, коли сам заховався за піч.
Ось "вождь" всю війну в бомбосховищі був,
А потім герой став на цілу губу.
Найвищі звання, ордени і хвала
За те, що країна кістьми полягла...

. . . .

Не думай земляче, бо думати — гріх,
Пакуй свої речі тихенько у міх,
І жди, коли свиснуть любимі брати,
Що можеш до порту вже плентатись ти.

Іван Евентуальний

Проєкти 64-ий і 158-ий

З ЛІТЕРАТУРНОЇ ТВОРЧОСТИ УКРАЇНСЬКОГО ПІДПІЛЛЯ НА РІДНИХ ЗЕМЛЯХ

Щоб познайомити наших читачів із літературною творчістю українського підпілля на рідних землях, подаємо сатиру, в якій автор (покищо невідомий), висміває большевицьку “національну політику” на Україні. Ред.

“Над створенням державного гімну УСРР вже третій рік працює значна кількість поетів і композиторів радянської України. За цей час до державної комісії по створенні гімну надійшло 63 проекти тексту і 157 проєктів музики. Серед проєктів є значна кількість хороших творів, але ні один з них не був схвалений державною комісією”.

(“Радянська Україна” 20. 7. 47 р.)

— Е, погано! — сказав я до себе, прочитавши таке в газеті.

А потім протер очі й щераз перечитав те саме. Так, дійсно. Три роки Україна творить свій гімн і все дарма. 63 проєкти тексту і 157 (сто п'ятдесят сім) проєктів музики “хороші”, але не підходящі. Три роки отже пнеться муза УССР, щоб відповідним гімном завершити нашу, так сказати, самостійність, і вип'ясти з себе нічого не може.

В чому ж справа? — думаю собі, а самого так і юдить щось: “Спробуй, може тобі вдасться. Таж то гроші, слава, хапай щастя, як то кажуть, за хвіст. Не вдалося тобі ані за старого, ані за нового режиму розбагатіти і вславитися своєю фаховою працею (а я, при нагоді напишу, — сажотрус), спробуй свої сили в мистецтві. Тож не святі горшки ліплять. Багато таких, як ти, сажотрусів зробили собі і маєток, і ім'я в політиці, то чому ж ти не можеш спробувати зробити те саме на полі музейному (тобто на полі муз)”...

Спокуса була велика, що я піддався і вирішив спробувати свого щастя у гімнотворенні.

Треба знати, що в прийнятті такої постанови я керувався не лише своїми егоїстичними інтересами. Думав я також загальнодержавними категоріями і категоріями робітничої солідарности.

Я бачив, що на нашому гімнотворчому фронті загрожує провал, зірвання плянів п'ятирічки. За три роки наші совгімнотворці не потрапили нічого створити, крім великої купи... не підходящих проєктів. Коли за три роки люди нічого не зробили, то звідки візьметься певність, що вони за останніх два щось зроблять.

Ну, а як не зроблять, що тоді? Скандал! Та то не лише в маштабі европейському, а просто таки в світовому. — П'ятирічний пляи УССР у гімнотворенні не виконаний. Самостійна під усіми і всякими оглядами УССР (якщо, звичайно, не зважати на 23 букви 14 статті конституції, що обмежують нашу суверенність в основному законі та 4 букви (вкп(б), що обмежують її в основній практиці), залишиться не самостійною під оглядом наявности власного державного гімну. Хоч би наші славні колгоспники і робітники видушували з поверхні й нутра України для нашої милої і всесоюзної батьківщини геть усе, що з неї в п'ятирічному пляні належиться, і коли б за ними не було жодної залеглости, крім того нещасного гімну, то все одно буде вважатися, що УССР цілковито п'ятирічного пляну не виконала. Отже, запобігти в міру сил моїх такому нещастю і було в мене на меті, коли я брався за трохи, щоправда, незвичну для себе гімнотворчу роботу.

Другим мотивом, який остаточно попхнув мене на той шлях, було бажання виручити трохи тов. поетів і композиторів. Дуже вже вони багато дістали сердешні в останній час. Вже вони бідаки і під Копицею були і нежданно від Жданова мішком з-за вугла по голові дістали, вже їх нераз, де попало, бебехали різні цк вкп(б)-постанови. Не диво, думаю, що і не йде їм. Стараються хлопці, а воно замість гімну, таке виходить. Звісне діло, настрій попсований.

Одним словом, взявся ото я за гімнотворчу роботу. Накупив паперу, олівців і... не думайте, що сів зразу писати, ні, я взяв та й пішов до голови держкомісії по створенні гімну УССР, тов. Гречухи. А ми з ним, признавшись, трохи родичі. Не по батькові, щоправда, і не по жодній якійсь там мамі, а просто родичі по... фаху. Він, бачите, як високий політик, засаджує Україну "передовою" культурою, ну, а я, як звичайний низовий сажотрус, її відсаджую. Тож оте, як до родича по фаху, і мав я сміливість до нього.

Приходжу. — Драсте!

— Здоровенькі були!

— Ви, — кажу, — М. С. є головою держкомісії по створенні гімну?

Кивнув мій Голова головою, ніби мухи зігнав із носа.

— Ви хочете інтерв'ю? — питає. — А від якої газети?

Е, думаю, то до нього, мабуть, лише самих газетних сажотрусів пускають, куди тобі низовий коміняре? — Від "Комінярської правди", — збрехав я.

— А, — каже, — від "Правди"! Очень пріятна! — крісло мені підсуває. А далі як не почне вже чистим СССР-ським: У меня, знаєтє, нєдавна бил карєспандєнт етай "Ра... Совєтской Украини", так я єму уже ґаваріл...

— Можете до мене М. С. і по-УССР-ськи говорити, я добре понімаю, — перебиваю йому. — Ваше інтерв'ю кореспондентові "Радянської України" я вже читав. 63 плюс 167 рівняється... чи не більше навіть, як одному нулеві...

— Так, — відказує М. С., похитуючи сумно головою. — Воно з хлібоздачами не відомо чи впораємося, а тут ще та ... гімноздача. А не здамо у строк, лаятимуть. Така, скажуть, Україна врожайна і на пшеницю і на буряки ... а ось із гімном у них слабенько справа. Ніяк не родиться ... Ну, і що ж? Заберуть хліб, гімну не створимо і залишимося і без хліба, і без гімну. Хай би вже хоч гімн був ...

— Не журіться, — кажу, — М. С., якось то воно буде. Держгімн творити, це не те, що по тисячу пудів проса з десятини збирати. Тут, брат, подумати треба. Тут, у тому гімні, саму суть треба зловити та її виложити. Ну, а що зробиш, як оту нашу УССР-ську суть звичайною СССР-ською головою і зловити трудно. А як і зловиш головою та почнеш пробувати її висловити, то й виходить чорт відає що, або, делікатно висловлюючись, "багато хорошого, а нічого підходящого" ... Але це нічого, — кажу, та стараюся вже і його і самого себе потішити, — умова праця є важка. Коли за 63-ім і 157-им разом нічого не вийшло, це ще не велика біда. У людей ще гірше бувало. Он, професор Ерліх, як винаходив свій протисифілісний препарат, то щойно за 606-им разом вцілив у щось путяще. Хто відає, може це таке щасливе число, і в нас 606-ий проєкт гімну вийде вдалим ...

Говорив я досить переконливо. Обличчя нещасного Голови держкомісії по створенні держгімну прояснилося. Покращання настрою тов. Голови було в моєму інтересі. З цього я негайно скористав.

— Скажіть, тов. Голово, — почав я, — які хиби помічено в тих невдалих проєктах гімну УСРР, чого їм бракує?

— Хиби проєкту держгімну УССР, це загальні хиби нашої УССР-ської музи, — почав викладати М. С. — Є ними: аполітичність, безідейність, втеча від радянської дійсности, романтизування минулого України, недостатні підкреслення сталінської дружби народів. У цих проєктах мало сказано про благотворний вплив "старшого брата" на молодшого, недостатньо піднесено передовість російського народу а навпаки — українського, мало або блідо сказано про нашого вождя і вчителя тов. Сталіна ...

У цьому місці мови М. С. за дверима кабінету хтось нетерпеливо кашлянув. М. С. урвав про дальші хиби проєкту гімну, діловито переклав якусь папку з одного краю стола на другий і зробив у кріслі рух, ніби пробуючи, чи не приріс він часом до нього.

Я зрозумів. На дипломатичній мові це означало: "авдієнція закінчена", а на нашій селянсько - робітничій: "ну, брат, вимахуйся!"

Я встав і перепросив за забирання цінного часу. М. С. простягнув ласкаво руку. Ми попрощались.

Летів додому. Був задоволений, що довідався, як не треба писати гімну. Ну, а знаючи, як не треба, можна написати так, як треба. Чи так воно завжди виходить, це вже інша справа, але я негайно по приході додому сів до стола і почав писати ...

Перестав писати і встав з-за стола на третій день. Вхопив зши-

ток, заповнений моїм гімнотворенням і помчав у держкомісію по створенні держгімну. Подорозі передумав нашвидку всі хиби і всі додатні сторони моїх проєктів гімну — 64-го проєкту тексту і 158-го музики.

Мій проєкт гімну УССР був трохи задовгий, але це відповідало, на мою думку, такому ж існуванню нашої держави. Дещо недомагав, здається, у моєму проєкті ритм, але у цих перебоях вчувався такий рідний і такий характерний для нашого совукраїнського життя такт — два шаґа впєрьод, трі шаґа назад, що я не намагався його виправляти, вважаючи таку виправку за засуджене нашою критикою утікання від радянської дійсности. Не дуже патріотичним видавалося мені подекуди римування у моєму проєкті гімну, Я залюбки римував: Україна — руїна, серп і молот — голод, сонце із Кремля — свиня, СССР — коли б умер, старший брат — кат і т. п. Але що вдієш, як деякі поняття римуються зі собою так, що іншими їх годі заступити. Деякі рими трапляються у мене не зовсім влучні, наприклад: советський лад — демократія, конституція СССР — громадянські свободи, совсоціялізм — заможність трудящих і ін. Але чи ж моя вина у тому, що ці поняття, як і багато деяких інших у нас, не хочуть із собою добре римуватись. Чи ж міг я за три дні мого гімнотворення зримувати з собою те , чого ціла вкп(б) не зримувала за цілих тридцять літ свого подібно творення.

Ці незначні хиби мого проєкту гімну покривалися однак цілим навалом вартостей. У кожній строфі у, мене був "старший брат", у кожному реченні — вкп(б), в кожному рядкові — Сталін, а в кожному слові і розділовому знаку — відданість, вдячність і . соцзобов'язання.

Єдиною хибою мого проєкту музики гімну було те, що вона не була оригінальна. Але пощо кому здалася тепер у нас та оригінальність. Це колись ми за нею шукали і думали все старе усім новим заступити. Тепер не те. Зовсім не те. А дуже часто навпаки. Тепер у нас у всьому главпринцип — використовувати надбання попередників. Ось я і зробив так із своїм проєктом музики гімну.

До речі, свою музику не писав я нотами. Пощо? Поперше, чи всі в УССР уміють співати по нотах, подруге, чи ж то я повинен і ноти вміти писати?

Як же ж, — спитаєте, — написати музику без нот? А ось як. Ви знаєте пісню "Вніз по матушкє"? Ось бачите, хто її в Україні не знає. Ну, а про "Стєньку Разіна"? Я й так догадувався. Всі ми її знаємо. Ну, а чи є хто, хто б не знав — "Реве та стогне"? Нема. Отже моя музика до гімну УССР є:

"Вніз по матушкє", "Виєзжают распісниє" та "ясен раз у раз скрипів"

Проспівайте ці слова на мелодію тих пісень, з яких вони взяті і отримаєте музику мого проєкту гімну. Ось, слухайте, я сам заспіваю: Мгу-гу-гу-у-у-у-та-та-та-та--там та ті та тра та там та та-та-та . . .

Кінчаючи співати свою музику гімну, я вже входив у кабінет

держголови держгімнотворення, тов. Гречухи.

—А, від "Правди"! — зустрів мене, як доброго знайомого. — Ну, що ж, прочистили нас добре? — питає.

— Не мав часу я цим займатись, — відповідаю, витягаючи з кишені свої проєкти.

— Ну, то добре, — відказує вдоволено, — бо за цей час ми вже вспіли поправитись...

— Тобто? — питаю здивований.

— Маємо вже гімн! — радісно вигукує М. С.

— Ов!... — ледь видушую із себе, і мої проєкти випадають з рук на підлогу. Повільно їх піднімаю, щоб не виявити свого збентеження.

— Держкомісія затвердила 64-ий проєкт тексту гімну і 168-ий музики.

— Бодай вас халєра взяла! — думаю. — Ну, а хто ж є тими щасливими авторами? — питаю.

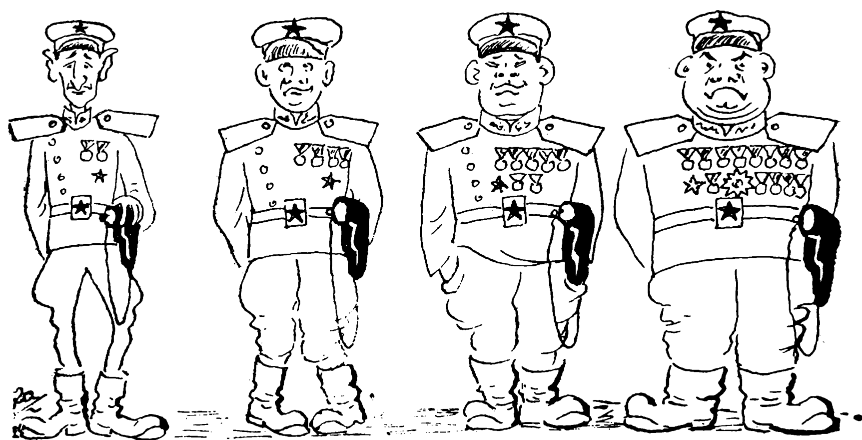
— Автором тексту є наш любий Микита Сергійович Хрущов, а автором музики наш... наш коханий Лазар Мойсейович Каганович...

—Ну, й спарував чорт! — малощо не крикнув я і — дуже мені приємно, — ледь примимрив вголос.

На цьому я урвав мову. Діловито переклав зшиток із своїми проєктами з одної руки у другу і зробив рух, ніби пробуючи, чи не приріс, бува часом, до підлоги.

М. С. зрозумів мене. На дипломатичній мові це означало: "Не смію більше вас турбувати!", а на нашій селянсько - робітничій: "Ну вас к... матері з вашим гімнотворенням і вашими гімнотворцями!"

(Із збірки "Саме історичне")

Чим більша ранґа, тим більше рило...

К А Л Я М Б У Р И

ЧУДНИЙ ПАЦІЄНТ

Лікували, як знали. Не чувся він легше.
А були всі в лікарської штуки зеніті.
І хоч ноги обидві відтяли, він все ще
Був одною ногою на другому світі.

ВИСОКА ОСВІТА

(За Марком Твейном)
Є правдонька золотоуста,
що гомонить у світ трембітою:
Каляфіор — це теж капуста,
але з високою освітою.

СТРАШНЕ

Страшні трагедії бувають в житті,
Де в жилах героям стинається кров,
Де голови тратять усі, навіть ті,
Що в них же не було ніколи голов!

ЗУБНА ФІЛОСОФІЯ

Живемо у мирі, ніхто не мне чуба,
Неначе в щасливому раю, в розкоші.
В одному проблема: щоб вирвати зуба,
Потрібно десь вирвати гроші!

Юрій Тис

Нова географія

Харлампій Тичка після довгих страждань за національну справу в таборах Ді-Пі, в яких, переважно, був комендантом таборової поліції, приїхав до Америки. В порті в Нью-Йорку його привітали представники комітету. З квітами і промовами. А потім, згідно з призначенням за "ашурансом", спрямували пана Харлампія на фармерські посілости пана Вальтера Гречкосія, що розкинулись в однім з західніх стейтів.

Симпатична пані з комітету, звичайно, з українського комітету, купила за гроші ЗУАДК-у квиток, допомогла Тичці всадовитись у поїзд, і Тичка ніби відітхнув. Пишемо "ніби", бо скажіть самі, хто з вас, їдучи в незнані світи та знаючи приблизно лише такі американсько-таборові слова, як "порк", "мільк", "честерфільд" чи "кер-пакет", міг би спокійно відітхнути? Перед Тичкою виринала проблема нової праці, і він роздумував про те, як то буде, якщо доведеться працювати йому наглядачем над білими чи чорними робітниками . . .

Дальші роздумування пана Харлампія перебили якісь двоє чоловіків, що всадовились недалеко Тички. Щось говорили, але що, Тичка ще не вспів уловити в пов'язану цілість, а й взагалі не знав, якою мовою говорять. Проте, Тичка насторожив спочатку одно вухо, потім друге, і —о Боже! Земляки! Двоє прибулих до поїзду говорили по-українськи. Тичка зразу в душі відітхнув. — "Не така то, — думав, — Америка страшна! Всюди є наш брат. . ."

А тимчасом двоє, не звертаючи уваги на Тичку, усадовились на м'яку лавку й далі провадили свою розмову.

— Ні, пане, ви помиляєтесь, Сан-Франціско лежить якраз коло Ніяґара - Фалс, а Чікаґо є коло Маямі.

— Але хіба не пригадуєш собі, як то воно є насправді, — перервав другий, не перестаючи кривити губою, бо безупину жував "кавґумі", — коло Маямі є Вінніпег, а коло Ніяґара - Фалс лежить якраз Париж.

Харлампій Тичка пригадував собі потрохи географію. Про Сан Франціско чув, про Париж теж. Але, де лежить Маямі і Ніяґара - Фалс, у таборі чути не доводилось, отож, удаючи ніби незацікавленість розмовою, ловив уважливо кожне слово.

— Ну, тут ти вже цілковито переборщив, — почав знову перший розмовець, якийсь товстопузий пасажир. — Париж? Так, але він лежить коло Буенос - Айресу.

Тичка витріщив очі. В Буенос - Айресі він мав знайому. Тітчина дочка його небіжки жінки хотіла туди його "стягнути". Буенос-Айрес — це ж Аргентина, думав Тичка, — напевно знаю! А Париж? Таки здається, що у Франції. . . Отже, віддаль між двома містами

велика, а цей-о твердить, що Париж лежить коло Буенос - Айресу! Щось тут в Америці не все в порядку...

І Тичка подивився прямо на худорлявого, що жував "кавґумі", а потім витріщив баньки на товстопузого добродія, який кидав у світ якісь нові ґеографічні теревені.

Тимчасом поїзд рушив і помчав, а двоє пасажирів не припиняли своєї розмови:

— Ах, містер Джін, що ти виговорюєш? Буенос Айрес? Ол райт, але він коло Филаделфії. Це ж знає кожний учень з "Гай - Скул", а ти оповідаєш мені, що він коло Парижа! Ні, не так, голубчику.

— Ну, то ти вже цілком не розбираєшся, як бачу, у справі, — перебив товстопузий. — Буенос-Айрес є дійсно коло Парижа, але тут же побіч них лежить Рим і Филаделфія. О! Щоб ти знав! — сказав з притиском.

Тичка літав у думках з одного континенту на другий і шукав згадані міста, але стовідсоткової певности ще не мав, чи в Італії є дійсно Филаделфія, чи ні. Бо якщо ні, то відразу ввійшов би в розмову і почав би протестувати, мовляв, який усюди американський примітивізм.

— "Сорри", — почав худорлявий, — правда, коло Риму є Филаделфія, але на тій самій точці лежить теж Дітройт, а звідси до Торонта — уламок секунди.

— О'кей, — знову бовкнув товстопузий, — тільки маленька поправка. Дітройт лежить коло Ріо-де-Жанейро, а не так, як твердиш, що на тій самій точці, що й Филаделфія.

Тичка розстібнув комірець сорочки та поправив краватку: ставало гаряче, бо розмова двох американців була протилежною до того скромного знання, яке пан Харлампій набув ще в народній, довоєнній школі. — "Що то буде, — думав сарака, — якщо з усіма справами тут, в Америці, буде така сама історія, як з географією?

— О, містер, ти щось уже призабув. Дітройт лежить побіч Стокгольму, а побіч Ріо-де-Жанейро є Токіо. Опам'ятайся!

— Ти сам опам'ятайся! — відрубав товстопузий. — І не перекручуй факту, про який я знаю абсолютно певно. Токіо, Едмонтон і Ніяґара - Фалс є на тій самій точці, а не так, як запевняєш ти.

Тичка витягнув шию і насторожився. Його нерви почали поволі буритись, а тепер, почувши слово "Ніяґара-Фалс", про яке чув уже на початку цієї розмови, майже підскочив на м'якому фотелі, хоч поїзд котився по рейках у незмінному поземі.

— Бачу, що ти в цьому питанні не дуже то великий знавець! — іронічно завважив сухорлявий. З Токіо один скок до Бостону, а Едмонтон з Нью Йорком сполучені разом. Розумієш?

Тичка зірвався з лавки і скорим кроком попростував до вихідних дверей. Тут почав гарячково шукати на дверях напису, в якому, властиво, переділі він їде: для нормальних чи психічнохворих! Бо він уже не мав ніякого сумніву, що Нью-Йорк, з якого він саме їде, не є сполучений з Едмонтоном! Тичка знає це напевно, бо з Едмонтону діставав до табору допомогові пачки, а там на зворотній сто-

роні, стояло виразно, що Едмонтон — це Канада. А він же їде залізницею в Північній Америці.

Таблички, яку хотів так дуже відшукати, не було, і він знову вернувся на своє місце. Двоє подорожних не переривало своєї розмови, яка тепер, однак, перейшла вже зі спокійного тону в дещо піднесений.

— І-і-і! .. — сміявся товстопузий. — Як бачу, то ти вже дещо перекрутив! Нью-Йорк і Токіо сполучені разом, а не Нью-Йорк — Едмонтон.

Тут Тичкою потрясло! Вхопив себе рукою за голову, чи, мовляв, не має часом гарячки. Але ні, чоло було зимне. І він після короткої хвилини сягнув нервово рукою, щоб відчинити вікно, а в голові майнула думка: "Боже, обережи мене від самогубства"

— "Шур", — Токіо і Нью-Йорк теж сполучені в одно, але не забувай, що між ними є Мадрид, — твердив самовпевнено сухорлявий містер, а по хвилині, з притиском додав: — А Мадрид, звичайно, лежить рівнорядно з Сан-Франціско.

Цього було вже Тичці забагато! Сан-Франціско коло Мадриду? Це те саме, якщо б хтось зараз запевняв, що він їде на "прощу" до Сочі... І нерви колишнього команданта таборової поліції відмовили дальшої напруги. Тичка вибухнув нервовими запитаннями:

— Пробачте, панове! Про що ви тут виговорюєте? Та ж де Рим, а де Крим? Де Сан-Франціско і Мадрид, а де Токіо і Нью-Йорк? Що, властиво, з вами діється? Чи ви з глузду з'їхали, чи що? Та ж у нас, у таборі в Ляндеку, кожна дитина в дитячому садку знала, що Нью-Йорк є в Північній Америці, а Токіо — це столиця Японії! А ви твердите, що ці два міста сполучені в одно. Або де ж Париж лежить побіч Буенос Айресу? Га? Який дурень і в якому підручникові географії це все написав?!

Обоє подорожні, на раптову серію запитань пана Харлампія, перервали розмову. Почали глядіти з немалим здивуванням на товариша подорожі, на якого дотепер не звертали уваги. Опісля подивилися один на одного, а потім знову на Гичку, і обоє, ніби на якусь невидиму команду, в один мент щиро почали сміятися.

— Ха-ха-ха! — трясся на лавці товстопузий, а худорлявий, цвиркнувши на віконну шибу рештками "кавґумі", з удаваним спокоєм відповів:

— Ми говоримо про розміщення станцій на новому радіоапараті з фірми "Лю & Комп."

Акакій Шпилька

ПОЯСНИВ

Словацький жид втікав на Захід. На кордоні зловили його, замкнули у в'язницю і, відповідно "випитавши", пустили. Він стрічає знайомого.

— Що з тобою? — питається цей, оглядаючи його опухле і підбите кров'ю обличчя.

— Я був на кордоні.

— А чому ж ти так жахливо виглядаєш?

— Залізна завіса впала мені на голову.

— *** —

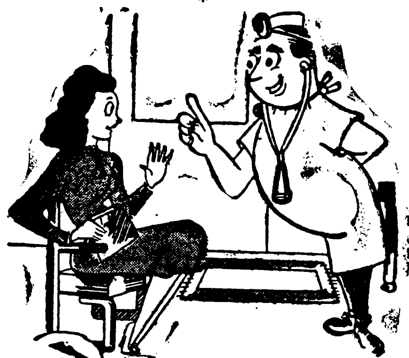
"НАУКОВИЙ" ВИСЛІД

Совєтський "вчений" займався тресурою бліх. Йому вдалось добитися деяких успіхів. На приказ "гоп!", блоха скакала. Одного разу він відорвав блосі задні ноги і гукнув: "гоп!" Блоха, звичайно, не рухалася. "Гоп!" — сказав "учений", і знову нічого.

Тоді він записав у книзі дослідів таке спостереження:

"Коли блосі відорвати задні ноги, вона втрачає слух"!

— *** —

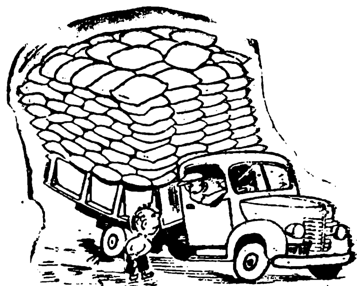

— Маю для вас, пані, гарну новину.

— Але ж пробачте, пане докторе, я ще не пані.

— Ах, панночко, маю для вас погану новину.

ДОГАДАВСЯ

— Хлопче, чи мій помічник сидить на верху?

— Не бачу, але як робітники почали ладувати міхи, то він спав на долівці.

— *** —

РІДНА ВОЛҐА

Якийсь мадярський Ді-Пі повернувся на Угорщину. Приїхав до Будапешту і на Дунаї, на мості питається міліціянта:

— Пробачте, куди треба мені йти на вулицю Шеґедин?

— Немає такої, може на вулицю ім. Леніна.

— Я не знаю, — каже Ді-Пі-ст — але вулиця Шеґедин є якраз коло площі св. Стефана.

— А, це, значиться, коло площі Сталіна!

— Я не є певний цього, бо до площі св. Стефана треба було йти через вулицю Святої Корони.

— Ах, ви думаєте через вулицю ім. Першої П'ятілєтки.

Після цього Ді-Пі-ст стрибнув на поруччя мосту і скочив у ріку.

Міліціянт кричить:

— Чого ж ти скочив у Дунай?

— Тішуся, що маю змогу втопитися у рідній Волзі...

ЕКЗАРХ КОМПАРХА

Дайош Господи...

Дайош...

В Юнійон - Парку [1])

— Чуєте, пане Репета?

— Га?

— В цьому Парку і пташки не співають!

— То як маю чути, коли не співають?

— То ж, власне, я й кажу: в нас, бувало, вдома, вийдеш до-схід сонця в сад, чи на поле, то такі вам співи довкола, аж серце радується!... А тут що: чужина — німина...

— Чого ж то ви захотіли — щоб вам пташок тут задармо співав? В Америці нема нічого задармо. Чекайте, коли заробите собі на першої кляси похорон, тоді вам, у погребника, автоматичні соловейки защебечуть.

— Інша річ, скажім, тут, навіть, як би і якась пташка заквенькала, то, хіба ж, ви зачуєте, коли на стріті такий гармидер?

— Ей, пане Ґула, вам пташки в голові, а ви й на гадці не маєте, що нині-завтра може грім ударити і цілий світ запалити!

— О,о... Ви міркуєте одлук войни?

— Еге.

— Пождіть! Та ж якийсь американець заложився з одною компанією за тисячу долярів, що до шість тижнів війни не буде.

— Ой, здається мені, що його тисячка спухла.

— Гм! Міркуєте — через цю іранську нафту може початися коломийка?...

— Ні, дорогий товаришу, не через нафту і ґезоліну, не через Корею та Югославію, а через телевізію!

— О, о! Сі...

— Сі, сі. Ви ж, хіба, чули і читали, що Громико їхав на вакейшин і віз Сталінові телевіжин до нових румів на Кремлі?

— Чекайте, — там же була й айс бакса!

— Не айс бакса, а фриджієра. До айс бакси пхаєте лід, а фриджієра сама робить, капішо? Електрикою гонить або газом.

— Чекайте, — чого ж ви мене так навчаєте, як малу дитину? Та ж я приїхав до Америки тим самим кораблем, що і ви!

— То байка, що тим самим, але ви цілком не зорієнтовані в міжнародній ситуації. Чи ви знаєте — скільки вони, совєтчики, везли додому того барахла?

— Та, кажуть, щось десять скринь...

— Не десять, товаришу, а п'ятнадцять величезних пак. В таких самих, як може собі пригадуєте, наш Повітовий Союз тягнув на еміґрацію "махоркові" і горілку. В магазині на 23-ій вулиці лежать, можна йти подивитися.

— Кажуть — робітники на доках не хотіли ладувати їх на шифу.

— То байка, що не хотіли, але ще й набалакали Громикові до слуху!

— Бо він щось понимає по-англійськи? . . .

— Сюр, що понимає. Та ж якийсь амбасадор до хороби тяжкої. Не бійтеся, він тільки вдає дурного, а то бестія підкована на чотири ноги!

— Чекайте, а там ще була вош-машина?

— А, це презент для жінки товариша Берії на "Свято Мами". Бачите — жінка товариша Берії має завжди багацько троблю з пранням. Щоночі приходить хлоп з роботи, ніби з Луб'янки, ввесь запачканий кров'ю, і верхня рубашка засмарована і спідня. . . . Ну, а бідна жінка не могла собі порадити пранником, бо ж то, знаєте, як така контрреволюційна посока пристане до лаха, то, потім, годі відполокати . . . То бідна кобітина нераз жалілася чоловікові, що їй, мовляв, затяжко . . . А товариш Берія каже їй: "Стривай, голубушка, я тобі заказав в капіталістичній Америці стиральну машину. Тепер тобі робота піде гладко! . . ." Ну, але що з того, коли в Америці робітничий клас такий несвідомий? . . .

— Сама річ! Ще такий капіталіст, буржуазний купець має ліпше серце: бачив, що жінка потребує машини — взяв і продав. А такий робітник, пролетар, своя душа. своя кров — не хоче тобі завантажити скрині на корабель.

— І маєте міжнародню робітничу солідарність!. . .

— А, знаєте що, пане Ґула?

— Ну?

— Мені здається, що я тої хмари не буде дощу. Що батенько народній проковтне ще й цю піґулку та й присяде хвіст.

— Міркуєте? . . .

— А щож?! . . . Як би він мав починати світову революцію з такими пролетарями, як ті, в нью-йорському порті, то краще йому зразу сказати "ґуд-бай" і лягати в мавзолею коло Леніна.

— Гм! То, виходить, той американець готовий ще виграти заклад?

— Дай Боже. Я йому не ворог.

Ікер

---

[1]) Юнійон-Парк — це міський город на долині міста Нью-Йорку, місце що-вечірних сходин "старої" і "молодої" еміґрації.

ОСЕЛЕДЕЦЬ

Розказували в нашому містечку такий анекдот:

Один жидок відкрив крамницю з оселедцями. Пішов, отже, до маляра і каже:

— Намалюй мені вивіску.

— Що ти хочеш, щоб там було написано? — запитав той.

— Що? Звичайно, як на вивісці: "Тут продаються оселедці".

Маляр хвилинку подумав і каже:

— Пощо ж властиво писати слово "тут" Адже кожний знає, що продаються оселедці не "там", ані деінде, але тут, тобто в крамниці.

Жидок подумав, подумав і каже:

— Добре, напишіть лише: "Продаються оселедці"

Маляреві і це не було до вподоби.

— Чому ти такий, Мошку, дурний? — каже. — Адже всі знають, що ти не даєш оселедців даром, але їх продаєш. Пощо ж тоді писати слово "продаються"

Мошко поскубав бороду, а потім каже:

— Добре, хай буде без цього слова. Напишіть лише одне: "оселедці"

Маляр вже почав робити кошторис вивіски, та по хвилині, сміючись, сказав:

— Пощо вам взагалі ця вивіска? Адже з крамниці буде йти такий сморід з оселедців, що кожний і без вивіски знатиме, що ваша крамниця — це не склад шкільного приладдя, а продаж риби.

Цей анекдот пригадується нам тоді, коли зачнуть лише розмову про оселедці.

Так і тепер.

Така непоказненька рибонька, а які наслідки!

Живе собі оселедець в морі, звичайно, в солоній воді. Плаває, купається в морських хвилях, утікає перед страшними потворами і пожирає у великій кількості — сіль. Від того, власне, оселедець такий солоний!

Кожний оселедець, якщо не мав щастя померти природньою смертю, звичайно, гине трагічно. Йому підрізують горло, і замість землею, присипають, — по оселедцевій традиції, — сіллю. І опісля, скільки його не мочи у воді, скільки не полощи, а оселедець — оселедцем. Наївся солоної води за мізерного життя, спочивав сном вічности в солоній бочці, і що не роби, від солоної традиції оселедця не відірвеш. Кладеш його на тарілку, даєш культурну прикрасу — цибульку, чи там яку іншу зеленину, а оселедець — оселедцем. Намок сіллю, і як його не купай, не помагає. І хоч уже йому давно відспівали "вічная пам'ять", сіль, однак, держиться його тіла так, як і держалася за життя його духа.

Та з оселедцем - рибою ще пів біди. Можна його продати, з'їсти, а в найгіршому разі викинути. Куди гірше, якщо трапиться оселедець - людина.

Жив собі такий оселедець - людина в польському або московському морі, обертався поміж потворами і пожирав, замість соли, чужу мову. Польську або російську, залежно від системи травлення. Їв, захлиствувався цією чужою мовою, як оселедець сіллю, і хоч нині викинений великими бурунами з морських калабань, у яких раніше проживав, все одно про ці калабані пам'ятає. Що не робіть, яких заходів не вживайте, не помагає. Звісно ж, оселедець! Як не заговорить польскою або московською мовою, не почуває себе оселедцем. І хоч приправу має, хоч умаєний в членські посвідки українських культурно-освітніх чи добродійних товариств, сіль, що нею намок — не покидає його ні на хвилину. Що не вговорюйте такого оселедця, як не доказуйте такому споживачеві польської або російської мови, йому ніщо не помагає! Мало того! Він боронить те, що вглитував у себе через майже ціле своє життя, і сьогодні, не дай-Бо сказати йому якесь слово протесту. Хоч оселедець, а кидається, як справжня звірюка.

— Як можна, — каже, — жити без російської літератури чи польської мови?

От і заковика! А ви, певно, думали, що оселедець — невинне створіннячко, добре до перекуски при чарці, чи рятунок мільйонів каторжан у Совєтському Союзі. Ні, не так. Ця жива і рухлива риба, плаває не лише по морі, але й ходить по суходолі, їздить автобусами та бере участь у сходинах наших товариств. Звичайно, пристосована до нових обставин, хоч сіль, що нею напучнявіла, залишилась досьогодні і без "здраствуйте", чи "дзінь добри" — вона не може жити. І хоч яку не дасте вивіску над крамничкою, де сходяться забривші в нашу колонію всі ці чужі риби — все одно, здалеку пізнати, що це оселедці.

Правдиві оселедці, що їх продавав Мошко у своїй, без вивіски, крамниці.

Фуфайка

ДЛЯ ТЕБЕ, ПАНІ

Для тебе, пані, все готов зробити:
Літати у хмарах і йти в тяжкий бій,
В тріскучих морозах на полюсі жити
За слова чарівні: "Коханий, ти мій!"

Для тебе, пані, піду на всі герці,
Щоб з тобою бути в чарівному сні,
Щоб тебе носити вічно в своїм серці,
Але оженитись, — о, що то, то ні!

ЮПІТЕР

Таємниця радіомовлення в "Голосі Америки"...

КАЛЯМБУРИ

1. ЗА ДАНИЛОМ БРАТКОВСЬКИМ (1697).

БІБЛІЙНА ПРАВДА

Чи не правду казав, тому триста років,
Або й більше, Братковський, творець цих рядків:
Жіноцтво створив Ти, із кости мій Боже,
Не одному в горлі стать кісткою може.

І ЩЕ ПРО ЦЮ КІСТКУ...

Чи жінка сильнішою тільки в язиці?
Братковський давно вже відкрив таємницю:
У пана більш спина болить, як їймості,
Слабіш той, хто з глини, аніж той, хто з кості!

2. ЗА МАНДРІВНИМ ЧЕНЦЕМ КЛИМЕНТІЄМ (коло 1690 р.

ПИВ'ЯНА КАЛЬКУЛЯЦІЯ

Життя перебувши у мандрах, Климентій
Списав нам відвічнії правди фрагменти:
"Котрий, мовят, человік добре випиває́т,
Теди такому Пан Біг на пиво даває́т!"
Кінець свій почувши, лишив добру раду,
Цей дивний угодник, поцтивому стаду:
"За чим панове собі здорові бувайте,
А гдеколвек пиво добре, потягайте!"

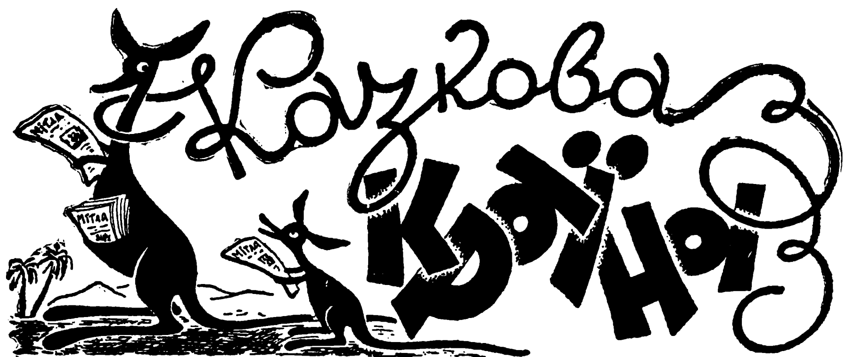
ПРО ВЕЛИКИХ ЛЮДЕЙ

Ще нині є люди, хто ж їх може збагнути,
Що конче хотіли би великими бути.
То ж "повинна б всякая реч большая бити,
Же б могл такий великий дурень в світі жити!"

3. ЗА РІЗДВЯНОЮ ДРАМОЮ (1763).

РАЙСЬКЕ ЯБЛУКО

Що Адам "весь розум втокмив в молодиці,
І тієї, що не велів Біг, укусив кислиці",
Його це приємність. Подія відома:
За неї нас нині ще мучить оскома.

Я не люблю тих, хто впевняє, що Австралія погана країна. Вона прямо казкова. Нічим не доводиться нікому гризтись, навіть тим, що в кожного повні кишені грошей. Саме головне, що сміхом проходить життя, і все тобі сповняється, як сам хочеш. Щоб загострити оскому тим, хто збирався їхати сюди та збудити жаль у тих, хто поїхав в інші країни, я розкажу вам, як мені тут поводиться.

Уряд Праці вислав мене відробляти дворічний контракт до залізничних варстатів. Дивлюся: крутяться робітники, ходять сюди й туди, співають, цигарети покурюють, "сендвічі" їдять, а роботи немає... Щоденно австралійці, може, з 20 хвилин працюють, а решту — 7 годин 40 хвилин, треба чепіти на місці праці й вичікувати на фабричний гудок. Австралійці розмовляють приязно, але як уже дуже допечеш їм незнанням англійської мови, то відсилають тебе до тих, що ще не забули працювати, — до скитальців. Але не сподобалося мені цілий день разом з ними скидати вугілля, тож я взяв у руки мітлу.

Кажу вам, яка магічна палочка з мітли в Австралії! Пізнав я тут докладно. Сонце припікає, всюди сухенько, а порошок на землі, як сніг пухенький. Махнеш раз паличкою-мітлою в один бік, махнеш у другий, і ти як у чарівній казці: стаєшся невидимим. Окутають тебе небесні мряки, як альпійські верхи в дощову днину, тож жоден "бос", жоден друг тебе не відшукає. І тоді можна собі спокійно сісти коло мітли, взяти в руки "Мітлу" і спокійно читати її від "дошки до дошки". А як опадуть мряки, ховаєш "Мітлу", перечислиш у кишені гроші, і що тобі: свищеш на цілий світ! А як хлопці почнуть згадувати старі, добрі часи, або як то вони в Ді-Пі таборах парубкували, махнеш мітлою сюди й туди, і всі мов на фронті в часі атаки під прикриттям димної заслони.

Пішов я до "менажера" та й кажу: — звільніть! — а він мені:— Не звільнимо, бо контракт! — Ну, коли ні, так ні! Пішов я на подвір'я, а там роз'їжджають собі льокомотиви з кранами, підвозять залізо й вугілля, вивозять попіл чи взагалі всякі відпадки. Назбирав я пригорщі півпенів і дивлюся, де лише стане льокомотива, а я півпена на рейку, під колесо. Машина шуру-шуру! а змісця ані руш! А я

тоді з мітлою, ніби допомагаю льокомотиві, замітаю рейки. Отак, щоб працю собі підібрати.

Але не довго довелось мені так працювати. Підглянули "боси" і врешті рішили звільнити мене з праці на залізниці. Ну, і пішов я шукати нової роботи.

Походив я з півтори години за працею та й опинився в рафінерії цукру. Поставили мене регулювати спеціяльним апаратом доплив гарячої меляси і жовтого цукру. Побіч два великі "баки" з мелясою, а я тільки корбою то сюди, то туди. Працюю на шостому поверсі. Цукор іде вниз тасьмами, а меляса догори автоматичними помпами. Щодня — 40 вагонів продукції даю! "Знай, — думаю, — голодна Европо, скільки колоніяльного цукру продукую для тебе". Дивлюся, як механічна шруба мішає безперервно мелясу і творить вири, зовсім подібні, як були в нашій млинівці в Передриміхах. Задивився я так на ті вири, згадав я засмаркану Марійку, що хляпалася в нашій млинівці, та й не спам'ятався, як корба вилетіла мені з рук. Впала на сходи, та крученим коридором униз. Я за нею. Поки збіг униз і відшукав корбу, за цей час наповнилися обидва "баки" з мелясою так, що солодкий плин почав виливатись через верх. Я вкрик! Телефоную до нижчих поверхів, хай, мовляв, припинють мелясу, бо я щойно ключа відшукав. Але що порадиш, як австралійці хрищеної мови не розуміють? І як за доброї пів години спинили врешті доплив меляси, то з нашої фабрики була справжня цукрова палата. Стіни, сходи, стеля, вікна і двері, словом, усі частини величезної будівлі покрились цукром. — Ну, скажіть самі, чи не правда? Навіть в СССР, де "всьо єсть", таких цукрових палат немає, напевно. А тимчасом мені не довелось довго налюбуватись моїм досягненням. Загудів гудок, і я пішов додому.

Вістка про це моє досягнення скоро рознеслася по цілій фабриці. Мене почали розпитувати, де я вчився такого славного звання. А я, відомо, скромний від народження молодець, думаю: що буду тут сидіти, де людиною всі дивуються? От я й попросив звільнення з з контрактової праці та й пішов шукати собі чогось путнішого.

В Уряді Праці багтао не воловодились. Урядовець тільки трохи скривився, мовляв, пощо завдаєш нам стільки мороки. Адже треба, переписати тобі нове призначення.

Так і попав я до праці при військових роботах. Дивлюся: стоїть собі на отих роботах декілька скитальців з лопатами, сказати. Я пристав до них. Приїде авто, накидаємо землі, та й далі стоїмо. Військові привезуть нам молоко, "сендвічів" і папіросів. Ми поїмо та й покуримо, а потім кидаємо камінцями в порожні пляшки від молока. Встановляємо нагороди: хто найкраще ціляє в пляшки, той не буде накидати землю на авто. Ну, і що ж! Таке мені притрапилось, що вже другий день зчерги тільки й праці, що лопату держу в руках для окозамилення.

А про те, що австралійці дуже зарозумілі, думаю, не від речі буде сказати пару слів. Ото приносять раз хлопці нашому "босові" якісь блискучі зеренця. Вони назбирали їх з землі, яку ми викидали на авто. — "Це мідь, — каже "бос", — але нам не оплачується її

експлуатувати. Це ствердили австралійські інженери, які знаються на тому краще всіх у світі"

Не поменшаючи слави тих інженерів, мені захотілося мати кусок металу, якого не торкалась людська рука. Ото якось раз я ніби захворів та цілу днину полокав у своєму шатрі грудки землі, які раніше приніс. Наполокав я так зернятко до зернятка, аж назбиралася ціла купка. Я стопив їх разом і одержав грудку металу, завбільшки впів кулака. Але тяженька була, тяженька. "От, — думаю, — якби так, замість пляшки від молока, та й поставити "батька трудящих", а в мене в жмені грудка отого металу... От було б і свято, та не лише для мене ..."

Якось раз поїхав я до Мельбурну та заніс свою грудку до одного золотника. Він поливав металь якоюсь ніби парфумою чи чимось, крутив головою і щось до себе бурмотів, а потім запитав мене, звідкіля я це маю, бо це щире золото. — "У нас, — кажу, — в Україні є цілі гори з такого металу, тож я привіз собі кусок на пам'ятку". Золотник почав мене вговорювати, щоб я продав йому пам'яткову річ, ну, і я радо згодився. Виплатив він мені за грудку 411 фунтів, а я гроші прямо та до банку, на "конто". Вернувшись до свого шатра, змінив дещо тактику. Хвалю "боса" на всі лади, працюю більше, кажу, що земля дуже мені сподобалася, тільки шкода, що мешкаємо так далеко від військових шатер, а тут відомо, сама пустеля. — Ну, що ж, — каже "бос", — ніхто тут не хоче оселюватися, ані жити. — А моя хата, — кажу до "боса", — стояла якраз побіч такої гори, як оця, тож я дуже радо тут поселюся. — Що? — каже наш наглядач, — та ж ми тобі допоможемо, та й сплати за землю дуже маленькі доведеться тобі платити. На другий день мене сфотографували й послали в столичні газети, щоб там бачили відважного Ді-Пі-ста, як пустелі хоче заселяти. А за кілька днів повідомили мене, що контракт на купівлю землі вже приготований. Я зрадів, що так скоро стану власником золотої гори. Тож не нарікайте на Австралію, бо це прямо казкова країна. . .

Люїс

КАНАДІЙСЬКИЙ "БОНТОН"

Канада має свою високу духову культуру, яка частинно виявляється в мистецьки оформлених камінах, які є джерелом життєвої радости кожного канадійця. На цих "фані пейперах" виховується й росте молода людина в Канаді й набирається теж поведінки з цих строкатих книжок.

На жаль, книжки ці друковані по-англійськи й не доступні новоприбулим, бо ще цією мовою не володіють.

Щоб запобігти цьому пекучому бракові, видавництво ТВК (Товариство Взаємного Кадила) у Вінніпезі приготовило до друку український переклад книжки, що скоро появиться на книгарських поличках п. з. **"Канадійський бонтон"**, або **"Ай донт Кер".**

Думаємо, що новоприбулі приймуть цю появу з захопленням, як ентузіястично приймили поради для новоприбулих, що свого часу друкувалися в "Новому Шляху"

Нижче подаємо винятки з цієї дорогоцінної книжки.

ВСТУП

Ви приїхали до краю, який не має вже старокраєвих звичок. Усе, що Ви досі вживали в старім краю, мусите забути й під кожним оглядом акліматизуватися. Навіть, якби щось Вам здавалось смішним спочатку, то через часте вживання воно стане мудрим (як, нпр., вживання ґуми до жування чи "цю-табако"). Без засвоєння цих манер, Ви ніколи не будете добрим канадійцем.

МОВА

Українську мову ще рік-два належить вживати, але виключно для домашнього вжитку. Необхідно, однак, уже тепер переплітати її такими мудрими словами, як "вел", "сюр", "клинувати", "баскіс", "рум", "джаб", "брікети", "степси".

На вулиці ніколи не вживайте української мови, а вже в жодному випадку, якщо б до Вас приступив англієць. Належить брати приклад від старих еміґрантів. Уживання української мови в таких випадках — це нетакт супроти англійців. У фабриках і взагалі на місцях Вашої праці вивчайте всякі славословія, бо без знання цієї номенклятури кожний пізнає Вас, що Ви не канадієць.

ПОВЕДІНКА НА ВУЛИЦІ

На вулиці в Канаді закладають руки глибоко в кишені, щоб не брудилися. Співайте голосно якусь пісню, як от, напр.: "Опен де дор Річард" або "май дарлінг". Це тому, щоб усі знали, що Ви є щасливі. На тротуарах і переходах нікому не вступайтеся, а валіть прохожого прямо кулаками під ребра, нехай вони знають, що Ви є тут вільні. Як би Ви, однак, потягнули когось занадто енергічно, то на це є рада: кажіть слово "сорри" і все впорядку.

Ніколи ні перед ким шапки ні капелюха не здіймайте. Знайо-

мих вітайте словом "Галов", киваючи при цьому вказівним пальцем. Хустини до носа не вживайте, ніс витирайте кулаком або чистіть т. зв. "квик-системом", тобто затикаючи одну частину носа, висапуючи повітря з другої. Як би Ви кого при цьому "поранили", то сакраментальне "сорри" теж стане Вам у пригоді.

Коли б Вам довелося когось кликати на вулиці, то гевкайте або свищіть за ним. Як би на це почали збігатися собачки, то кличте поліцая або гицля.

В ТРАМВАЯХ

В трамваях, або стріт-карах засідайте місце скоро, ноги можете класти на плечі сусіда. Втім не цікавтеся ніким. Як би коло Вас стояла старша жінка або мати з немовлям, то не звертайте на них уваги. Нехай би прийшли скорше, як хочуть сидіти.

В РЕСТОРАНІ АБО КОРЧМІ

Сідайте, висякавши носа на боки, й обов'язково в капелюсі. Коли Ви того дня, вставши з ліжка, не витягнулися порядно, випростовуйтеся на столі, при якому сидите.

В ЦЕРКВІ

Коли б Ви йшли до міста, а по дорозі Вам стояла церковця, якої Ви не могли б обійти, то заходьте всередину. Щоб, однак, Вам там не нудилося, забезпечуйтесь ґумою до жування і жуйте довго, протяжно і твердо, бо це гарний звичай і зуби не псуються від цього.

ПРИ СТОЛІ

Коли Вам доводиться сидіти при столі і їсти, то їжте голосно, основно жуйте. Капелюха обов'язково держіть на голові, але відсуньте його лише з чола. Байдуже, чим їсте: пальцями чи ложкою, — аби наїстися. По їді голосно відригуйтеся, як от ги-и-геп, бо це ознака вдяки для господині.

ЗОВНІШНІЙ ВИГЛЯД

То лише в старому краю судили Вас по цьому, як Вас бачили. Тут кишеня надає вартості людині. Вбирайтеся тому вільно, строкато, поєднуйте барви червоні із зеленими, наприклад, блюзка — рукави червоні, а решта зелене. Крім того, навішуйте всяких мудрих чисел на Ваші вбрання. Як от СДИ, Мапле Лієф і т. д. — Це надає Вам тону й ефекту. Розчухране волосся — це ознака свободи рухів.

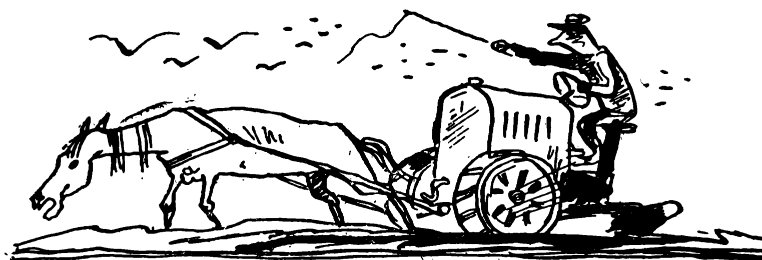
Дальші вказівки будуть.

М. М.

З НОВИХ ІЛЮСТРАЦІЙ ДО "КОБЗАРЯ"

"Садок вишневий коло хати...

...плугаторі з плугами йдуть...

...а матері вечерять ждуть. —

...Затихло все —
...лиш соловейко не затих".

("Лис")

НАЙКОРОТША НОВЕЛЯ

Одного разу було проголошено конкурс на найкоротшу новелю. Нагороду дістав якийсь німецький автор. Його новеля "В авті" була найкоротша і в перекладі на українську мову виглядає так:

— О, мій коханий, прошу, тільки не тут зупинятися!...
— О, мій коханий, прошу, тільки не тут!...
— О, мій коханий, прошу, тільки не!...
— О, мій коханий, прошу!...
— О, мій коханий!...
— О!...

— *** —

ДРУКАРСЬКИЙ ЧОРТИК

Як Ленін поставив "закон", що "комунізм — це совєтська влада плюс екектрифікація", на цю тему появилися по всіх комуністичних газетах в СССР відповідні статті. Підчас праці в одній з редакцій, заїжджає спецвідділ ГПУ і арештує кількох осіб, скрайних комуністів. В редакції постала паніка і нервозність. Ніхто не знає, за що арештують. Вкінці виялося, що за написання п р а в д и . Друкарський чортик зробив газеті жарт і замість "е л е к т р о ф і к а ц і я", появилося "екектрофікція".

ТЕЖ ПРИЧИНА

До одного бюра, в якому головний шеф був відомим масоном, прийшов якийсь петент, кандидат на вільну посаду.

— А поруку ви маєте? — питається шеф.

— Так, прошу дуже, — сказав прибулий, — від двох священиків.

— Жалко, — відповів єхидно масон, — в неділю ми не працюємо, тому краще було б, якщо б ви принесли поручення від якоїсь особи, яка знає вас у будень.

КАЛЯМБУРИ

ПАРАДОКСАЛЬНИЙ ГУМОР

Ось для жарту і роздуми,
Парадокс правдивий:
Кажуть, що здоровий гумор
Все є заразливий.

ДАЛЕКІ ОБРІЇ

Хто зір звертає вдаль
І міряє простори,
Той часто є — на жаль,
Цілком короткозорий.

ОСЬ ЛЮДИНА!

Чудні питання людського буття
Викликують парадоксальний
зрив:
Бо оборону власного життя
Вже не один життям
переплатив.

АРГЕНТИНСЬКІ ПАРАДОКСИ

В краю тім, де ростуть кактуси,
Життя не носить на руках!
На голову ти станут мусиш
Щоб вдержатися на ногах.

ПРО ГАРНІ ДІЛА

Не одно діло постало би гоже,
Тільки що зробиш, скажім собі
в очі:
Один бо з нас хоче, але не може,
А другий міг би, але не хоче.

ПРАЦЯ

Ах, праця не понижує нікого!—
Казали люди мовою тонкою.
А я додав, поглянувши навколо:
— І навіть праця над самим
собою!

Юрій Тис

“Штани латані у клітку,
Виконуєм п’ятилітку”.

"Вечірня зіронька встає" над колгоспом

(Сцена з політичної сатири "За двома зайцями".)

Явдоха і Пилип сидять біля облущеної хатинки.

Явдоха — Бач, як сьогодні довго вечірню правлять. Вже й сонечко заходить, а там моляться.

Прокіп — Хіба ти забула, що сьогодні вечером спільна молитва за великомученика Йосипа Вісаріоновича?

Явдоха — Та чого ти його все великомучеником величаєш?

Прокіп — Бо, між нами кажучи, він багато замучив.

Явдоха (оглянулась) — Ото тепер у церкві кумедія. Уся червона свита зібралася.

Прокіп — А так. Комісар - дячок по церкві, мов горохом сипле: "За святого чудотворця і їсцилителя Йосипа помолимось".

Явдоха — А хор комсомольців на крилосі, мов циганське решето: "Слава Сталіну!"

Прокіп — А партієць отець Іван тенорком: "Во ім'я отця Йосипа, його сина і всіх кремлівських духів. Амінь."

Явдоха — Жалісно виходить. Особливо, коли всі співають: "єдиновладного, від комуністичної партії рожденого, що задля нашого спасіння з Грузії прийшов, і сидить в Кремлі праворуч мавзолея Іліча, і судить ось вже тридцять років живих і мертвих, і царству його не видко кінця".

Прокіп — Мовчи, бо заплачу.

Явдоха — Плач. В совєтській біблії сказано: "Москва сльозам не вірить". (Мовчанка).

Прокіп — Отак, стара. Дожили, що латка на латці, кендюх порожній, а зуби вибивають гопака.

Явдоха — А працювали як гірко. І на старість ні шматка хліба, ні спокійного закутку.

Прокіп — Та в тій же біблії написано, Явдохо, хто працює той не їсть.

Явдоха — Дбали все для доньки і нічого не додбали. А доця ж єдиначка. Не спромоглися навіть на посаг.

Прокіп — Вона має чоловіче вбрання. На нього налетить женихів, як мух на м'ясо. А потім наша доця й розумна. Дехто і на це клюне.

Явдоха — Що розумна, то так. День і ніч на партійних курсах висиджувала.

Прокіп — Хоч, правду кажучи, недовго вона на тих курсах і була.

Явдоха — Недовго? Цілих три місяці в колгоспі "Червоний Бугай".

Ти б хотів свою дитину запакувати у науку — на муку аж до загину. І за тих три місяці дитя змарніло і знівечилось, що хоч в мавзолей клади. Ти забув, як після курсів дитя вночі дригало ручками і ніжками і кричало: "Долой буржуя! Хай живе комунізм!" На ранок вся білизна на дитині була подрана. Поучи її ще рік, то вона буде на собі тільце дряпати.

Прокіп — Та ти. . .

Явдоха — Мовчи, не сердь мене.

Прокіп — Мовчу. Домашнє НКВД.

(Здалека чути ліричну пісню:
"Іди, Сталін, подивися,
Як колгоспи дожилися,
В дворі голо, хата боком
І кобила з одним оком"

Явдоха — А славно співають українських модерних пісень.

Прокіп — Славно. Славно. Тільки не в пору. Завтра неділя, найтяжчий трудовий день. А вони горлають. Хай би йшли відпочивати. Співи личать у свята.

Явдоха — Та в колгоспі ж нема свят.

Прокіп — То тоді не треба й співати. А то ще подумають, що нам весело. Розходилися б вже, а то й самі не сплять, і іншим не дають. (Позіхає).

Явдоха — То йди собі спати, хто ж тобі боронить?

Прокіп — Та я уже такий, щоб і лягти, та Проню дожидаю.

Явдоха — А правда. Чого вона так забарилася. Уже й ніч надворі. Ти б пішов та відшукав її.

Прокіп — Та де ж я її буду шукати. Та й парубки знають, що вона має чоловіче вбрання — то не залишуть її наодинці.

Явдоха — О, так. Колгоспні кавалери всі безштаньки — кожний хоче придбати собі Проніне добро. А все ж таки страшно пускати дитя проти ночі.

Прокіп — Не бійся, воно проходило курси. (Позіхає).
Що це я так позіхаю.

Явдоха — Оце. Ти позіхаєш, а я за тобою. (Глянула на Прокопа). Тю. Ти затуляв би рота, а то так не гігієнічно дивитися на тебе, що й . . .

Прокіп — А ти думаєш, мені гігієнічно дивитися, як ти роззявляєш свою вершу. В тебе ж рот, як у Мануїльського.

Явдоха — Що? Ти мене прирівнюєш до того анцихриста. Тьху на тебе. Тьху. (Пішла).

Прокіп — (один). Розсердилась, моя старенька, а все через того псявіру Мануїльського. Треба помиритись.

Микола Понеділок

НАДІЯ ЙОСИФА ВІСАРІОНОВИЧА...

Сталін: — Я що міг те й робив, але бальон в Англії не видержав...

Повстанські посмішки

СССР — країна Суму, Страждання, Смерти і Руїни...

Ніде так мало не сміються, як в СССР.

Народ не сміється тому, що терпить, пануюча кліка тому, що передчуває свій кінець.

Нездушеним, нефальшованим, здоровим і заразливим сміхом сміються лише повстанці.

Повстанські посмішки то лунають влучними серіями, то потрясають усе навколо міцними вибухами. Вони влучають у ворога не гірше повстанських стрілів.

Від повстанських посміхів тремтить кремлівська зграя, а народ всміхається до свого майбутнього.

Сміймося ж, друзі, голосніше!

— *** —

ГЕНІЯЛЬНИЙ СОН ВЕЛИКОЇ ЛЮДИНИ

У великому місті у Москві, у великому дворці Кремлі, на великому ложі московських царів, велично спочивав великий Сталін. Геніяльна голова генія людства, втомлена за день ґеніяльними думками, спала геніяльно, не менш геніяльно час-від-часу похрапуючи. Великому генієві снився геніяльний сон...

У великому місті у Москві — великий тріюмф. Впала Великонімеччина... До великої столиці великого Союзу ССР поз'їжджались велика кількість делеґатів "визволених" народів. З великою нетерпеливістю дожидають вони у великому тронному залі великого кремлівського дворця, щоб побачити власноочно великого визволителя людства, геніяльного Сталіна.

Великий Сталін чує, як його геніяльне серце розпирає велика радість Дзвонять дзвони... Б'ють гармати... З правдиво-царською величністю входить Великий Сталін і засідає на старо-московському царському троні.

Великими кроками підходить до трону Молотов з якимсь списком у руках. Це заздалегідь приготовлений спис народів, що "прагнуть добровільно об'єднатися в Союз Советських Соціялістичних Республік світу під геніяльним керівництвом батька всіх народів, любимого вождя й учителя Йосипа Вісаріоновича Сталіна"

Вичитує, мов молотом по ковадлі вистукує, тов. Молотов:

В склад світового СССР бажають вступити — поперше, Сполучені Советські Соціялістичні Штати Америки, за якими залишається їх давній герб, — 47 п'ятикутніх зірок на синьому тлі, зі зміною кольору зірок з капіталістичного білого — на соціялістичний червоний;

подруге, Британське З'єднане Советське Соціялістичне Королівство зі своїм давнім державним гербом — старим британським левом, якому, трохи по-соціялістичному (серповидно) вигинається

хвіст та над головою увішується червоний молот. В його очах скачуть червоні зорі;

потретє, Німецький Советський Соціялістичний Райх. Його герб — чорний орел з підрізаними лапами і повириваними кігтями. Шию орла обіймає дружньо червоний серп, а червоний молот спочиває по-приятельськи на орлячій спині;

почетверте, Польська Советська Соціялістична Жечпосполіта з п'ястівським білим орлом, якому для зазначення його советських симпатій додаються на голові червоний гребінь у вигляді п'ятикутньої зірки і серп з молотом в лапи.

Входять також до Союзу ССР світу всі республіки бувшого СССР, а саме: РСФСР з гербом — червоний двоголовий орел, що тримає в лапах земну кулю з червоними суходолами і рожевими морями.

Українська ССР. Державним гербом, з уваги на наполегливе бажання населення, залишається давній Тризуб, з настромленою на середньому зубі червоною зіркою.

— Я тебе настромлю, собачий сину! Всюди ту погань пхав би! — Почувся раптом в залі, серед великого замішання, міцний, твердий голос і червона зірка, що її мали вже насадити на Тризуб, з великим брязкотом покотилась до великих ніг великого Сталіна, а в слід за цим, геніяльно вицілений звідкись, великий подертий черевик влучив у самісінький геніяльний ніс остовпілого генія людства. Великий, мабуть стахановський, бовтун (запорток) великою смердячою плямою хлюпнув на величаво виблискуючий золотом генералиссімуський пагон. З усіх сторін почулися прогрозливі вигуки і великого генія закидали вмить купою всякого "утільсир'я".

Задзвонили дзвони на тривогу! . . . Почали бити гармати в кремлівські мури! . . . Мов атомові бомби. Скинули на сталінську голову з блакиті побліділі американські зорі. Рикнув британський лев, випростовуючи зомлілого від незвичної постави хвоста, вхопив серпа і молота в обидві лапи та й кинувся на зочманілого від страху Сталіна. Трьома гострими лезами вперся в його груди невблаганний Тризуб. Дзьобнув за вухо якийсь хижий птах. Чорний двоголовий орел запустив у сталінську голову червону земну кулю. У своєму нестримному планетному гоні гепнула земна куля об тверду сталінську голову і . . . розсипалася, як миляна банька . . .

Зашуміло в геніяльній голові. Задзвонило в геніяльних вухах. Геній людства . . . раптом збудився. Він потер своєю великою рукою свого геніяльного лоба і геніяльно . . . виматюкався.

— *** —

Є ЧИ НЕМА?

Енкаведист: (Вступаючи гордо в українське село, до стрічного селянина) — Ей, ти! . . . Єсть здєсь "бандєровци"?

Селянин: — Та де вони тут узялися? . . ,

Енкаведист: (Пів години опісля, утікаючи від повстанців) — Ти, сукін син, гаваріл, что здєсь нєт "бандєровцев"? . . .

Селянин: — А де ж би вони поділися? . . .

ЩО ЦЕ ЗНАЧИТЬ — СССР, НКГБ, УССР, НКВД?

Союз Совєтський Скоро Розлетиться,
Народ Катів Губити Буде,
Україна Стане Самостійною Республікою,
Нашими Крісами Волю Добудем!

— *** —

СУЧАСНІ ТОРГОВЕЛЬНІ ВЗАЄМИНИ МІЖ РСФСР І УССР

З України вивозять у Росію: хліб, цукор, вугілля, худобу, . . . українців.

З Росії ввозять в Україну: комунізм, терор, експлуатацію, голод, москалів.

— *** —

ЧОМУ?

Чому в СССР не співають тепер "Повстаньте гнані і голодні"?

Тому, що Сталін боїться, щоб усі гнані й голодні в СССР не повстали, бо це було б всенароднє повстання проти сталінського режиму! . . .

Чому Сталін не дозволяє нікому виїжджати з Совєтського Союзу закордон?

Бо совєтський "вседержитель" боїться, щоб до буржуазного "пекла" не вивтікали з його "раю" десятки мільйонів мучеників, великомучеників і страстотерпців, бо тоді б з ним залишилась у сов. раї лише невеличка купка партійних чудотворців і режимних угодників.

Чому совєтські сірники зле запалюються?

Бо вони зроблені з совєтської сірки і дерева з бандерівського лісу, а цього дерева большевицький вогонь не чіпається.

Чому, — питає повстанець іншого, — колись казали, що нечиста сила ходить уночі, а ось я скільки вночі не ходжу, а ще ні разу її не зустрів?

Нечиста сила не може ходити в одну пору з добрими людьми. Вона ходила колись уночі, щоб обминати добрих людей, до яких належав день. Тепер день перейшов під владу "нечистої сили" і вона швендяється по світі вдень, а добрі люди її обминають, мусять ходити вночі.

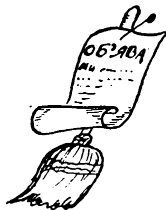
— *** —

ЧОГО ЛЮДИ СМІЮТЬСЯ

— Кажуть, що Вишня уже не той, що колись, проте й тепер його читачі сміються так, як і колись сміялись.

— Сміються, лише колись сміялись з ним, а тепер з нього.

("Саме історичне")

КАЗКА

про інтерв'ю Червоної Шапочки Демократочки з Поганим Вовком

(сучасна версія)

Червона Шапочка: ...а чого у тебе такі великі вуха?

Вовк: ...ЩОБ СКРІЗЬ ПІДСЛУХУВАТИ...

Червона Шапочка: ...А чого такі гострі очі?

Вовк: ...ЩОБ СКРІЗЬ ПІДГЛЯДАТИ...

Червона Шапочка: ...А чого такий великий ніс?

Вовк: ...ЩОБ ПХАТИ ЙОГО СКРІЗЬ, ДЕ НЕ ПРОСЯТЬ...

Червона Шапочка: ...А чого такі великі руки?

Вовк: ...ЩОБ МІЦНО ТРИМАТИ НАГАЯ І НАГАНА..

Червона Шапочка: ...А чого такі страшні, гострі зуби?

Вовк: ...ЩОБ ТЕБЕ...

(здалека чути "інтернаціонал")

Ех! Бідна, бідна Демократочка...

Гумор у війську

Такий то вже народ, ці вояки: вірять у призначення, у те, що написано, або в щастя. Боряться до загину, бояться смерти й стоять із нею у дружніх зв'язках, так би мовити, на "ти". Бо, як казали ще недавно: Коли смерти нема, то чого ж боятися, а як тебе вбили, то вже боятися нема чого й нема як. Отже вояки мають свій своєрідний гумор. Трудно його передати "дослівно" на папір, трудно зрозуміти сьогодні деякі жарти й анекдоти. Ситуація стала не такою, як була раніше, життя інакше, а невійськова людина в цих жартах часто не може дошукатись глузду. Багато військових жартів, це жарти нецензурні. Відомо, тверде життя, скрайні життєві ситуації, скрайні жарти.

А всетаки, те що залишилося в пам'яті, слід пригадати. Може за цим відгукнуться й інші товариші зброї. Щоб не пропало. . .

Одним із лікарів в Українській Дивізії був чотар Н. Він часто заглядав до чарки і тоді, звичайно, приходив на свою квартиру аж над ранком. В часі таких виправ, кожному стрічному німцеві грозила біда. Відомо ж, в блаженному, напоєному стані, душа вивертається як рукавичка й те, що закрите перед світом, збирає нагло тріюмфи вільного вияву.

Якось одного разу приходить до нього лікар - шеф з адьютантом. В руках службовий папір. Всміхається до Н. та подає руку. Шеф дуже його любив.

— Пане чотар, тут є на вас грубе зажалення з жандармерії. Ви цієї ночі викинули з ресторану троє німців, погрожуючи їм зброєю. Стоїть тут далі, що це сталося після цього, як ви, випивши пів літри горілки, були комплетно п'яний.

— Це неправда, — спокійно відповідає чотар Н.

— А, бачите, — звертається шеф до адьютанта, — я відразу казав, що це якась помилка.

— Бо я є комплетно п'яний після однієї літри горілки, — докинув Н.

Отаман Гармідер (псевдо) об'їжджає автом фронтові частини. Сторожовий пост є обов'язаний задержати кожне авто, провірити документи, а коли авто не задержиться, стріляти. Такі є військові приписи, бо терен небезпечний.

Отаман чує заклик стрільця, але авта не задержує. Каже шоферові їхати далі. Стійковий пізнав отамана. Що робити? І він стріляє в повітря!

Тоді отаман Гармідер задержує своє авто й спокійно підходить до вояка.

— Ти чому мене не вбив? Це так стріляє український вояк?!

Опісля стрілець довго потирав зачервонілу щоку. Якщо живе, то мабуть і по сьогодні пам'ятає про цю подію.

Маляр Л. П. колишній сотник кінноти УНР, був у Дивізії простим вояком.

Його це не зворушувало, як теж був він доволі байдужий до налетів чи інших боєвих дій ворога. Коли одного дня літаки клали бомбовий килим на підфронтове місто Марбург, і на вулицях не було видно ні однієї людини, Л. П. спокійно сидів на балконі й малював видовище. А відомо, в такий час по кількох хвилинах не видко було вже й на два кроки, ба, навіть сонце з трудом пробивається крізь жовто сіру завісу з розбитого тинку, цегли, піску і глини. Картина, що її намалював Л. П. це був кусень картону, замальований від берега до берега одностайною, жовтосірою краскою.

— Документарний твір, — захоплювався, хоч обертаючи картон в усіх напрямках все було те саме.

Л. П. писав теж вірші, часто і французькою мовою, складав дуже вдалі вільні шаржі на знайомих старшин і вояків. Ось деякі з них:

Про сотн. Г., бувш. старшину УНР:

Був би на тлі
Нашої армії інспектором,
Воєнним, політичним,
Чи генералом, ректором,
А тут його не треба взагалі.

Про сотника М. з штабу:

Зараз не розпізнати:
Для нас великий чоловік!
Як рабін раз на рік,
Руку рачить подати.

Про сл. пам. сотн. Феркуняка, гуцульського батька, з розвідчого відділу штабу:

Поручник Феркуняк розповідає
Так, як на трембіті грає
Як характерник, Мамай-Козак,
У слоїку від шпіонажі
Чудові пиріжки приготовляє.

Про різьбаря К., який в Дивізії розділював газети:

Різьбар, що знає своє діло
Від А до Зет.
Тут є цілими тонами нагружений
Старих газет.

Про сотн. о. Левенця, улюбленого священика Дивізії (Службо-

во був він у шостому відділі штабу — "Культура і Пропаганда"):

Наймолодший пан отець,
"Пфарер" мобілізованих овець.
Завжди на місці
У відомій шістці.

Про майора П.:

Завжди має колізії,
У нашій, не своїй Дивізії.

І про себе:

Національний маляр,
Сотник кінноти,
Як простий гренадир
На ласці німоти!
Plus rien a dire!

Не має полотна, ні дикти,
Також настрою,
Ні до малярства, ні до бою.
Поволі гине на такому ґрунті,
Sic transit gloria mundi!

Були ще й інші шаржі цього визначного мистця, але їх подати не можна. Перо відмовляє послуху.

В стрілецькому рові йде розмова. Фронт, перед нами мертве поле. Кількасот метрів далі — большевики.

— Чому ти пішов до Дивізії?

— Мав трагедію. У мене дуже довгі руки і я ніколи не знав, що з ними зробити. Тепер найкраще чуюся, коли маршую. Тому я тут.

Маляр і графік М. Лев вчився шоферувати тягаровим автом. Побіч сидить інструктор. Авто "бере" гору, скрипить, стогне, димить. Ледве на гору виїхали.

— Але тяжко було, — каже інструктор, — ще трохи і ми були б назадгузь покотилися вдолину.

— Напевно так було б сталося, — каже гордо Лев, — але я гальмував цілий час.

Особливим гумором відзначався пор.-лікар Р—л. Одного разу приходить хворий стрілець.

— Нічого не бачу, пане доктор, — каже, — Щось мені заступило на очі.

Др. Р—л поглянув і каже:

— Руку мою бачиш?

Стрілець витріщив очі:

— Ні!

— Вікно бачиш?

— Нічогісінько не бачу!

— Зле! Треба тебе, Васильку, звільнити! Можеш йти.

Стрілець віддав салют і відкрив двері.

— Чекай! — крикнув др. Р—л, — то клямку ти бачиш?! Геть мені з очей!

А ось приходить стрілець з скривленою головою.

— Щось мені найшло на голову. Ніяк не можу випростувати.

Др. Р—л перевірив шию.

— Іди Васильку в другу кімнату і покладися на ліжко. Тут маєш годинник. В 5-ій годині встанеш. Як шия буде ще й дальше не впорядку, підеш до в'язниці! Зрозумів?

В 5-тій годині стрілець зголошується:

— Пане докторе! Відступило!

— Так, Васильку, можеш іти собі! А як хочеш звільнення на три дні, то скажи просто, а не ошукуй мене.

І Василько вийшов із триденним звільненням від служби.

Був час, коли не було що їсти. Трохи теплої води, яку називали "зупою", і три-чотири бараболі у вояцькій "шальці" Це все! В той час прийшов наказ з штабу Дивізії: бувші старшини інших армій, що є ще простими вояками, дістають підстаршинську ранґу. Хто не приймає, має зложити відповідну заяву і буде звільнений з війська. Заяву про звільнення зложило 4, між ними друг К., бувш. поручник польської армії.

В цей день був розкішний обід. Кожний дістав шницля. Після обіду стрілець К. відібрав заяву. Залишився в Дивізії до кінця.

А ось, напр. військова дефініція:

Субординація, є це чесне стремління вояка, щоб виглядати дрібку дурнішим, як його безпосередній начальник.

Десь під кінець війни завелася в Дивізії нова пісня. Її відгребав у своїй пам'яті сотн. Феркуняк, і як казав, була це пісня гуцульського коломийського полку з 1848 р.:

Пристань, пристань до вербунку,
Будеш їсти з маслом курку.
Будеш їсти, будеш пити,
Довбеньками воші бити.

В лічниці лежав вояк. Він постійно скаржився на біль голови, зв'язаний з його пораненням:

— Голова дуже болить, ледве шепче.

Пор. Др. Лемішка: — Так має бути!

Хворий: — Моя мама мені зараз помогла би. Треба приложити трохи квасної капусти.

Др. Лемішка: — Прекрасна ідея! Панно Лесю! І до цього пів м'ясної консерви.

Доля вояка мені невідома, др. Лемішка в Канаді, а сестра Леся в Аргентині. Стрічаю її часто з чоловіком, з яким запізналася в Дивізії, та з маленькою Танею, яка все просить:

— "Тату, я хоцу на гойдалку"

Юрій Тис

Дещо про кохання

Говорили ми про кохання. Яке то є високе почуття, і скільки щасливий той, хто його зазнав.

Підчас розмови завітав до нас гість. Бог знає, хто й звідки. Почув рідну мову й приєднався до гурту. Тож він спочатку уважно слухав, а потім запитав:

— І ви ще вірите в ці дурниці?

Ми зніяковіли.

— Вибачте! — сказав прибулий. Серед вас є юнаки, і вони можуть обуритись з мого вислову. Власне, я не пропагую зновіри, а тільки розкажу, що зі мною було. Отже, дев'ятнадцять років прожив я благополучно, а на двадцятий закохався. Та й як закохався. По вуха! Бігаю до "неї", як дурний, та щебечу, та квіти їй, та вірші, та ... Ну, і знаєте — завоював фортецю, добився взаємности. Я їй "Олюсю", вона мені "Петрусю", словом, вирішили побратись. Одного разу сидимо ввечері в садку, а вона й каже:

— Слухай, любий, а я ж ще не знаю твого прізвища. Місяць знайомі і не спитала. Як?

— Задерихвіст! — кажу.

— Що? Задери? Ха-ха-ха!

— А що тут смішного? — питаю.

— Ні? Справді?

— От, кажу, причепилась. Чого б я вигадував?

— Ну, то красно дякую, каже. Щоб мене називали "пані Задерихвіст"? Іди завтра ж до редакції та змінюй, якщо мене кохаєш.

— І не подумаю, — кажу. — Дід був Задерихвіст, батько Задерихвіст, і я Задерихвіст. Ти б, можливо, хотіла "Потоцького", або "Радзівіла", а мені на це наплювати ...

Оповідач зробив павзу.

— Ну, чим же закінчилось? — запитав хтось із гурту.

— Розійшлись. Я маю свій принцип. Якщо кохання не витримало "Задерихвоста", то це не є кохання.

— І вже більше не закохувались?

— Чому? Через три роки спалахнув знову. Гарна була дівчина, красуня. Я вже кінчав навчання. Літо минуло, як сон. Домовились побратись на весні, коли здам іспити та одержу диплом. Перед приїздом ударив я їй телеграму, щоб зустрічала. Виліз із вагона, аж дрижу від хвилювання, роздивляюсь, де ж вона. Раптом, бачу, біжить, простягає руки до мене, кидається на шию, а уста наче в крові — нафарбовані.

— Стій! — кажу. — Витри спочатку рота, бо вмажеш.

— Та що ти, — шепче, — це ж мода.

— Хай і мода, — відповідаю, — а мені ліпше телицю поцілувати, ніж отаку писанку ...

ПОРІВНЯННЯ

Щасливий робітник в СССР

Нещасливий робітник в Аргентині

— То ти мене, — каже, — порівнюєш із телицею? Добрий наречений!

І пішло, і пішло. Я — слово, вона —два, я — три, вона — шість. Так, на станції, і розійшлись к лихій годині . . .

— То так ви і не одружились?

— Ні, одружився.

— Значить, покохали все ж таки? Знайшли гідну?

— Знайшов . . . І на прізвище погодилась, і не фарбувалась, але такої жахливої тигри я в світі не бачив. Через те, власне, і до Аргентини чкурнув, щоб якнайдалі втекти . . . Кохання, кажете? А як же!

Еней

ДРУЖБА

(Сцена з політичної сатири “ЗА ДВОМА ЗАЙЦЯМИ”)

Бувший совєтський генерал Голохвостий приходить до активістки-комсомолки Проні Прокоповної свататись.

Сцена V.

Входить Голохвостий.

Проня Прокоповна: — Ах! це ви. Здраствуйте. А я оце зачиталася. Вивчаю п’яту главу історії ВКП(б) — Сталін і гігієна шлюбу. Дякую, що прийшли. Мамо! Тато! Генерал Голохвостов прибули. Виходьте! (Входять батько і мати.)

Проня Прокоповна: — Рекомендую вам мого знайомого генерала.

Голохвостов: (б’є закаблуками) — Генерал по політичній частині Іван Петрович Голохвостов!

Мати: — Дуже раді!

Батько: — Дуже радий з генералом говорити!

Мати: — Ось стілець, сідайте.

Батько: — Чув я, що ви в Німеччині в останню війну генералили?

Проня Прокоповна: — Зрозуміло. Он навіть на руці німецький годинник.

Мати: — А справді! Дорого коштує?

Голохвостов: — Не дуже. Раз в Берліні я зустрів німку. Побачив на ній ці часи і питаю: “Чиї часи, фру?” А вона мені відповідає: “швайцарські”. Я розсердився і кажу: “Так ви, гади, грабуєте Швайцарію? Дайош часи” . . . і забрав.

Мати: — Ааааа! Так вони грабовані.

Голохвостов: — Ні, я їх взяв у рахунок репарації.

Проня Прокоповна: — Треба думати, мамо, не грабовані, а репаровані. (на бік) Темнота і некультурність!

Батько: — І давно ви носите тягар генерала на собі?

Голохвостов: — Всю другу світову війну. В минулий час я мав ліпшу роботу, ніж генерал.

Батько: — Ліпшу за генерала?

Проня Прокоповна: — Чи не чуєте, що ліпшу?

Голохвостов: — Я в 1939 році працював в міністерстві іноземних справ у Москві. Був правою рукою Молотова. Заключав договір дружби з Гітлером.

Проня Прокоповна: — Розказуйте, будь ласка, це моїм батькам, бо я вже це читала в історії партії.

Голохвостов: — Ні, Проня Прокоповна, цього ви не прочитаєте. Це темна сторінка моєї партії, а для мене бурхливі спогади. Вот! Ще Шевченко сказав: “Все йдьот, все минает”. Минули ті золоті рочки! Жаль!

Проня Прокоповна: — Ви поет!

Голохвостов: — Можеть бить. — Пригадую, ніби зараз це діється. Одного разу Сталін кличе мене і Молотова на клієнтуру. Я вичесав голову, взяв під руку Молотова і пішли. Опустилися двісті метрів під землю і прийшли до квартири вождя. Сталін, як побачив нас, як закричить: "Здорово, орлята!" А ми в одну горлянку: "Здравія желаєм, Ваше інтернаціональне сіятельство!" Сталін перш всього подав руку мені, потім вже Молотову.

Проня Прокоповна: — І вождь дав вам руку?

Голохвостов: — Гад я буду!

Проня Прокоповна: — Точнісінько як в їсторії партії!

Батько: — Не перебивай!

Голохвостов: — Ну так вот! Підходить до нас Сталін тай каже: "Ваня Голохвостов і ти Молотов, їдьте в Берлін до мого братіка Гітлера і заключайте з ним договір про дружбу" А я як закричу: "Падлец я буду, що зробимо, ваше кремлівське вельможество"

Проня Прокоповна: — Ах! як в совєтській енцикльопедії!

Мати: — Не перебивай!

Голохвостов: — Та вот! Сталін нас поблагословив та й каже: "На тебе Ваня, вся надія. Поцілуй, — каже — від мене Гітлера; а ти Молотов, фліртуй з його Евою Бравн.

Мати: — А хіба в Гітлєра лише одна жінка?

Батько: — Думаю, що одна. То в турецького султана та нашого батька Сталіна частенько міняються.

Проня Прокоповна: — Що ви там розумієтесь на дипломатії. Ліпше мовчіть. Розказуйте, Іване Петровичу.

Голохвостов: — Ну так. Поблагословив нас Сталін і передав для Гітлера з себе фотографію і підписав.

Проня Прокоповна: — А що там було накарбовано?

Голохвостов: — Під знимкою напис: "Друже Гітлере, бережи копію, якщо дорогий оригінал Сталін"

Проня Прокоповна: — Як в Байрона!

Голохвостов: — Приїжджаємо ми, тобто я і мій друзяка Молотов до Берліну. На аеродромі нас з квітами зустріли Ґебельс, Гімлер і Ґерінґ.

Проня Прокоповна: — А як виглядав Ґебельс?

Голохвостов: — Крапля в краплю як наш Вишинський.

Батько: — А Гімлер і Ґерінґ?

Голохвостов: — Гімлер, — як наш Берія, а Ґерінґ — щось на зразок Ворошилова.

Проня Прокоповна: — Ах!

Голохвостов: — Отже, кажу, зустрічають нас Ґебельс, Гімлер і Ґерінґ. Коли тут приходить Рібентроп. Я і Молотов крикнули: "Хайль Гітлер", а вони у відповідь: "Хайль Сталін!" і кинули просто на нас квітами.

— Негайно поїхали до Гітлера. Приїздимо, а Гітлер з Евою Бравн колишуться на гойдалках. Я від імени товариша Сталіна цілував Гітлера, а Молотов козлом бігав біля Еви Бравн. Коли

це фюрер питає мене: "Вас іст дас?", тобто — хто ти? Я, кажу, Ваня Голохвостов. А, — показує на Молотова — "вас іст дас?" Я йому кажу, — це, вибачте за слово, совєтський міністер іноземних справ. Тоді я передав Гітлеру подарунок товариша Сталіна — фотографію, і чек на два міліони пудів українського хліба і три міліони тон запорізької сталі.

Проня Прокоповна: — А який Гітлер, красивий?

Голохвостов: — Тютілька в тютільку наш Сталін.

Проня Прокоповна: — А Гітлер теж написав історію партії?

Голохвостов: — Так. Вона зветься "Моя боротьба" — "Майн Кампф."

Проня Прокоповна: — А у товариша Сталіна зветься "Питання ленінізму".

Голохвостов: — У вас розум, як у канарейки, Проню Прокоповно.

Батько: — Розказуйте далі.

Голохвостов: — Отже, сіли ми у Гітлера за стіл. Подали нам їсти. Молотов так жер, що я за ним не міг ніяк угнатись. Ну, а так під вечір народився пакт дружби. А пізніше, біля півночі, ми, Молотов, Гітлер і я, конечно, розділили нашу планету.

Батько: — А як розділили?

Голохвостов: — Гітлер взяв хвіст Европи, а Сталін — голову і груднину. Потім для Гітлера Сталін подарував Африку, Австралію, і дикунів Нової Ґвінеї. А Гітлер дав нам Азію, Америку, і всіх ведмедів на полярному полюсі.

Батько: — А як вирішили з Індією?

Голохвостов: — Я вніс предложення, щоб Індію лишити незалежною державою, а столицю перенести в Москву.

Батько: — Ага! Це ви хотіли так зробити, як з Україною.

Голохвостов: — Абсолютно вгадали! Ех! Кажу вам, були часи! Правду той Шевченко казав:

"Мислі мої, думи мої
Горе мені з вами".

Як лише вип'ю чарку — так оці мислі лізуть мені в голову. Є що згадать! Факт.

Микола Понеділок

ПІСЛЯ АНГЛІЙСЬКИХ ВИБОРІВ

Черчіль до своїх співробітників: — Гарну спадщину лишив нам Етлі...

Горе медицині

Чого ви в мене вмовляєте, як в жида хворобу, що таборовий лікар має легку службу?

Я вам зараз доведу, що вона зовсім нелегка!

...Живе в нашому таборі такий собі пан Моргунець. А, Моргунець, скажете, це той... комбінатор?... Той самий.

Раз якось, ще на весну, випав на нього шарварок — різати дрова. Згорбився дядько в три погибелі, смарує до лікарні. Кашляє, стогне...

— Пане докторе, — лебедить, — що це за напасть така, мене займають до дров, а я хвора людина! Тут мене болить, там пече, а там коле, придивіться добре, може з дурнички я став членом братства ім. Роберта Коха...

Обстукали дядька, обслухали, обмацали, зміряли температуру — та ні, кажуть, добродію, вам, славити Бога, нічого не хибує, груди — як дзвін, серце — як мотор і взагалі всі органи першорядної якости, гріх і сміх признати вас хворим.

Тут наш пан Моргунець як розсердиться, як розгарячиться:

—Що це ви мене попід пахи термометром лоскочете? А коли в мені ще теліпається пучка духу, то я мушу її зараз із себе виперти?! То як, своє здоров'я надривати? Панове, коли мені прийде охота різати дрова, то я скажу себе репатріювати і поїду на Сибір, там трохи вищі сосни ростуть, як тут, а ви не летіть на моє здоров'я, бо я на ваше не лечу, отих — панів референтів і підреферентів, що пухнуть з лінивства по канцеляріях, переженіть трохи, хай провітряться, а до мене вам зась! Ви знаєте, хто я є?...

І пан Моргунець виголосив у темпераментному тоні обширну доповідь про те, хто він є і хто він був, з'ясував своє серцеве відношення до Неньки України, докладно вирахував, скільки разів він помирав за ідею, скільки страждав і мучився ...

Кінець - кінцем — лікар махнув рукою.

Написав: хворий.

...Та не минув тиждень — трубить таборове радіо, що американцям треба сильних, здорових мужчин до праці в магазинах. А там, само-собою, і платня, добірний віктунок, цигарки, додатковий приділ...

Перший, хто задиханий, спітнілий причвалав гальопом до лікарських оглядин — був наш пан Моргунець.

Лікар витріщив очі:

— А то як, пане Моргунець, таж ми вас признали хворим?...

— Та смійтеся з того, пане докторе, я здоровий, як бик! Подивіться на ці мускули, як у Гаркавенка, що?

— Добре, добре, — каже лікар, — але ж так не можна: або ви хворі, або здорові, я мушу це віднотувати у вашій картотеці!

Го, го, тут наш пан Моргунець як підійме крик!

— Панове, що це є?! Чоловік має пару здорових рук, хоче власною працею заробити собі на прожиток, а ви йому не даєте. А по якого дідька лабатого я сюди приїхав — гнити, киснути в таборовому багні і дивитися на те, що Унрі з носа капне? Панове, ви зі мною не жартуйте, я знаю, де пошукати свого права: до Сіайсі я завжди потраплю!

Лікар махнув рукою.

Написав — здоровий.

...І пан Моргунець взявся до праці в американському маґазині... І то так щиро, так сердечно до тієї праці взявся, що через місяць вже його викинули і трохи не замкнули до криміналу! А скільки продуктів сконфіскували в мешканні, про те і не згадуймо, щоб не ранити наболілої душі... Скінчилося все: — марципани, хліб із родзинками, помаранчі, цигарки... Стало круто... Що ж наш пан Моргунець робить? Знову горбиться в три погибелі, йде до лікарні.

— Ну, що з вами, пане Моргунець? — питає лікар.

— Біда, пане докторе! — стогне сіромаха. Чи не обірвав я собі щось у середині на тій роботі? Раз привезло авто десять бочок смальцю, я шарпнув одну прихапцем, а тепер — чую... Ой, чую!... Он, люди їдуть за море, а куди мені з таким паршивим здоров'ям? Відав — таки прийдеться між німотою пропадати! —

Оглянув його лікар, пересвітлив — нічого, все в порядку...

— Та що мені за потіха, що в порядку — каже пан Моргунець. — Пане докторе, знаєте що, поговорім так по-душам... Чи воно в порядку, чи не в порядку, а ви мені випишіть — хворобовий приділ! Що вам то шкодить, один більше, один менше чи ви своє даєте, з власної комори?

Лікар зідхнув і махнув рукою. Дістав пан Моргунець приділ для хворих, вагітних і кормлячих жінок.

...А тоді саме почалася бельгійська гарячка. Ну, на тую Бельгію всі маркиранти гострили зуби! Бо наш русин завжди хитрий, калькулює собі так: пишуть до копальні, хай їм буде до копальні, а там на місці вже якось Бозя дасть, треба так комбінувати, щоб і не наробився і з порожніми руками не приїхав. А в найгіршому випадку — ноги на плечі — і ходу!

Очевидячки, пан Моргунець зголосився перший!

— На маєш! Він знов здоровий! — здивувався лікар.

— Ще й який, пане докторе, ще й який! Їду! Не тільки світа, що в Ді-Пі лягрі! Ніби — що я тут висиджу? Буду чекати аж прийдуть башлаки і мене повісять? Стільки тікав, щоб нарешті попасти в зуби сатані? Нема дурних! Їду, пишіть! —

— Їдьте, їдьте — дораджує йому лікар, а сам міркує: їдь, зара-

зо, в трастя, хай тебе не бачу, вступися з табору, може буду мати трохи спокою.

...Дарма, дарма!... Бо наш пан Моргунець як скоро поїхав, так скоро вернувся назад. Вугільного пилу і не понюхав. Відсидів приписово своїх три місяці в карцері і припер до табору. І то просто до лікарні! І то з галасом і криком:

— Панове, що це є? Чи ви лікарі чи коновали? Вам собак лупити, а не людей лікувати! То ви мене, немічну людину, запродали капіталістам, запакували до копальні, дві тисячі метрів під землю, щоб я там здох, світа божого не побачивши? То ви такі українці? Маєте ви совість, маєте Бога в серці?!

І серед того всього галасу — раптом зложився, як сцизорик, і лагідненько просить:

— Докторцю, дайте мені назад мій хворобовий приділ...—

...Ну, тут уже наш лікар вийшов із себе! Зблід, позеленів, вискочив з-поза бюрка — як ухопить Моргунця за обшивку та як жбурне за двері, то той полетів стрімголов аж під гінекологію!

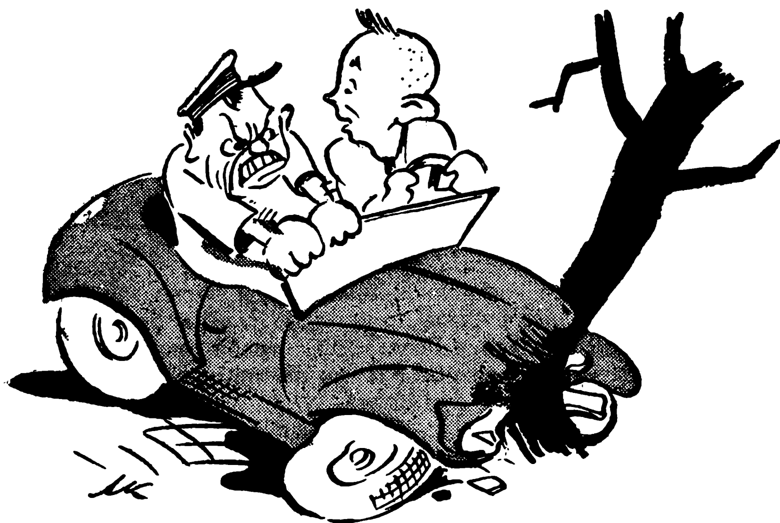
Та що з того, що полетів?... При цій нагоді сам лікар так поденервувався, що його вхопив серцевий приступ і ледве бідолашного сестри відтерли... Тепер лежить у німецькій лікарні. Кажуть — ще один такий приступ — і хлопа нема!...

А ви кажете — легка служба!

Ну?...

Ікер

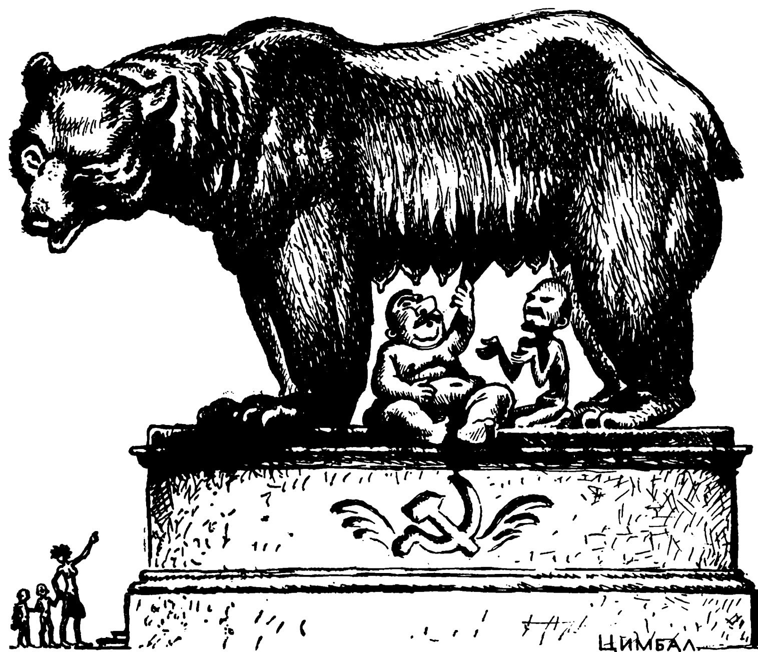
СЕЛЕПКО ЛАВОЧКА

Селепко Лавочка записався на шоферський курс. Після пробної їзди, Лавочка питається:

— А тепер, пане інструктор, покажіть мені, як затримати авто, якщо на дорозі не має дерева?

МОСКВА — ТРЕТІЙ РИМ

Совєтський Ромуль і Рем

МОЛОДИМ ПОЕТАМ

Пишіть про радість, чемні дитятка,
Про те, як пес обнюхує пса,
Пишіть про квіти в темних горнятках,
Саджені творчим серцем мистця.

Пишіть про щастя, біль і цимбали,
Про сир, про спосіб довбання в носі,
Пишіть, щоб слово ваше втішало
Старі панни, що дівами досі.

Але поете, зле є з тобою
Якщо не знаєш метрики вірша,
Цезури, ямбів, як із стопою
Не запізнався. Це вже найгірше!

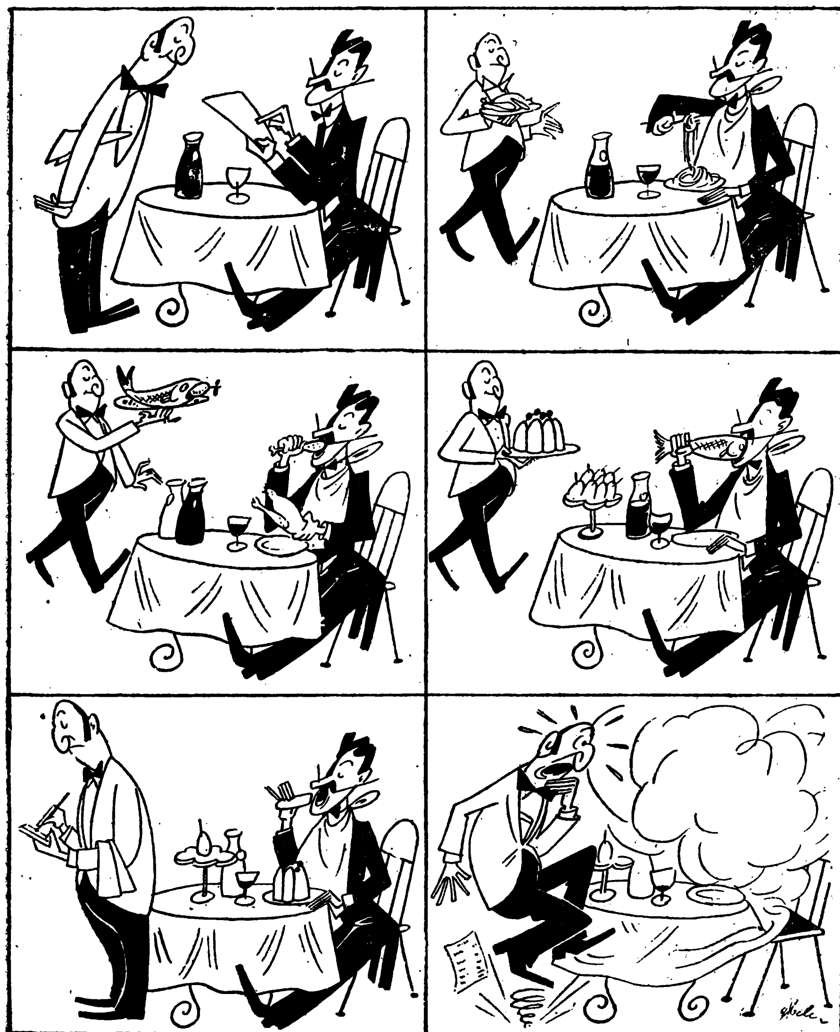
Хиба — є щастя! Але поетів
Таких не було й досі нема.
Щасливі тільки — що не вродились.
Та скільки їх?
Один або два!

Василько

ПРАЦЯ В СССР

Добровільна Вільнонаємна

ЧАРОДІЙ У РЕСТОРАНІ

З М І Є Т

оголошення